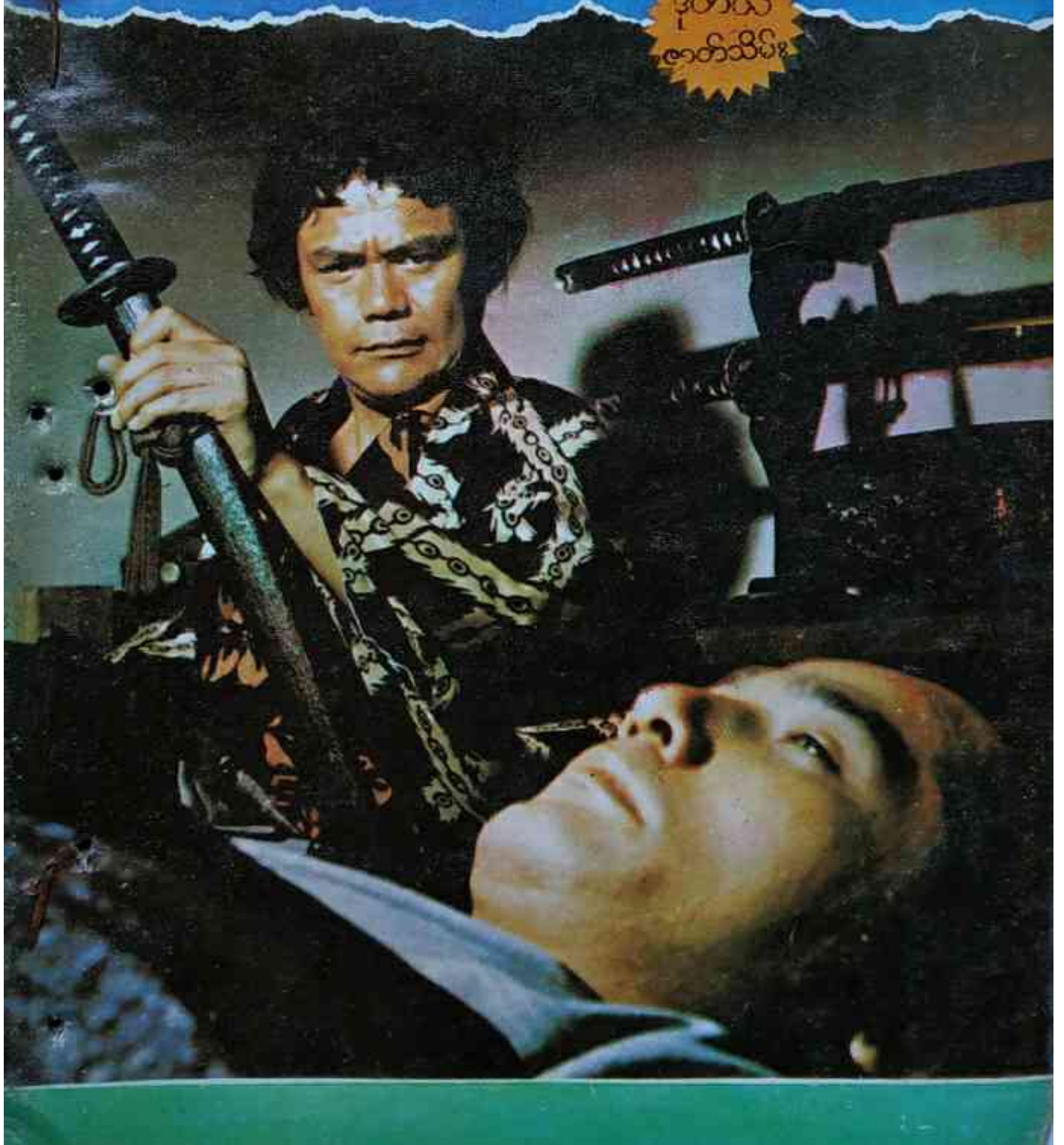

စာအုပ်သိုလ်

သိဟအောင်

ကြောင်စားပြ

ဒုတိယ
ပတ်သိမ်း

စာမူ ခွင့်ပြုအမှတ် ၀၁၃/၉၄(၁၁)
မျက်နှာပုံး ခွင့်ပြု အမှတ် ၉၅၅/၉၄(၁၁)

ပထမအကြိမ်
၁၉၉၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
တန်ဖိုး ၇၀/- အုပ်ရေ [၄၀၀]

ထုတ်ဝေသူ ဦးတင်အုန်း (မြ ၀၉၄၃)
မိုးမင်းစာပေ
အမှတ် ၉၃၊ ရိပ်သာလမ်း၊ လေးဒေါင့်ကန်၊
သင်္ကန်းကျွန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ကျင်ဌေး (မြ ၀၃၁၄၆)
ဇမ္ဗူအောင် ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၁)၊ စပယ်ခြံ(၂)လမ်း၊
ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံးရိုက် ဦးကျော်မိုးစိန် (မြ ၀၃၁၃၇)
အောင်သာ ပုံနှိပ်တိုက်
၁၇၂၊ ၃၁လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ် သီဟအောင်

ကြောင်စားပြ

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

ဦးတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

လွင်စာပေ
အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆လမ်း
တောင် ငူ မြို့
ရန် ၂၁၇၄၄

ပြိုင်ဘက်

လေဝေ့ ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ရွက်ကလေးများ လှုပ်ခတ်သွားသောအသံမှာ တိတ်ချ။

နေသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ တရဲရဲမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လိုက်ခို

လမ်းကြားလေးတစ်ဖက်ထိပ်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်မျက်နှာ

ချမ်းဆိုင်း ရပ်နေကြသည်။

ချစ်

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်

နေကြ၏။

သိုင်းလောကသို့ မကြာသေးမီကမှ ခြေချလာခဲ့ကြသည့်

လူငယ်လေးနှစ်ယောက်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်

ပင် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများ တတ်မြောက်နေကြလေသည်။

သူတို့၏ သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည့် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများ ဩချရသည်အထိပင်။

ယခု...

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ ယာဘက်လက်က ခါးမှ ခားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လျားသွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ခားနှစ်လက်ကို ရစ်ပတ်ထားသည့် အပတ်ထုပ်လေးကို အပေါ်သို့ မြှောက်တင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။

နှစ်ယောက်သား လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်နှင့် ခားများ ထွက်နိုင်စေရန် တော့မည် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ရုတ်တရက်...

သူကျင်းသက်၏ရင်ထဲ ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ ရုတ်ခြည်း ကွယ်ပျောက်သွား၏။

အကြောင်းမှာ သူ၏ရှေ့၌ ရှိနေသော ကျန်းရှောင်အင်းထံမှ မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်နေရာမှ အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်

များ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု မသိစိတ်က သတိပေးလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူကျင်းသက်နည်းတူ ကျန်းရှောင်အင်းလည်း ခံစားသည်ကို သူကျင်းသက် သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ကြတော့မည် ဖြစ်၍ တစ်ခုခု အမှားမခံနိုင်သော အခြေအနေတပ် သူကျင်းသက်အပေါ်၌ အလားကို ဖောက်ဖျက်ကာ ကျန်းရှောင်အင်းကို ဖြစ်လျှူရှုထားနောက်လှည့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

အကယ်၍သာ ထိုတစ်ဒဂံအချိန်လေးအတွင်း၌ ကျန်ငယ်သာ အင်း တိုက်ခိုက်လာမည်ဆိုပါလျှင် သူကျင်းသက် မရှုပ်လှ အရေးနိမ့်သွားမည်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါချေ။

သူကျင်းသက်၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ကျော်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

သူကျင်းသက်ကသာ ထောင်ချောက်အင်လိုက်ခြင်းဆိုလျှင် ကျန်းရှောင်အင်း အာရုံပြောင်းသွားသည့် တစ်ဒဂံအချိန်လေးသည် အနိုင်အရှုံး အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အချိန်လေး ဖြစ်သွားပေမည်။

ခါးမှခားကို ဆွဲမထုတ်နိုင်မီ သူကျင်းသက်၏လက်ချက်ဖြင့် အရေးနိမ့်သွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကံကောင်းသွားကြသည်မှာ ယှဉ်ပြိုင်
ဘိခိုက်ရန် တာဝန်နေကြရာမှ ပြိုင်တူ အာရုံပြောင်းသွားပြီး
ရှောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟူသော ကိစ္စကို နှစ်ယောက်
သဘောတူညီသွားကြလေတော့သည်။

တော့မည်

ကျန်

တပြုချက်သား လွတ်ခနဲ ရေရွာဖိမိလိုက်ကြလေသည်။

နောက်ဆုတ်သွားသည့် ဝမ်းကျိလန်းကို မတွေ့ကြရတော့
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျိလန်း မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

သူကျင်းသက်က ချက်ချင်းပင် ကျန်းရှောင်အင်းဘက် ပြန်
လှည့်ကာ....

‘ခင်ဗျား တွေ့လိုက်သေးလား’

ဟု မေးလေသည်။

သူ၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ကျန်းရှောင်အင်းက မျက်နှာ
မူထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ကျန်းရှောင်အင်းက ဝမ်းကျိလန်း၏အဖြစ်ကို
တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကျုပ် အာမှမတွေ့လိုက်ဘူး’

သူက အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယှဉ်ပြိုင်ရန်အတွက် သူကျင်းသက်၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါ်
သာ အာရုံရောက်နေရကား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ်လျူရှုထား
လိုက်မိသည်မှာ မဆန်းပါချေ။

စိတ်အာရုံ ပျံ့လွင့်ခြင်းမရှိအောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မှသာ
လျှင် သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သည် မဟုတ်
ပါလား။

သူကျင်းသက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘မြေတောင်ကြားကလူတွေကို ကျုပ် လျော့တွက်မိတာ မှား
သွားပြီ’

ဟု ပြော၏။

သူတို့အား ဒုက္ခပေးနိုင်သည်မှာ ကြောင်စားပြုများနှင့်
မြေတောင်ကြားမှလူများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကြောင်စားပြုများထက်စာလျှင် မကြာသေးမီကမှ ထွက်
သွားကြသည့် မြေတောင်ကြားမှလူများက ပို၍ နီးစပ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

နန်းကုန်းဝေသည် မြေတောင်ကြားအကြောင်း သိရမည် ဟု ကြုံးဝါးသွားခဲ့ပါသေးသည်။

သူတို့၏ ပြိုင်ပွဲကို အာရုံရောက်နေသည့် ဝမ်းကျိလန်းအား အငိုက်ဖမ်းပြီး ခေါ်ဆောင်သွားကြပုံ ရှိလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဘာမှမပြောဘဲ အကဲခတ် ကြည့်နေ လိုက်၏။

သူကျင်းသက်မှာ သခင်လေးအို့ရန်ကျင်း မိန်းမအလွန် ပွေသည်ဟု စဉ်းစားမိလာလျှင် ဝမ်းကျိလန်းအတွက် စိတ်ပူ သွားလေသည်။

သခင်လေး အို့ရန်ကျင်းလက်ထဲ ရောက်သွားလျှင် သူမ၏ ဘဝ မတွေးဝံ့စရာပင်။

သူကျင်းသက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ နောက်မှ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့ဗျာ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားတာနဲ့ ကျုပ် တို့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ရွှေ့ဆိုင်းရတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဟာ...ဆိုင်တာပေါ့၊ သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့လူတွေဟာ လူယုတ်မာတွေဗျာ၊ မိန်းကလေး ရေတိမ်နှစ်သွားလိမ့်မယ်’

ကျန်းရှောင်အင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

‘သူက ခင်ဗျားညီမလား’

‘မဟုတ်ဘူးဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးလား’

‘ဟာ...ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေဗျာ၊ ခင်ဗျား သဘောတူချင်တူ မတူချင်နေ၊ ကျုပ်တော့ သူ့ကို လိုက်ရှာ လိုက်ဦးမယ်’

စကားဆုံးလျှင် လမ်းကြားလေး အတွင်းသို့ တင်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

‘ဟေ့လူ...’

ကျန်းရှောင်အင်း ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း မရတော့ချေ။ ကျန်းရှောင်အင်း ပင့်သက်ရှိက်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားကမူးရှူးထိုး လိုက်ရှာနေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး’

ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မြေတောင်ကြားမှလူများနှင့် သူကျင်းသက်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံ ကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုလူများ မည်သည့် နေရာမှ ထွက်လာကြသည်ကိုလည်း သိထား၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် သူကျင်းသက်
နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ထိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းကြားလေးအတွင်း၌ သူကျင်းသက်
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားသောခြေထိ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ပြတင်းပေါက်၌ ခန်းဆီး ချထားပြီး ခန်းဆီး ပိတ်စကို
အသာလှုပ်ကာ ချောင်းကြည့်နေသည့် နန်းကုန်းဝေ ပြုံးလိုက်
သည်။

‘သွေးရှူးသွေးတန်းတော့ ဖြစ်သွားပါပြီ သခင်လေး’

ဟုလည်း ချက်ချင်း နောက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

အို့ရန်ကျင်းက သူ့အားမကြည့်ပါ။ ခုတင်ပေါ်၌ ခွေခွေ
ကလေး ရှိနေသည့် ဝမ်းကျိလန်းကို အနုလုံ ပဋိလုံကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ဦးခေါင်းတနတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး.....

‘အတော် ကိုချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ’

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် နန်းကုန်းဝေကို လှမ်းကြည့်ကာ.....

‘သူ့ကို ဘယ်လိုအဆိပ်သုံးပြီး ဖမ်းခဲ့တာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေ မျက်နှာပျက်သွား၏။

‘ကျုပ်... ကျုပ်က....’

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာအဆိပ်လဲ’

‘ခုနစ်ရက် အူပြတ်အဆိပ်ပါ သခင်လေး’

အို့ရန်ကျင်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။ ချက်ချင်း
ပင် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး နန်းကုန်းဝေအား ပါးရိုက်ချလိုက်လေ
သည်။

‘ဖြန်း’

နန်းကုန်းဝေမှာ မျက်ရည်လည်လာသည့်အထိ နာကျင်သွား
သော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ နေလိုက်လေသည်။

အို့ရန်ကျင်းက သူ့အား သတ်ပစ်မည် ဆိုလျှင်လည်း
ခေါင်းငုံ့ ခံရမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

မြေတောင်ကြားမှ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အဆိပ်ကို ကျွမ်း
ကျင်စွာ အသုံးပြုနိုင်ကြလေသည်။

ခုနစ်ရက်အူပြတ် အဆိပ်သည် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့်
အဆိပ်သုံးမျိုးအနက် တတိယအဆင့်တွင် ရှိပေသည်။

ထိုအဆိပ်ကို တော်ရုံတန်ရုံ မသုံးကြချေ။ အရေးအကြောင်း ကြုံမှ အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။

အို့ရန်ကျင်းက....

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးတာများ ခုနစ်ရက်အူ ပြတ် အဆိပ်ကို အသုံးပြုရတယ်လို့။ အိမ်ထိန်းကြီး... သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ဖမ်းပါ။ ဘယ်လောက်များ သနားစရာ ကောင်းသလဲလို့။ ထိရက်စရာ မရှိတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို့ပဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကို ခုနစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြီးငွေ့သွားမယ် ထင်လို့ လား’

နန်းကုန်းဝေက အာမှမပြောချေ။

အို့ရန်ကျင်းသည် မိန်းမအလွန်ပေ့သူဖြစ်သလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း စွန့်ပစ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမျှ ကြာကြာလက်ခံထားသည် မရှိ ချေ။

ယခု....

ဝမ်းကျိလန်းကိုမူ အတော်ကြီး သတောကျနေဟန် ရှိလေ သည်။

အို့ရန်ကျင်းက....

‘သူ့ကို အဆိပ်ဖြေဆေးတိုက်လိုက်လို့ သက်သာသွားရင် တောင် သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်၊ အထိန်းတော်ကြီး ခင်ဗျားရှိလုပ်ရပ်က ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး’

နန်းကုန်းဝေ ခေါင်းငုံ့ထားဆဲ။

အို့ရန်ကျင်းတို့သားအဖသည် စိတ်အပြောင်းအလဲ အလွန် မြန်ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ဆိုသည့် လူစားမျိုးများ ပင်ဖြစ်ကြသည်။ မြေတောင်ကြားတွင် အထိန်းတော်လုပ်လာ ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီမို့ အကြောင်းသိဖြစ်နေရာ နန်းကုန်းဝေက ငြိမ်ခံနေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အို့ရန်ကျင်းသည် ဝမ်းကျိလန်းကိုကြည့်လိုက် နန်းကုန်းဝေ ဘက်သို့လှည့်ကာ အပြစ်တင်လိုက်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက် ရှိနေ၏။

တအောင်မျှကြာလျှင်....

‘အင်း... ဘာပဲပြောပြော အထိန်းတော်ကြီးကို ကျေးဇူး တင်ရမှာပဲ၊ သူ့ကို ဖမ်းမထားရင် ကျုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ကြားထဲ ပြန်ရောက်မှ ဆုလာဘ်တွေ ချီးမြှင့်ရဦးမယ်’

အို့ရန်ကျင်း စိတ်ပြောင်းသွားပြန်လေသည်။

အခြေအနေစောင့်ဆိုင်းနေသည့် နန်းတုန်းဝေက...

‘သခင်လေး၊ မိန်းကလေးကို ပြန်ပြီးလုယူဖို့ ကြိုးစားလာ
ကြမှာသေချာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဒီကထွက်သွား
ကြတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အို.ရန်ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမြီး...

‘ဘယ်သူတွေက လုယူမှာလဲ’

‘မိန်းကလေးရဲ့ အဖော်တွေပါ’

အို.ရန်ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကျုပ်က သူ့ကို ဂရုစိုက်နေရမှာလား’

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

နန်းတုန်းဝေက...

‘ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး သခင်လေး၊ ဒါပေမယ့်မိန်းကလေး
အနီးမှာ သခင်လေး ထေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရအောင်
သူတို့နှောင့်ယှက်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ခုချိန်မှာ မိန်းကလေးဟာ
သခင်လေးကို ရိုကျိုးလာဖို့အတွက် သူ့ဘေးမှာ သခင်လေး
ရှိနေဖို့လိုပါတယ်’

အို.ရန်ကျင်း တွေဝေသွားသည်။

အဘန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ နန်းတုန်းဝေ၏ စကားကို
သဘောတူလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ သွားကြတာပေါ့’

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အပြင်ဘက်မှ
ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
တော့သည်။

* * *

‘ဒေါက်...ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

အခစာဝင်တစ်ယောက်က ဒေးမြန်းရင်း တံခါးဖွင့်လိုက်
သည်။ အပြင်ဘက်၌ လူငယ်တစ်ယောက် အေးတီအေးစက်ဖြင့်
ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

အစောင့်က လူငယ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဘာကိစ္စလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူငယ်မှာ ကျန်းရှောင်အင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းတို့လူစု စခန်းချနေကြသည်ကို တွေ့ရှိ
ထားပြီး ဖြစ်သည်။ နန်းကျန်းဝေနှင့် သူကျင်းသက်တို့ ပြဿနာ
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ထားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းကျိလန်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်နှင့် အို
ရန်ကျင်းတို့ စခန်းချနေသည့် အိမ်ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူကျင်းသက်ကား လမ်းကြားအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်
သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အစောင့်က စစ်ဆေးမေးမြန်းလာသည်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်း
က ဘာမှမပြောထဲ လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။

‘ခွပ်’

‘အား’

အစောင့်မှာ ပက်လက်လန် လဲကျသွားပြီး တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်
တော့ချေ။

ထိုစဉ်....

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ မြေတောင်ကြားမှ လူသုံးယောက်
အတွင်းဘက်မှ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်ပြီး ပြေးထွက်လာ
သည့် လူသုံးယောက်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမယ်လေး’

စူးရှ ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

မြေတောင်ကြားမှလူသုံးယောက်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ် အလဲလဲ
အပြိုပြို ကျသွားပြန်လေသည်။

‘ရန်သူ....’

ရုတ်တရက် အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသည့် မြေတောင်ကြားမှလူများ ဟိုမှ
သည်မှ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ညွှန်ခန်းအတွင်းသို့ရောက်ရှိလာသည့်
ကျန်းရှောင်အင်းအား ဝိုင်းမိသွားကြလေတော့သည်။

‘မလွတ်စေနဲ့’

‘ဝိုင်းထားကြ’

မြေတောင်ကြားမှ လူများက ညာသံပေးနေ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ
ခါးမှ ဓားဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမယ်လေး’

‘သေပါပြီဗျ’

အော်သံ ဟစ်သံ အလဲလဲအပြိုင်ပြိုင် ဖြစ်သွားသော အသံများ ပွက်လောရိုက်သွားလေသည်။

မြေတောင်ကြားမှ လူများ မရှုမလှ ဖြစ်သွားကြ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသူများ၊ ပရိဘောဂပစ္စည်း အပျက်အစီးများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင်....

‘ရှုပ်လိုက်စမ်း’

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ နေကြပြီဖြစ်သော မြေတောင်ကြားမှ လူများ ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့လူ ထက်ဝက်ခန့်ကား ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျကျန်ရစ် နေကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ နန်းကုန်းဝေက ဒေါသတကြီး လှမ်းထွက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

‘မြေတောင်ကြားက လူတွေကို စော်ကားတာ သေချင်လို့ ထင်တယ်’

ဟုလည်း ကျန်းရှောင်အင်းကို ငေါက်လိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ’

နန်းကုန်းဝေ၏ စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အေးတိအေးစက် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

‘မင်းက မိန်းကလေးကို လာရှာတာကိုး၊ သူ့ကို သခင် လေးက သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီကွ၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြန် သွားရင် ကောင်းမယ်’

ကျန်းရှောင်အင်းက ဘာမှမပြောပါ။ လက်ဖြင့် အဖြေပေး လိုက်လေသည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ရှေ့တိုးသွားပြီး နန်းကုန်းဝေ အား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခားရောင် ပွေးခနဲ ဝင်းလက်သွား၏။

‘အား’

နန်းကျန်းဝေ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ကာ နောက်ဆုတ်
သွားလေသည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခွဲခွာ
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြေတောင်ကြားမှ လူများသည်လည်း အကြီးအကျယ်
ကြောက်ရွံ့သိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

သူတို့ရှိသေးသောစားရသော နန်းကျန်းဝေသည် ကျန်းရှောင်
အင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ဆိုက်ရသောအခါ အနုပိကလေးတစ်ခုပေါ်
ဖြစ်သွားရသည် မဟုတ်ပါလား။ နန်းကျန်းဝေသည် ပခုံးမှ
ဒဏ်ရာကို သွေးကြောများ ထိုးပိတ်ရမ်း သွေးတိတ်အောင်
မြှူယုပလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

‘ပင်းသေရမယ်’

ဟု အော်ငေါက်ကာ လက်ဝေ ယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ရန်း...ရန်း’

ပေါက်ကွဲသံနှင့်ချက် ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လေသည်။

ပင်းရောင်အခိုးအငွေ့များ ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျန်းရှောင်အင်း ရင်ထိတ်သွား၏။ ထိုအခိုးအငွေ့များ
သည် အဆိပ်ခိုး အဆိပ်ငွေ့များဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား
သည့် အလျောက် ဆက်၍ မနေဝံ့တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ
တစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်ရလေသည်။

‘နန်း’

ပြတင်းပေါက်တံခါး ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးသွားသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းမှာ လမ်းပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင်
ပမာ ပေါ့ပါးစွာ ကျသွားလေသည်။

အိမ်ထက်သို့ ပြန်လည်မျက်နှာမူလိုက်စဉ်မှာပင် ရှေ့တူရူမှ
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်လာနေသူ တစ်ယောက်အား
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူကျင်းသက် ဖြစ်ပါသည်။

သူကျင်းသက်သည် ဝမ်းကျိလန်းအား ရှာမတွေ့သဖြင့်
လမ်းကြားအတွင်း ပြန်ဝင်လာပြီး ထပ်ရှာနေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

လမ်းခွေး၍ အိမ်တစ်လုံးမှ ပြတင်းတံခါး ကျိုးပဲ့သံနှင့်
အတူ လူတစ်ယောက် လမ်းပေါ် ရောက်လာသည်ကို မြင်ချင်
ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဟု လှမ်းေး လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ဟိုမှာကြည့်ပါလား’

သူထွက်လာသည်အိမ်ဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။ သူကျင်းသက်က
နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျိုးပဲ နေသော ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး ပန်းရောင်
အခိုးအငွေ့များ တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိမ်အပြင်ရောက်လျှင် တိုက်ခတ်လာသော လေနှင့်အတူ
လွင့်ပါးကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

သူကျင်းသက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မြေတောင်ကြားက အဆိပ်ပဲ’

နန်းကုန်းဝေသည် သူ့အား အဆိပ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်
ကြိုးစားခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ပန်းရောင်အခိုးအငွေ့များကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် အဆိပ်
ငွေ့များဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွား၏။

သူကျင်းသက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပါသည်။

ဝမ်းကျိလန်းအား ဖမ်းသွားကြသူများမှာ မြေတောင်
ကြားမှ လူများဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်.....

ကျန်းရှောင်အင်း ထွက်လာသည့်အိမ်ထဲ၌ ဝမ်းကျိလန်း
ရှိနေရမည်ဖြစ်ပေတော့သည်။

‘သိကြသေးတာပေါ့’

သူကျင်းသက်က အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်....

‘ခြမ်း’

မြည်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ဓားတစ်လက်က သူ့အား တား
ဆီးထားလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဓားဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်
ပေသည်။ သူကျင်းသက် ဒေါ်ပွသွားပြီး....

‘ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ကောစီးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အေးတီအေးစက်
စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

သူကျင်းသက်က....

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဟန်တားချင်ရတာလဲ’

ခံပြင်းနေသဖြင့် အသံများပင် တုန်ယင်နေလေသည်။

ရှေ့တိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ကျန်းရှောင်အင်းက
တိုက်ခိုက်တော့မည့်အသွင် ဟန်ပြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ချက်ချင်း
နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

သုကျင်းသက် အံကြိတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက သိပ်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်အကြောင်းသိရမယ်’

စကားဆုံးလျှင် လက်ထဲကိုင်ထားသည့်အဝတ်ထုပ်ကိုအပေါ် သို့ မြှောက်တင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက် ခါလက်ထဲ ဝေးနှစ်လက် ရောက်သွားပြီးလျှင် မူ...

ကျန်းရှောင်အမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ချိန်ရွယ်ထားသော ဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျား ဝင်သွားလို့ရပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ကလေးဆီသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းရောင်အခိုးအငွေ့များ လွင့်ပေါ်ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

လူမှ သုကျင်းသက် နားလည် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ အဆိပ်အခိုးအငွေ့များ ပုံးလွှမ်းနေခြင်းကြောင့် စုပ်ရွပ်ပြီး ဝင်သွားသည်ဆိုလျှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သဖြင့် ဟန်ထားခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သုကျင်းသက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲမှမြင်ကွင်းမှာ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း ရှိနေပါ၏။

သုကျင်းသက်က...

‘ဝမ်းကျိုလန်း ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲ’

ဟု အော်မေးကာ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။

တစ်အိမ်လုံး အနှံ့ရှာဖွေလိုက်ပါသော်လည်း ဝမ်းကျိုလန်း၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။

အို.ရန်ကျင်းနှင့် နန်းဘုန်းဝေတို့ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။ အဆိပ်ငွေ့ကို အကာအကွယ်ယူ၍ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘တောက်’

သုကျင်းသက် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ခြေသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျန်းရှောင်အမ်း ညှော်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ခင်ဗျား တွေ့သလား’

သုကျင်းသက်ကို မေးလာသည်။

‘ထွက်ပြေးကုန်ပြီဗျ’

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘မပူဝါနဲ့၊ သူလဲ ခေတာမှပဟုတ်တဲ့၊ ဟောဒီမှာ စာ
တစ်စောင် ထားခဲ့တယ်လေ’

ကြမ်းပြင်ပေါ် ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ နန်းကုန်းဝေ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွဲခွာသွားခဲ့
သော လက်ပြတ်ကြီး ရှိနေပါ၏။

လက်ပြတ်ကြီးတူင် စာတစ်စောင် ကိုင်ထားလေသည်။

‘ပေးစမ်း’

သူကျင်းသက်က ဆွဲကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက ခပ်အေးအေးပင် ရပ်နေလေသည်။
သူကျင်းသက်သည် စာဖတ်ပြီးလျှင်....

‘ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲဗျ’

ဟု ကျန်းရှောင်အင်းအား လှမ်းမေးလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘လဆန်းငါးရက်လေ’

‘ဒါဆို ဆယ်ရှက်လိုသေးတယ်၊ လပြည့်နေ့မှာ ထင်စန်း
တောင်ကို လာဖို့ ချိန်းထားတာပဲ’

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ဒါဆို အချိန်ရတာပေါ့’

သူကျင်းသက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

‘ခင်ဗျားက....’

‘ကျုပ်တို့ယှဉ်ပိုင်ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့ဗျာ’

ရုတ်တရက် သူကျင်းသက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒုန်းခနဲ
မြည်အောင် ခြေဆောင့်လိုက်ပြီး....

‘မယှဉ်နိုင်ဘူး၊ ဝမ်းကျိလန်းကို မကယ်နိုင်သေးသမျှ ကာလ
ပတ်လုံး ကျုပ်ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး’

ဟု အော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အိမ်ထဲမှ ခြေဆောင့်နင်းကာ ထွက်သွား၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက သူ၏ကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်
ရပ်ခဲ့လေတော့သည်။

ယခု....

နဂါးပျံ အာမခံဌာနမှ လူများသည် အာမခံပစ္စည်း ပို့ဆောင်ပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမသိသူများက အာမခံပစ္စည်းများ ချော့ချော့မော့မော့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြမည်ဟု ထင်မှတ်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ အာမခံအဖွဲ့သားများကို ဂရုပြုကြည့်မည်ဆိုပါက ပင်မနန်းနန်းနယ်ခြင်း၊ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့ခြင်းစသည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

အထွတ်ကြောင့်ပါနည်း။

နဂါးပျံ အာမခံဌာနအလံလွှင့်ထူ ထားသော်လည်း လိုက်ပါလာသူများတွင် နဂါးပျံ အာမခံဌာနမှ လက်ရွေးစဉ် သိုင်းဆည်းဆုံးယောက်သာ ပါဝင်လေသည်။

ကျန်လူများမှာ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားနေသည့် သိုင်းအဖွဲ့ကြီး ငါးခုမှ သိုင်းဝမ်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

မြင်းလှည်းအောင်း၌ သယ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသော သေတ္တာများတွင် အဖိုးတန် ရွှေငွေရတနာများ မပါဘဲ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာ ပါဝင်နေ၏။

မကြာသေးမီက မထင်မိ၏အိမ်၌ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ဆွေးနွေးပွဲ၌ တိုင်ပင်ထားကြသည့်အတိုင်း ကြောင်စားပြုများအား ဖော်ထုတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခွပ်ခွပ်ခွပ်ခွပ်

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပါလာလေသည်။

‘နဂါးပျံ’ အာမခံဌာန အလံလွှင့်ထူထားသည့် အာမခံမြင်းလှည်းနှစ်စီးသည် အစောင့်အကြပ်များခြံရံကာ မြို့ဝင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

နဂါးပျံ အာမခံဌာနသည် ဆိမ်းငှက်ငွေတိုက် အဖွဲ့အစည်းကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း မရှိသော်လည်း သိုင်းလောက၌ နာည်ရနေသော အာမခံအဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

လှံနှင့်ခိုင်း အာမခံဌာန ပျက်စီးသွားပြီးနောက် နဂါးပျံ အာမခံဌာန နေရာရှာလာသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

အာမခံပစ္စည်း သယ်ဆောင်လာကြသည်ဟု သတင်းလွှင့်ပြီး ထိပ်သီး သိုင်းသမားများက အာမခံ ဌာနသားများ အသွင် အောင်ကာ ကျောက်ခဲသလဲများ သယ်ဆောင်ပြီး ခရီးထွက် ကြလေသည်။

ကြောင်စားပြုများ ကျင်လည် ကျက်စားသည့် သေမင်း တောင်ကြားမှ ဖြတ်သွားကြသည်။

အကယ်၍သာ ကြောင်စားပြုများက လုယက် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလာကြမည် ဆိုပါလျှင် နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာ သည့် သိုင်းသမားများနှင့် ပူးပေါင်းကာ တိုက်ခိုက် ချေမှုန်း ကြမည်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်....

သိုင်းလောကသားတို့၏ ထောင်ချောက် ခရီးစဉ်မှာ အချိန် ကုန် လူပန်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

သေမင်းတောင်ကြားမှ အသွားအပြန်ဖြတ်ခဲ့ကြသော်လည်း ကြောင်စားပြုများ၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ခဲ့ရချေ။

ဤတစ် သိုင်းသမားများသည် စိတ်ပျက်ကာ ပြင်လာခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများ မှန်လျှင် လောကအကျိုး၊ အများ အကျိုး သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြင့် အားလပ် သည့် မရှိချေ။

ထောင်ချောက် ခရီးစဉ်တွင် အချိန်ပေးခဲ့ကြရသော်လည်း ထူးခြားမလာသဖြင့် သိုင်းလောကသားများ စိတ်ဓာတ်ကျကာ လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

ချန်အန်းမြို့သို့ ပြန်မည့် သိုင်းသမားများသည် နဂါးပျံ အာမခံဌာနမှ ငှားရမ်းလာသည့်အလံနှင့် မြင်းလှည်းများကို ပြန်အပ်ရန် နဂါးအာမခံဌာနသို့ သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရီးကြိုနေသဖြင့် တာဝန်ယူခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် 'ရှမ်းရီ' က မြင်းလှည်း မောင်းသမားအဖြစ်လိုက်ပါလာလေသည်။

ရှမ်းရီမှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ။ သို့သော် မုထင်းယိထံတွင် အိမ်ဖော်အဖြစ် တာဝန်သိမ်းဆောင် ရင်း ပညာသင်ကြားခဲ့သောကြောင့် သိုင်းပညာအတော်အသင့် တတ်ကျွမ်းသားလေသည်။

ကြောင်စားပြုများအား ချေမှုန်းရန် မုထင်းယိက တက်ကြွ စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် လုပ်ကြံခံခဲ့ရပါသည်။

ဆရာအတွက် ဖြေမည်နိုင်သည့် ရှမ်းရီသည် မုထင်းယိ၏ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်ရာတွင် တစ်တပ် တစ် အား ပါဝင်သည့်အနေနှင့် ထောက်ချောက် ခရီးစဉ်တွင် မြင်းလှည်းမောင်းသမားအဖြစ် တာဝန်ယူ လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြံအစည် မအောင်မြင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြရခြင်းကြောင့်
ရှမ်းရဲ့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပါသည်။

မြင်းလည်းမောင်းရသည်ကိုပင် စိတ်မပါတော့ချေ။ မြို့ထဲသို့
ဝင်ရောက်လာသောအခါ...

‘မြင်းလည်းအပ်ပြီးရင်တော့ အနီးဆုံးအရှက်ဆိုင်ကိုပြေးပြီး
အမှူးသောက်ပစ်လိုက်မယ်’

ဟု စိတ်ထဲတေးထား၏။

လမ်းတစ်လျှောက် အရှက်ဆိုင်ကို ရှာဖွေသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ရှမ်းရီ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ
သွား၏။

‘ကြောင်ခားပြ’

ဟုလည်း အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်၏။

ထိုနောက် ဓားဆွဲထုတ်ကာ မြင်းလည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
လိုက်ပြီး ထိုလူထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေတော့
သည်။

* * *

‘ကြောင်ခားပြ...ကြောင်ခားပြ’

အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။

ကျန်းရှောင်အင်း ခြေလှမ်းတုံ့ ခနဲရပ်သွားပြီး အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ခံားတစ်လက် ဝေ့ယမ်းကာ သူ့ထံ တည့်တည့်
မတ်မတ် ပြေးလာနေသူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင် လိုက်ရ
လေသည်။

ထိုလူသည်....

‘ကြောင်ခားပြ...ကြောင်ခားပြ’

ဟုလည်း အသံကုန်ဟစ်အော်နေ၏။

ကျန်းရှောင်အင်း ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မမျှော်
လင့်ဘဲ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်က သူ့အား စွပ်စွဲလာသည်မဟုတ်
ပါလား။

သိုင်းလောက၌ ကြောင်ခားပြများ သောင်းကျန်းနေခြင်း
ကြောင့် ပွက်လောရိုက်နေသည်ကို ကြားသိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ အထင်မှားကာ စွပ်စွဲခံရခြင်းသည် ကောင်းသော
ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းထံသို့ ပြေးလာသူမှာ ရှမ်းရီဖြစ်ပါသည်။

ရှမ်းရီ၏အသံကြောင့် ထောင်ချောက်ခရီးစဉ်တွင် လိုက်ပါ
ခဲ့ကြသည့် သိုင်းသမားများကလည်း တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှား
လာကြလေတော့သည်။

‘သေပေတော့’

ရှမ်းရီသည် ကျန်းရှောင်အင်းထံ ခုန်ဝင်ကာ ဓားဖြင့်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘သွားစမ်း’

ကျန်းရှောင်အင်းက ရှမ်းရီ၏ လက်ထဲမှဓားကို လုယူကာ
လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟင်’

ရှမ်းရီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျန်း
ရှောင်အင်းရှေ့တွင် လက်ချည်းသက်သက် ငူငူကြီး ဖြစ်သွား
ရ၏။

ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲသည့် သိုးငယ်နှင့် တူလှပေတော့
သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘မင်း....သွားတော့’

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ရှမ်းရီမှာ ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်....

‘ကြောင်ဓားပြ သေပေတော့’

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ လက်ဝေ့ ယမ်း
လိုက်ရာ....

‘ဝုန်း’

‘အား’

ထိုလူမှာ လူတခြား လက်နက်တခြားဖြစ်ကာ အနောက်ဘက်
ပြန်လည် လွှင့်စဉ်သွားလေသည်။

ပြေးလွှားလာကြသူများသည် ထိုလူ၏ အဖြစ်ကိုမြင်လျှင်
ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတော့ဘဲ....

‘မလွတ်စေနဲ့’

‘ဝိုင်းစားကြ’

ညာသံပေးကာ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ထိုလူများကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်
လိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်ကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က သည်းခံမှာ
မဟုတ်ဘူး’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောဆိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ရှေ့ သို့ တိုးထွက်လာပြီး....

‘ဟေ့ ကြောင်စားပြု၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံ မလား အသက်အသေခံမလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းရွေး’

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘နေမိန်းပါဦး၊ ဘယ်သူက ကြောင်စားပြုလဲ’

‘ဟေ့ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းက ကြောင် စားပြုပဲ’

ထိုလူသည် ပြောသာ ပြောဆိုက်ရသော်လည်း ကျန်းရှောင် အင်းသည် ကြောင်စားပြု ဟုတ်မဟုတ် မသေချာဘဲ ရှိနေ၏။

ရှမ်းရို၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် စွပ်စွဲနေရာသည် မဟုတ်ပါ လား။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားပြောသလို အထောက်အထား ပြန်ရင် ပြု၊ မပြန်ရင် ကျုပ် သည်းမခံဘူး’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောဆိုက်လေသည်။

ဤတွင် ရှမ်းရို သတိဝင်လာပြီး....

‘သိပ်ပြန်တာပေါ့၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါလား’

ရှေ့ သို့ ပြေးထွက်လာပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ခု နှိုက်ယူကာ အများမြင်သာအောင် မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် လမ်းသွားလမ်းလာ များလည်း ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုလာကြလေသည်။

ရှမ်းရို၏လက်ထဲ၌ ကြောင်စားပြုများ အသုံးပြုလေ့ ရှိသော ကြောင်ခေါင်း မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခု ရှိနေလေသည်။

အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ရှမ်းရိုမဲ့ပွဲပွဲလိုက်ပြီး....

‘ဒီမျက်နှာဖုံးစွပ်ဟာ ကျုပ်ဆရာ မုထင်းယီရဲ့ အလောင်း ဘေးက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပါ’

ကျန်းရှောင်အင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘သူဟာ ခားပညာယုဉ်းပိုင်ဖို့ ကျုပ်ဆရာကိုလာပြီး စိန်ခေါ် ခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ဆရာက သူနဲ့သွားယုဉ်းပြီး ရှုံးထွားပါတယ်၊ ကျုပ်ဆရာရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို တွေ့ရတာ ထောက်ရင် သူဟာ ကြောင်စားပြုဆိုတာ ထင်ရှားမနေဘူး လားဗျာ’

သိုင်းသမားများက ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါ ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘မုထင်းယီကို တော်ရုံတန်ရုံလူက ယှဉ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊
ကြောင်ခားပြတော့က အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဝိုင်းတိုက်ကြတာနေမှာပေါ့’

‘မုထင်းယီရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ကြောင်ခားပြတစ်ယောက်
မျက်နှာဖုံးစွပ် ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်’

စသည် စသည်ဖြင့် မိမိတို့၏ ထပ်မြင်ယူဆချက်များကို ထုတ်
ပြောကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း မလှုပ်ယှက် ရပ်နေသည်။ မုထင်းယီ
သေဆုံးသွားပြီဆိုသော စကားက သူ့အား တော့ဝေသွားစေခဲ့
လေသည်။

သူက မုထင်းယီကို စိန်ခေါ်ခဲ့သည်မှာမှန်ပါသည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။

သို့သော်....

စားကျိုးသွားပြီးနောက် မုထင်းယီ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့သဖြင့်
သင်္ချိုင်းမြေမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မုထင်းယီသည် သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာ စိုးစဉ်းမျှ
ရမသွားချေ။ မုထင်းယီ အသတ်ခံလိုက်ရပြီး ကြောင်ခေါင်း
မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို အလောင်းဘေးမှ တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုခြင်းမှာ....

‘တစ်ယောက်ယောက်က မုထင်းယီ အပြန်လမ်းမှာ လုပ်ကြံ
ပြီး ငါ့အပေါ် အပြစ်ပုံချလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်’

ဟု ကျွေးလာမိလေတော့သည်။

ရှမ်းရီ၏ သက်သေထောက်ပြသော စကားကြောင့် သိုင်း
သမားများသည် ကျန်းရှောင်အင်းမှာ ကြောင်ခားပြဖြစ်သည်
ဟု လက်ခံသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ကြောင်ခားပြ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ’

သိုင်းသမားများ လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ ရှေ့တိုးလာ
ကြလေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက တစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားတို့ ကြောင်ခားပြဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လက်ချက်နဲ့
သေသွားတဲ့လူရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို တမင်
ချန်ထားရစ်ခဲ့ကြမှာလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ရှေ့တိုးလာနေကြသော ခြေလှမ်းများ ရပ်
တန့်သွားကြ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ကျုပ်က မုထင်းယီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သူ့ရှုံးသွားတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ သူ့ကို သတ်ပစ်စရာ
အကြောင်းမရှိဘူး’

ရှမ်းရီက....

‘မင်းလိမ်မပြောနဲ့’

ဟု လှမ်းအော်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်....

‘ခဏနေကြဦး’

ဟန်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

အားလုံး သွမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ လူတစ်စု လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

ရန်ကြီး

ဟန်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ လူတစ်စု လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး တည့်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်ရှိလေသည်။

လူနှင့်အတူ လိုက်လာကြသူများမှာ နဂါးပျံအာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် သိုင်းသမားများ ကြည်ညိုလေးစားသည့် အသွင် ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။

ရှမ်းရိကလည်း....

‘ဆရာစန့်ကွမ်းထင်း၊ ကြောင်ခားပြတပ်ယောက်ကို ဝေ့ ထားပါပြီ’

ဟု ပြောလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ကားသူ (၀၇) စန့်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

‘တောထားခုဒတော့ အလွတ်ပေးလို့ ဘယ်ရမလဲ’

သူက ကျန်းရှောင်အင်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

စန့်ကွမ်းထင်းက....

‘ကျုပ်ဟာ ကြောင်ခားပြတော့ကိုချေမှုန်းဖို့ သိုင်းလောက သားတွေနဲ့ လက်တွဲဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကျားရဲတိုက်ရဲ့ ဌာနမှူး စန့်ကွမ်းထင်းပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ကျားရဲတိုက်သည် သိုင်းလောကကို ဦးဆောင်နေသည့် ရှောင်လင်၊ ဝူတန်၊ ဂူဗီ၊ ငိုမီ၊ ဝါဆန်း စသည့် သိုင်းအဖွဲ့ကြီး များနှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်နိုင်သည့် သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများ၏ကြည်ညိုလေးစားမှုခံရပြီး အရေး အကြောင်းရှိလျှင် ကျားရဲတိုက်သို့ပြေးကာ အကူအညီတောင်း တတ်ကြသည်မှာ ထုံးစံကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီတည်း။

ကျားရဲတိုက်သည် ကြောင်ခားပြများအား ချေမှုန်းနိုင်ရေး အတွက် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများကို သိုင်းလောကသို့ စေ လွှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

ကျားရဲတိုက်ဟူသော အမည်ကြောင့် ကျန်းရှောင်အင်း မပေါ့ဆရဲတော့ချေ။

စန့်ကွမ်းထင်းကို မျက်နှာမခတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီး အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အသင့် ပြင်ထားလိုက် သည်။

စန့်ကွမ်းထင်းကလည်း ကျန်းရှောင်အင်းအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းဟာ အလားအလာရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လို့ ဝါ ယူဆတယ်၊ ဘာကြောင့် ကြောင်ခားပြဖြစ်နေရတာလဲ ပြော စမ်းပါဦး’

ဟုမေးလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထင်ရာကို အရမ်းပြောနေတာကိုး၊ ကျုပ် က ကြောင်ခားပြမှ မဟုတ်တာ’

စန့်ကွမ်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကြောင်ခားပြဟုတ်ဘယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်စမ်း ကြည့်ရင် သိပါတယ်’

‘ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား?’

‘သိပ်သေချာတာပေါ့’

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ကဲ...ဘယ်လိုစမ်းကြည့်ချင်သလဲ ပြောပါ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းထင်းက...

‘လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို နိုင်အောင်တိုက်နိုင်ရင် ကြောင် ခားပြဟုတ်တော့ဘူးပေါ့’

သူ၏စကားကြားလျှင်...

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ကျန်းရှောင်အင်းက ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ဖူးခြင်းမရှိပါချေ။ ယခုရယ်မောလိုက်ခြင်းကြောင့် မျက်ရည် များပင် ထွက်လာလေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းက...

‘ကျုပ်စကားမှာ ရယ်စရာမပါဘူးထင်တယ်’

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ရယ်စရာမပါပါဘူး’

‘ခါဖြင့်...’

‘ကျုပ်လှည့်ဖြိုင်ပါ့မယ်’

စန့်ကွမ်းထင်းက...

‘မင်းရှုံးသွားရင်တော့ ကြောင်ခားပြ ဖြစ်သွားမှာနော်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ’

စန့်ကွမ်းထင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါ့ကို အနိုင်ရမယ်လို့ ယူဆနေပုံ ရတယ်၊ ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်’

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီး နေတဲ့ လူတွေကိုပဲ ဆုံးမချင်နေတာ’

‘ဘာကွ’

စန့်ကွမ်းထင်း ဒေါပွဲသွားပြီး စတင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျား စပြီး တိုက်ခိုက်တော့မှာလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းထင်းက....

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းသတိထားပေတော့’

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ကျန်းရှောင်အင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

‘ခဏနေပါဦးဗျာ’

‘မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ’

ကျန်းရှောင်အင်းက ခါးမှခွေးကို ပုတ်ပြလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်က ခွေးကိုအသုံးပြုမယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

စန့်ကွမ်းထင်းက ...

‘ငါက ဝန်ထိုက်ရမှာလား’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားသဘောပဲ’

‘အေး...မင်းသတိထားပေတော့’

စကားဆုံးလျှင် စန့်ကွမ်းထင်းက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

လမ်းပေါ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဝိုင်းကြည့်နေကြသော သိုင်းသမားများသည် ညာသံပေးကာ စန့်ကွမ်းထင်းဘက်မှ အားပေးလိုက်ကြလေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြင်းထန်လှပေသည်။

သူ၏ အဆက်မပြတ် ချိတ်ထုတ်လိုက်သော လက်ဝါးချိတ်ချက်များသည် လက်ဝါးရိပ်များ ရာချီထွက်ပေါ်လာပြီး ကျန်းရှောင်အင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေပါ၏။

ရှေ့တည့်ဘည့်သို့ မမှိတ်မသုန် ဝိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ၏ ယာဘက်လက်သည် ခါးမှခွေးကို ဆွဲထုတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းက သူ့အား လှည့်ပတ်နေရာမှ စက်ဝန်းသည် ထပြည်းဖြည်း ကျုံ့လာသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း အနီးသို့ရောက်လာသည်။

ထို့နောက်....

ရာပေါင်းများစွာသော လက်ဝါးရိပ်များသည် ရှုတ်ခြည်းပင် စုစည်းမိသွားကြပြီး လက်ဝါးတစ်ဖက်က ကျန်းရှောင်အင်း၏ ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

အလွန်ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

လက်ဝါးရိုက်ချက်ကိုသာ ခံလိုက်ရမည် ဆိုပါလျှင် ကျန်းရှောင်အင်း နေရာ၌ပင် လဲကျသေဆုံးသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

ရှုတ်တရက်....

‘ယား....’

ညာသံပေးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ ခုတ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသောခင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

‘အင့်....’

မသဲမကွဲ ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ စန့်ကွမ်းထင်းမှာ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လက်ဝါးကို ရုပ်သိမ်းကာ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ တိုက်ပွဲသည် ရုတ်ခြည်းပင် ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

* * *

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းက နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်၏။ သူ၏ ဝဲဘက်အင်္ကျီလက်မောင်း စုတ်ပြုနေလေသည်။

အချိန်မီနောက်ဆုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာလျှင် လက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးသွားမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်ပါလျှင်....

ဆိုင်းသမားများသည် စန့်ကွမ်းထင်း နောက်ဆုတ်လာရသည်ကိုမြင်လျှင် ငြိမ်ကျသွားကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းကိုလည်း မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်ကြ၏။ စန့်ကွမ်းထင်းပင် မနိုင်လျှင် ဆူတို့ ယှဉ်နိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ကျုပ် ပြောသားပဲ၊ ခင်ဗျားကို လက်နက်တစ်ခုခု ကိုင်ပါလို့’

စန့်ကွမ်းထင်း အံ့ဩတ်လိုက်လေသည်။

‘ဝါသာ လက်နက်ကိုင်မယ်ဆိုရင် မင်း ရှုံးသွားမှာပေါ့’

ကျန်းရှောင်အင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခုထိတောင် ခင်ဗျား အပြောမလျော့ဘေး ပါလား၊ မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင် လက်နက်ယူပြီး လာခဲ့ပေါ့ဗျာ’

စန့်ကွမ်းထင်းက....

‘မင်း တကယ်ပြောနေတာလား’

‘တကယ်ပါဗျာ’

‘ကောင်းပြီ’

စန့်ကွမ်းထင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်
လိုက်လေသည်။ မလှမ်းကမ်း၌ ရပ်နေသော သိုင်းသမား
တစ်ယောက်၏ လက်နက်ကို သဘောကျသွားလေသည်။

ထိုလူထံသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားပြီး.....

‘မင်းရဲ့ လက်နက်ကို ငါ့ကိုခဏငှားပါ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုသိုင်းသမားကလည်း လိုလိုလားလားပင် ပေးလိုက်လေ
သည်။

‘ဟူပါ....ဟူပါ’

စန့်ကွမ်းထင်းက ထိုလူ၏လက်နက်ကိုယူကာ ကျန်းရှောင်
အင်းဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး.....

‘ကျုပ်က ဒီလက်နက်နဲ့ ယှဉ်မယ်၊ မင်း ဘယ်လိုသဘော
သလဲ’

ဟု မေးလေသည်။

သူယူလာသည့်လက်နက်မှာ သံမဏိသံကွင်းတစ်ခု ဖြစ်လေ
သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျားကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ’

သူတစ်ပါး၏ လက်နက်ကိုယူပြီး ယှဉ်ပြိုင်မည် ဆိုသည်မှာ
သဘာဝမကျသော ကိစ္စဖြစ်လေသည်။

ခင်းလှိုလက်နက်ဆိုလျှင် အကြောင်း မဟုတ်သော်လည်း
သံမဏိကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပို၍ သဘာဝ မကျ
တော့ချေ။

သံမဏိကွင်းလက်နက် အသုံးပြုသူများ သိုင်းလောက၌ ရှိနေ
ကြသည် မှန်သော်လည်း အခြားလက်နက်များ အသုံးပြုပုံနှင့်
မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်နေ၍ ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြု
နိုင်ရန် ကြိုတင်လေ့ကျင့်ထားမှသာ သုံးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ခင်းရေးလှိုရေး ကျွမ်းကျင်သော်လည်း သံမဏိကွင်းပညာ
နှင့် ပတ်သက်ပြီး အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေမည် ဆိုပါလျှင်
သံမဏိကွင်းကို ရှေးလိုက်သည်မှာ အမှားကြီး မှားလိမ့်မည်
ဖြစ်သည်။

ကျွမ်းကျင်မှုမရှိလျှင် သံမဏိကွင်းသည် လက်နက်ဖြစ်လာဖို့
ထက် အပို့ ရှုပ်သော ပစ္စည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်လာပေမည်။

သို့သော် စန့်ကွမ်းထင်းက သံမဏိကွင်းကို ရှေးလိုက်သဖြင့်
ကျန်းရှောင်အင်းက ဘာမှမပြောတော့ချေ။

သူ့အနေနှင့် စန့်ကွမ်းထင်းကို အနိုင်ယူနိုင်မှသာလျှင် သိုင်းလောကသားများ၏ ဝိုင်းရံခြင်းခံနေရသည့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

စန့်ကွမ်းထင်းက....

‘ကဲ...ကျုပ်မှာ လက်နက်ရပြီ၊ မင်း သတိသာ ထားပေတော့’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျန်းရှောင်အင်းထံသို့ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး’

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းသည် သံမဏိကွင်းကို တရစပ် ဝေ့ယမ်းရမ်းကျန်းရှောင်အင်းထံ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

သံမဏိကွင်း၏ အရိပ်များသည် ကွင်းကလေး ရာပေါင်းများစွာရှိနေသည့်အလား အဘိဆပ်ဖြစ်လျက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျန်းရှောင်အင်း၏ ရင်ဝကို ရိုက်ချလာပေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဝေးဖြင့် ပက်ထုတ်လိုက်၏။

‘ချင်’

လက်နက်နှစ်ခု ထိတွေ့မိလိုက်ခြင်းကြောင့် မီးပွင့်ကလေးများပင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သံမဏိကွင်းဖြင့် ရိုက်ချလာသည့် အချိန်မှာ ထင်မှတ်ထားသည့်ထက် ပို၍ ပြင်းထန်နေခြင်းကြောင့် ကျန်းရှောင်အင်းနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ခုန်ထွက်သွားသည့် စန့်ကွမ်းထင်းကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းသည် သံမဏိကွင်းလက်နက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုနေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

စန့်ကွမ်းထင်းက....

‘မင်း ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါ ပဏာမပဲရှိသေးတယ်ကွ’

ဟု လှမ်းပြီး ရိသဲ့သဲ ပြောလာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ကျုပ်ရဲ့ အင်္ကျီစကိုတောင် ထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးပါဘူးဗျာ’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်ပုသွားလေတော့သည်။

‘သိကြသေးတာပေါ့ကွာ’

ဟု ကြုံးဝါးကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း မပေါ့ဆရဲတော့ပါ။ စိတ်အာရုံကို တည်ငြိမ်စွာ စုစည်းလိုက်ပြီး အတွင်းအားကို ဓားကိုင်းထားသော လက်ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စန့်ကွမ်းထင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းသည် သံမဏိကွင်းကို ဝဲဘက်လက်မှ တစ်ဆင့် ယာဘက်၊ တစ်ဖန် ယာဘက်လက်မှတစ်ဆင့် ဝဲဘက်လက်။ လက်နှစ်ဖက်တွင် တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းပြောင်းရင်း တဝှီးတဝှီးမြည်အောင် ဝေယမ်းလိုက်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကျန်းရှောင်အင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး...
'ဟား'

ညာသံပေးကာ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဝဲဘက်ခြေထောက်ကို နောက်သို့ဆုတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ် ဘေးတိုက်အနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားကိုင်းထားသော လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ခါးဦးသည် သံမဏိကွင်းအလယ်မှ တစ်ဆင့် စန့်ကွမ်းထင်း၏ ရင်ဝဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

'ဟား... ဟား... ဟား'

စန့်ကွမ်းထင်း ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သံမဏိကွင်း ကိုင်ထားသည့် လက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ နေ၍ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်၏။

သံမဏိကွင်းသည် တစ်ပတ်လည်သွားပြီး စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် အကွင်းလိုက် အနေအထားမှ အပြားလိုက်လှဲလိုက်သည့်သဏ္ဍာန် ဖြစ်သွားရာ ကျန်းရှောင်အင်း၏ ဓားကို အပေါ်နှင့်အောက်ဖိကာ ညှပ်ထားသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားဦးကို ရှောင်ပြီး ရှေ့သို့တိုးကာ သံမဏိကွင်းကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ ဓားဦးသည် သူ၏ရင်ဝဲမှ ပွတ်ကာ ဆီကာ လွဲချော်သွားလေသည်။

သံမဏိကွင်းမှာလည်း ဓားပေါ်မှ လျှောခနဲဖြင့် ရှေ့ရောက်သွားပြီး ကျန်းရှောင်အင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို စုပ်မိပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဟား'

စန့်ကွမ်းထင်းက ညာသံပေးရင်း သံမဏိကွင်းကို အားကုန်ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို စုပ်မိထားပြီး ဖြစ်သည့်အဘိုင်း ဆွဲလှည့်လိုက်ချိန်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကျန်းရှောင်အင်း၏လက်မှာ ကျိုးကြေသွားရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းထင်း၏ သံမဏိကွင်း တိုက်ကွက်သည် အလွန် ထူးခြားနေပေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

စန့်ကွမ်းထင်းသည် လက်နက်ပိုင်ရှင်ထက်ပင် သံမဏိကွင်း ပညာကို ပို၍ကျွမ်းကျင်နေကြောင်းလည်း ခိုပိမိလိုက်၏။

အနည်းငယ် နောက်ကျသွားရုံဖြင့် လက်ကျိုးသွားနိုင်သည် ကို သတိပြုမိရကား ဓားကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး လက်ကိုပြန်ရုပ် သိမ်း ထိုက်လေသည်။

ဓားကိုိုင် ထား၍သာ သံမဏိကွင်း အတွင်းသို့ လျှိုသွင်းမိ လျက်သား ဖြစ်နေသော လက်သည် ဓားလွှတ်ချလိုက်လျှင် သံမဏိကွင်းအတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်း၏တိုက်ကွက်မှာ လက်မတင်ကလေးနောက်ကျ သွားခဲ့၏။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် လက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီးသည်နှင့် မြေ ပေါ်သို့ ထိုးကျလာသော ဓား၏ ဓားရိုးကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကန်ပစ်လိုက်၏။

‘ဝှစ်’

‘ဒုတ်’

‘အစ်’

ဓားမှာ ဦးခေ့ကာ အပေါ် ထောင်တက်လာပြီး မြား တစ်စင်းပမာ ပစ်လွှင့်သွားလျှင် စန့်ကွမ်းထင်း တိမ်းရှောင်ဖို့ အချိန်မရတော့ချေ။

ဓားဦးမှာ သူ၏ရင်စမှ နောက်ကျောသို့တိုင် ထိုးပောက် စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

စန့်ကွမ်းထင်း ဒဿိဒေ နိုင်ဖြင့်နောက်ဆုတ်သွား၏။ မျက်လုံး ကြီး ပြူးကာ ကျန်းရှောင်အင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး...
‘မင်း...’

သူ၏နှုတ်ဖျားမှ စကားသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာရမည့်အစား သွေးများစီးကျလာလေသည်။

‘ဒေါက်’

သံမဏိကွင်း မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

ထို့နောက်...

‘ဝုန်း’

စန့်ကွမ်းထင်း ခြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ကျုပ်ဟာ ကြောင်ခားပြမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သက်သေခံ သွားပါပြီဗျာ’

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ဝိုင်းရံထားကြသည့် သိုင်းသမားများ မျက်နှာပျက်သွား
ကြလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှို
အလျှို ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

စန့်ကွမ်းထင်း မြေပေါ်၌ လဲကျနေ၏။

သူ၏ရှင်ဝ၌ စိုက်ဝင်နေခဲ့သော ဓားမှာ ကျန်းရှောင်အင်း၏
ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းထင်း ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော သံမဏိကွမ်းမှာမူ မလှမ်း
မကမ်း၌ ကျလျက်။

သိုင်းသမားများ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်၍ လူရှင်းသွား၏။

ကျန်းရှောင်အင်းကား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စန့်ကွမ်းထင်းမှဖယ်ခွာလျက် သံမဏိ
ကွမ်းဆီသို့ ကြည့်နေ၏။

လက်နက်....

သံမဏိကွမ်းသည် သိုင်းလောက၏ များပြားလှသော လက်
နက်အမျိုးအစားတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် မိမိကိုင်ဆောင်သော လက်နက်
ကို အသက်တမျှ တန်ဖိုးထားလေ့ရှိကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း 'လက်နက်ရှိလျှင် လူရှိမည်၊ လက်နက်
မရှိတော့လျှင် လူလည်းသေမည်' ဆိုသော ဆောင်ပုဒ် ပေါ်
ထွက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု....

'သူက ဘာကြောင့် သံမဏိကွမ်းကို ပြန်ယူမသွားရတာလဲ'
ကျန်းရှောင်အင်း အထက်ပါအတိုင်း တွေးနေမိပါသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းက အန္တရာယ်ရှိပြင်စဉ် နဖူးပေါ်၌ အမာရွတ်
ကြီးရှိသူ တစ်ယောက်၏မှ သံမဏိကွမ်းလက်နက်ကို ငှားရမ်း
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းထင်း အရေးနိမ့်သွားသောအခါ နဖူးပေါ် အမာ
ရွတ်ကြီးရှိသူသည် သံမဏိကွမ်းကို ပြန်မကောက်ဘဲ အခြား
သော သိုင်းသမားများနှင့်အတူ ရောနှောကာ ထွက်သွားလေ
သည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ရင်ထဲ ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

'တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ'

နောက်ဆုံးတွင် နဖူးပေါ်၌ အမာရွတ်ကြီးရှိသူ နောက်သို့
လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

သိုင်းသမားများသည် ကျန်းရှောင်အင်းအား ရန်မပြုတော့
ဘဲ ထွက်သွားကြခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းသည် ကျားရဲတိုက်မှ အရေးပါသော သိမ်း
သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ သေဆုံးသွားရသည်ကို
သာ သိသွားပါလျှင် ကျားရဲတိုက်သည် စည်ညည်နည်းနည်းမျှ
လက်ရှိကြည့်နေမည် မဟုတ်ချေ။

ကျန်းရှောင်အင်းအား သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံ သုတ်သင်ပစ်
ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျန်းရှောင်အင်းကို အန္တရာယ်မပြုဘဲ
အသာတကြည် ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းမှာ ကျားရဲတိုက်နှင့် ရန်ကြေးရှိခဲ့ချေပြီ
တကား။

မဟေဠ

ရက်အတန်ကြာ ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
ကျန်းရှောင်အင်းသည် စန့်ကွမ်းထင်း ကိုင်ခဲ့သော သံမဏိ
ကွင်းကို သိမ်းဆည်းကာ နုပူးပေါ်၌ အမာရွတ်ကြီးရှိသူ
နောက်သို့ ရွှေရာခံပြီး လိုက်ခဲ့လေတော့သည်။
အမာရွတ်ကြီးရှိသူသည် သိုင်းသမားများနှင့် ရောနှောကာ
ထွက်သွားသော်လည်း နဂါးအာမခံဌာနသို့မသွားဘဲ အသာ
လျှိုထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
နောက်ယောင်ခံသက်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားမည်စိုးရိမ်သဖြင့်
ကျန်းရှောင်အင်း ပေါ်ပေါ်ထပ်ထပ် မလိုက်ဘဲချေ။
ကျန်းရှောင်အင်းလည်း မြင်းတစ်ကောင်ရှာဖွေကာ လိုက်
သွားရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရက်အတန်ကြာ ကုန်ဆုံးပြီးနောက် မြို့တစ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေသည်။

အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူသည် မြို့လယ်ရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း တည်းခိုခန်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များအား စားသောက်ပွယ်ရာများ မှာကြား လိုက်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း စားသောက်နေလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။ တည်းခိုခန်းထဲမှ အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ ထွက် လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသည် ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး မြို့အရှေ့ ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျန်းရှောင်အင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်ကိုခေါ်ကာ ကျသင့်ငွေ ပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူနောက်သို့ လိုက်မသွားဘဲ တည်းခိုခန်း ဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ကြိုဆိုလာပါသည်။

‘ကြွပါအစ်ကိုလေး... ကြွပါ၊ အခန်းငှားမလို့လားဗျာ’

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ဘယ်၊ စောစောကပဲ ကျုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ရောက်လာသေးတယ်၊ သူ့လဲ ဒီမှာပဲ တည်းခိုခန်းလို့ ပြော သွားတယ်ဗျာ’

ဆိုင်လုလင်က ...

‘အစ်ကိုလေးမိတ်ဆွေက ဘယ်သူများလဲဗျာ’

ဟု မေးလာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘သူ့ရှင်နဖူးပေါ်မှာ အမာရွတ်ကြီး ရှိဘယ်လေကွာ၊ သူ့ နာမည်က ...’

‘ဪ... အခန်းနံပါတ်သုံးကလူကို ပြောတာကိုး၊ စော စောကပဲ အပြင်ထွက်သွားပါတယ် အစ်ကိုလေး’

‘အေး... နောက်မှပဲ တွေ့တော့မယ်၊ ကျုပ်ကို အခန်းနှစ် ပေးပါ၊ ရတယ်မဟုတ်လား’

ဆိုင်လုလင်က ...

‘ရပါတယ်... ရပါတယ်၊ အခန်းနှစ်လဲ အားနေပါတယ်’ ကျန်းရှောင်အင်းက သုံးရက်စာအတွက် ငွေရှင်းပေးလိုက် ၏။

ဆိုင်လုလင်က လက်ခံယူပြီး လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

အခန်းနှစ်သို့ရောက်လျှင်....

‘ဟိုအက်အခန်းဟာ အစ်ကိုလေးမိတ်တွေရဲ့ အခန်းပေါ့’

ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိသော အခန်းအမှတ်သုံးကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းရွှောင်အင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘အေး... သူနဲ့ ညကျမှပဲ တွေ့တော့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

ဆိုင်လုလင်သည် အခန်းအမှတ်နှစ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလျှင် ကျန်းရွှောင်အင်းက တစ်ဖက်အခန်းသို့ အလျင်အမြန် ကူးလိုက်သည်။

တံခါးပေါ်၌ ချိတ်ထားသည့် သေခွေလေးကို မေးဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်ခန်းလုံး မွေနှောက်ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

ပစ္စည်းပစ္စယ များများစားစား နှိုလှည့် တော့မဟုတ်ပါ။

နောက်ဆုံး၌ ခေါင်းအုံးအောက်၌ အထုပ်လေး တစ်ထုပ် တွေ့ရသဖြင့် ယူကြည့်လိုက်ရာ....

‘ဟင်’

ကျန်းရွှောင်အင်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းကား အထုပ်လေးထဲ၌ အဖိုးတန်ပစ္စည်း လုံးဝ မရှိဘဲ မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခုကိုသာ တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုမျက်နှာဖုံးစွပ်သည် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများထက်ပင် ကျန်းရွှောင်အင်းအတွက် အဖိုးတန်နေပေတော့သည်။

ထိုမျက်နှာဖုံးစွပ်သည် ကြောင်ခေါင်း မျက်နှာဖုံးစွပ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရုတ်တရက် ခြေသံများ တရှုပ်ရှုပ်မြည်ကာ ထွက် ပေါ်လာ၏။

ကျန်းရွှောင်အင်းက မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို မျက်နှာပေါ်၌ တပ်ဆင်လိုက်သည်။

‘ဟင်... တံခါးပွင့်နေပါလား’

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာလေသည်။ အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ကျန်းရွှောင်အင်းကိုမြင်လျှင် ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားလေသည်။

* * *

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ကျန်းရှောင်အင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

‘မင်း မင်း...ဘယ်သူလဲ’

‘ကြောင်ခေးပြလေ’

‘ဘာ’

‘ကြောင်ခေးပြပေါ့၊ မင်းက ကိုယ့် အချင်းချင်း တောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

အမာရွတ်နှင့်လူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘မင်းလိမ်ပြောနေတာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ၊ ကျုပ်က ကြောင်းခေါင်း မျက်နှာဖုံးဝှံ ဇွပ်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား’

အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကျုပ်ဟာ’

‘ခပ်ဗျားဟာ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ယူလေ’

အမာရွတ်ကြီးနှင့် လူသည် စကားမှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခိုပိမိလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ချွတ်ကာ လှမ်းပေး လိုက်၏။ အမာရွတ်နှင့်လူသည် ကျန်းရှောင်အင်းကို မြင်လျှင် မျက်လုံးဖြူးသွားပြီး...

‘မင်း...မင်း...’

ကောင်းစိုးအောင် မပြောနိုင်ပါ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ဖြင့် ချောခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘မင်း ပြေးလို့ မရပါဘူးကွာ’

ဟူ ကြုံးဝါးကာ ထိုင်ရာမှခုန်ထလိုက်ပြီး တစ်ကုန်ထိုး ပြေး လိုက်သွားလေတော့သည်။

အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူသည် နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အားကုန် ပြေးသွားလေသည်။

တည်းခိုခန်းထဲမှထွက်ကာ စွပ်ရွပ်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အသန်ကြာ ပြေးမိလျှင် လူရှင်းနေသော လမ်းကြားတစ်ခု အကွင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ မောဟိုက် နေပါသည်။ နဖူးပေါ်၌
လည်း ချွေးများ စီးကျနေသည်။

အနောက်ဘက်မှ လိုက်လာသည့် ခြေသံမကြားရသဖြင့် ခြေ
လှမ်းရပ်ကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဟင်....’

အမာရွတ်ကြီး အံ့ဩသွားပါသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရချေ။

‘သူ...သူ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်
မလာဘူးလား’

တေးရင်း ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်....

‘ခင်ဗျား ဘာရှာနေတာလဲဗျ’

စကားသံတစ်ချက် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟိုက်’

အမာရွတ်ကြီး ထိတ်လန့်သွား၏။

ထိုအခါ လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းပေါ်၌
ထိုင်ကာ သူ့အား ပြုံးပြနေသော ကျန်းရှောင်အင်းကို တွေ့မြင်
လိုက်ရ၏။

‘မင်း....မင်း’

အမာရွတ်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ချာခနဲလှည့်ကာ
ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းရှောင်အင်းသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ
ခုန်ဆင်းကာ သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

အမာရွတ်ကြီးမှာ ပြေးမလွတ်တော့သဖြင့်....

‘ယား....’

ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ခေးမြောင်တစ်လက် ပါလာသည်။ ကျန်း
ရှောင်အင်း၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်
လေး လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်လျှင်....

‘ဖြောင်း’

‘အား’

အမာရွတ်ကြီးမှာ မသဲမကွဲ ညည်းညူကာ နောက်ဆုတ်
သွား၏။ သူ၏လက်ထဲမှ ခေးမြောင်လည်း မြေပေါ်လွတ်ကျ
သွားလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်တာလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်၏။

အမာရွတ်ကြီး-သာမှမပြောဘဲ အံကြီးကလေးလိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ခင်ဗျားလက်နက်ကို ပြန်ပေးမလို့ ပါဗျာ၊ ရော့ ဟုပါ’

ပြောပြောဆိုဆို သံမဏိကွင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အမာရွတ်ကြီး မျက်နှာဖြူမပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွား၏။ လှမ်း မယူသည့်အပြင် နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

‘ဟုပါဗျ’

ပြောရင်း ကျန်းရှောင်အင်းက ပစ်ပေးလိုက်ရာ....

‘ခြမ်း’

သံမဏိကွင်းမှာ မြေပေါ်ကျသွားလေသည်။

အမာရွတ်ကြီးက သံမဏိကွင်းကို လုံးဝမကြည့်ချေ။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျားက ကြောင်ခေးပြု၊ ကျုပ်က ကြောင်ခေးပြု မဟုတ်ဘူး၊ ခါကိုများ ကျုပ်ကို စွပ်စွဲကြသေးတယ်၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလားဗျာ’

ပြောပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

ခါးထောက်ပြီး ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ အမာရွတ်ကြီးအား လုံးဝလျစ်လျူရှုထားလိုက်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေ၏။

အမာရွတ်ကြီးလည်း ရသည့်အခွင့်အခရားကို လက်လွတ်မခံဘဲ....

‘ယား....’

ညာသံပေးကာ မြေပေါ်မှ လက်နက်ကို ကောက်ယူကာ ကျန်းရှောင်အင်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မြေပေါ်တွင် သံမဏိကွင်းနှင့် ဓားမြှောင် ယှဉ်ကာ ကျနေပါသည်။ ကျန်းရှောင်အင်းက တမင်ဟန်လုပ် ရယ်မောနေသော်လည်း အမာရွတ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ် ကြည့်နေပါ၏။

အမာရွတ်ကြီးက သံမဏိကွင်းကို ကောက်ယူရမည့်အစား ဓားမြှောင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည့်အခါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ကာ ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်၏။

ခုန်ဝင်လာသည့် အမာရွတ်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ တန်းတန်း မတ်မတ် တိုးဝင်သွားရာ....

‘ဝုန်း....’

‘အား’

အမာရွတ်ကြီး အဝေးသို့ လှင့်စဉ်သွားပြန်လေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ မြေပေါ်မှ သံမဏိကွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သံမဏိကွင်းသည် အမာရွတ်ကြီး၏ လက်နက်ဖြစ်ပါသည်။ အရေးအကြောင်းကြုံလျှင် မည်သူမဆို မိမိသန်ရာ လက်နက်ကို အဓိကထား စွဲကိုင်အသုံးပြုကြမည်သာဖြစ်၏။

အမာရွတ်ကြီးက မြေပေါ်၌ ယှဉ်လျက်ရှိနေပါသော်လည်း သံမဏိကွင်းကိုမရွေးဘဲ ဓားမြှောင်ကိုရွေးလိုက်သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

သံမဏိကွင်းထက် ဓားမြှောင်ကို ပို၍ကျွမ်းကျင်ခြင်းကြောင့် ဘာလျှင် ဖြစ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ကျန်းရှောင်အင်း တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အမာရွတ်ကြီး သည် မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ပြေးလို့ လွတ်မလား’

အမာရွတ်ကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက် စဉ်မှာပင်....

‘ဝိုး...’

ဓားမြှောင်တစ်လက်က သူ၏နောက်ကျောဘက်မှ ပစ်လွှင့် လာလေသည်။ လေတိုးသံကြားလိုက်ရလျှင် ကျန်းရှောင်အင်း ဝဲဘက်သို့ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် နောက်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏အနောက်ဘက်မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိ နေပါသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက အမာရွတ်ကြီးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ အဝေးသို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

လိုက်၍ မိနိုင်းတော့မည် မဟုတ်သဖြင့် ကျန်းရှောင်အင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သူ့အား ဓားမြှောင်နှင့် ပစ်ခတ်သူဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

အမာရွတ်ကြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အလွန်ကံကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျန်းရှောင် အင်းအား နှောင့်ယှက်သူတစ်ယောက်သာ ပေါ်မလာခဲ့လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျန်းရှောင်အင်းက ထိုလူကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်၏။

‘လက်စသတ်တော့ ခပ်ဗျားကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းက စန့်ကွမ်းထင်းကို အနီငိုရလိုက်ပေမယ့်
ကျုပ် မကြောက်သေးဘူး’

ထိုလူက အံ့ကြိုက်ကာ ပြောလေသည်။

ထိုလူမှာ အခြားလူ မဟုတ်ပါ။ ကျန်းရှောင်အင်းအား
ကြောင်ခားဖြူဟု စွပ်စွဲခဲ့သည့် မှုထင်းယီ၏ အိမ်ဖော်လူလတ်
ရှမ်းရီပင်ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းရီသည် သိုင်းသမားများက ကျန်းရှောင်အင်းအား
လွှတ်ပေးလိုက်သည်ကို မကျေနပ်သဖြင့် နောက်ယောင်ခံ လိုက်
လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ပြုံးလိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ကို ကြောင်ခားပြုလို့စွပ်စွဲတာကြောင့်
မင်းကို ဆုံးမချင်သေးတယ်’

ပြောရင်း ရှမ်းရီထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ရှမ်းရီက ခါးမှခွေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အသံ
မြှင့်ထားလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက အမူမထားဘဲ ရှေ့ဆက်လှမ်းသွား၏။
သူတို့နှစ်ယောက် တစ်စထက်တစ်စနီးကင်လာလေသည်။

ရှမ်းရီသည် အနီးသို့ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည့် ကျန်း
ရှောင်အင်းကို ကြည့်ကာ မျက်နှာဖြူပပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာ
လေသည်။

ခားကိုဝံထားသော လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်ယပ်လာ၏။
နဖူးပေါ်၌လည်း မချွေးချွေးစိမ့်ထွက်လာလေသည်။

တိုက်ခိုက်ရန် အံ့ကြိုက်လိုက်ပုံသော်လည်း ခွန်အားများ
မည်သည့်နေရာ ရောက်သွားမှန်း မသိချေ။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ရှမ်းရီ၏
လက်ထဲမှခွေးကို အသာအယာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

‘ခွမ်း....’

ရှမ်းရီ၏ခားမှာ ခားအိမ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းသိမ်းဆည်းလိုက်
လေသည်။ အံ့ကြိုက်ထားသော ရှမ်းရီ၏မျက်နှာကြီးရွံ့မဲ့သွား၏။
မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များလည်း ပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့်
စီးကျလာသည်။

မတ်မတ်ရပ်နေရန် မစွမ်းသာကော့သည့်အလား မြေပေါ်
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း သူ၏ နံဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်၏။
သူက ရှမ်းရီကိုမကြည့်ဘဲ မြေပေါ်ကျနေသည့် သံမဏိကွင်းကို
ကြည့်နေလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။
ရှမ်းရီသည် ခေါင်းငုံ့ထားမှ တဖြည်းဖြည်းခေါင်းမော
လာသည်။ ကျန်းရှောင်အင်းကို မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်သောအခါ
သူ့အား ပြုံးပြနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
ရှမ်းရီ၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော မိစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

* * *

‘မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ’
ကျန်းရှောင်အင်း၏ ကရုဏာသက်သောအသံ ထွက်ပေါ်
လာ၏။
ရှမ်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
‘ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့သတ်မပစ်သေးတာလဲ’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။
ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
‘မင်းဟာ သေသင့်သေထိုက်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ’
‘ကျုပ်ကခင်ဗျားကို ကြောင်ခားပြုလို့စွပ်စွဲခဲ့သေးတယ်လေ’
ကျန်းရှောင်အင်း ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ်လဲ မင်းနေရာမှာဆို မင်းလိုပဲစွပ်စွဲမိမှာပဲ’
‘ဟင်’
ရှမ်းရီသည် ကျန်းရှောင်အင်အား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်
လိုက်လေသည်။
ကျန်းရှောင်အင်းက....
‘မင်းက ငါ့ကို မုန်းလို့မှမဟုတ်ဘဲ၊ မင်းဆရာအတွက် မကျေ
နပ်လို့ မဟုတ်လား’
‘ဟုတ်....ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’
‘ကျုပ်က မင်းရဲ့ဆရာနဲ့ သင်္ချိုင်းထဲမှာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတာအမှန်
ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခားကျိုးသွားတာနဲ့ သူ့ရုံးတယ်လို့ ဝန်ခံ
ထားတာပဲ၊ ကျုပ်လဲ တစ်ခါတည်း ထွက်လာခဲ့တာပေါ့’
ရှမ်းရီက....
‘ခင်ဗျား မသတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ကျုပ်ဆရာ သေသွားပြီဗျာ’
သူ့အသံ ငိုသံပါနေ၏။
ကျန်းရှောင်အင်းက....
‘မင်းဆရာရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ ကြောင်ခေါင်းမျက်နှာဖုံး
စွပ်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ် ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို တစ်ယောက်ယောက်ကသတ်ပြီး ကျုပ်ခေါင်းပေါ်
ပုံချလိုက်တာပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့ မုဆင်းယီ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ
မင်းသိတယ်၊ မျက်နှာဖုံးကို အလောင်းတေးကတွေ့ရင် ကျုပ်ကို
ကြောင်ခေးပြုလို့ စွပ်စွဲကြတော့မှာပဲ မဟုတ်လား’

ရှမ်းရီ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘မင်းအရာနဲ့ ကျုပ်ဟာ သူ့ရင်းမြစ်ထဲမှာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြ
တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ကြားထဲမှာ အလောင်းကို တွေ့ရ
တာလဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ရှင်ခေးကော...’

ရှမ်းရီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

‘ဆရာခေးကော အလောင်းအားမှာ မတွေ့ဘူး’

ဟု ပြောလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

‘ဒါဆို သူ့ရင်းထဲမှာ သွားရှာရင် တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူ့ခေး
ကျိုးသွားပြီ’

ရှမ်းရီသည် ကျန်းရှောင်အင်းအား စိုက်ကြည့်လာ၏။ သူ၏
မျက်နှာတွင် ဝေခဲမရသည့် အခိုင်အယောင်များ ရှိနေ၏။

ကျန်းရှောင်အင်း ပြောသည့် စကားများ ပုန်ကန်နေသည့်
ဆိုပါလျှင် ကြောင်ခေးပြုများ ဆင်သားသည့် ဆောင်ရွက်မှု
အတွင်းသို့ သက်ဆင်းမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းကို ကြောင်ခေးပြုဟု စွပ်စွဲမိခဲ့သည့်မှာ
အမှားကြီး မှားနေပြီမဟုတ်ပါလား။

သူ၏ စွပ်စွဲမှုကြောင့် ကျားရဲတိုက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့
ပြဿနာ ဖြစ်ရချေပြီ။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် ကျားရဲတိုက်နှင့် မလွဲမယွေ ရင်ဆိုင်
ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ရှမ်းရီသည် ကျန်းရှောင်အင်းကို ကြည့်ရင်း ကြောင်ခေးပြု
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဟုတ်နိုင်ဟု ယုံကြည်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

‘ကျုပ်...ကျုပ် မှားသွားပြီ’

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း လက်ကပြလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းဟာ ဆရာအတွက် မှားမိတာပါ၊ ကျုပ်
ခိုင်လွန်နိုင်ပါ့မယ်၊ ဆရာကြီး မုဆင်းယီကို သတ်သွားတဲ့လူနဲ့
ကြောင်ခေးပြုတွေကိုတော့ မဖြစ်မနေ မော်ထုတ်ရမှာပဲ’

ရှမ်းရီက အားတက်သရာ ထောက်ခံလိုက်လေသည်။
‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ကျုပ်ခကျေဘူးဗျ’

‘ဒါထက် နဖူးပေါ်မှာ အိမ်ရှင်ကြီးနဲ့ လူကို မင်းသိ
သလား’

ကျန်းရှောင်အင်းက စုံစမ်းလိုက်သည်။

ရှမ်းရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

‘ဘယ်သူလဲဗျ’

‘စောစောက ကျုပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လူလေ’

ရှမ်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘မသိဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဒီလက်နက်ကိုကော သိဘလား’

မလှမ်းမကမ်းရှိ မြေပေါ်၌ ကျနေသော သံမဏိကွင်းကို
ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းရီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါက သံမဏိကွင်းပဲ’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘သိုင်းလောကမှာ ဒီလို လက်နက်ကိုင်တဲ့ လူတွေကို မင်းသိ
သလား’

ရှမ်းရီက....

‘ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို မေးရင်တော့
ရမယ်ထင်တယ်’

ကျန်းရှောင်အင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်ဆရာရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ သူ့နာမည်က ‘တပုကျီ’ လို့
ခေါ်ပါတယ်။ သိုင်းလောကသားတွေကတော့ လက်နက်ပါရဂူ
လို့ ခေါ်ကြတယ်လေ။ လက်နက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်
အလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့’

ကျန်းရှောင်အင်းက တပုကျီဆိုသည့် အမည်ကို စိတ်ဝင်
မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

တစ်ဖန်....

‘တပုကျီက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ရှမ်းရီက....

‘အနောက်ဘက် လမ်းမကြီးရဲ့ တောင်ဘက်က စိမ်းလဲ့ကန်
မှာ နေပါတယ်။ သူ့ကို လူတိုင်းသိကြတာပဲ’

ကျန်းရှောင်အင်းသည် တပုကျီနှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်မှ သံမဏိ ကွင်းကို ကောက်ယူ
သိမ်းဆည်း ထားလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်....

‘မင်း အိမ်ပြန်ပြီး ဟန်မပျက် ဆက်နေပါ။ ကျုပ်သွားပြီး
စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းရိက...

‘သံ-ဏိကွမ်းက တာများ ဖြစ်နေလို့လဲဗျ’

ဟု ခေးလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ခေတ်က ကျုပ်လဲ မပြောကတ်သေးဘူး၊ လက်နက်ငိဇ္ဇာ တပုကျိနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်လိမ့်ပေ’

ရှမ်းရိက...

‘ကကယ်သိ ကြောင်စားမြွေဟန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြောင်း ထူးရပ် ကျုပ်ကိုလဲ ပြောပါဗျာ’

‘စိတ်ချပါ’

ရှမ်းရိသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

ကျန်းရှောင်အင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်လျှင် ရှမ်းရိလည်း ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားလေ့လာသည်။

ပေဘာဆိုသည်မှာ

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ဖူးနေသော ပန်းပင်များဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ မြေကွက်လပ်တစ်ခုရှိနေပြီး မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ အပူလိုက်ခုဆိုးများ စာန်းချရန် အသုံးပြုလေ့ရှိ၍ သစ်လုံးထိခံကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုသစ်လေး၏ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးကလေး ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်လေသည်။

သစ်လုံးအိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် လူသုံးယောက်
ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ နန်းကုန်းဝေ၊ အို.ရန်ကျင်းနှင့်
ဝမ်းကျိလန်းတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

နန်းကုန်းဝေတို့သည် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ချက်ပြုတ်နေကြ
လေသည်။ လက်တစ်ဖက်တည်းသာ ကျန်တော့သော်လည်း
ချက်ပြုတ်နိုင်သေးသည်မှာ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ နန်းကုန်းဝေက လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် လူ
တစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ပါသေးလျှင် တခြား
သော ကိစ္စများမှာ အသေးအဖွဲ့သာ ဖြစ်သည်ဟု ခံယူထား
လေသည်။

ဝမ်းကျိလန်းသည် အိမ်ရှေ့ခန်း၌ ရှိနေ၏။

သူသည် ခုံဘစ်လုံးပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူမအား အနှောင်အဖွဲ့ဟူ၍ လုံးဝမထားပါ။ သို့သော်
ခုနစ်ရက်အပြတ်အဆိပ်သည် ကြီးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထား
သည်ထက်ပင် ခိုင်ခံ့စွာ တုပ်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားများ ကုန်ခန်းကာ ပျော့ခွေ
နေ၏။ ထွက်ပြေးဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ခြေလက် မမြှောက်ချင်
လောက်အောင်ပင် နွမ်းနယ်နေ၏။

ခုနစ်ရက်အပြတ်အဆိပ်သည် အားအင်များ ကုန်ခန်းဆုတ်
ယုန်ဆွားစေသည် မဟုတ်ပါ။

ယခုဆိုလျှင် ဝမ်းကျိလန်း အဆိပ်မိခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ရက်
ပြည့် ဖြစ်သည်။ ယနေ့မုန်းတည့်ချိန်၌ အဆိပ်ဖြေဆေးမရလျှင်
သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

သူမ၏ရှေ့တွင် အို.ရန်ကျင်း ထိုင်နေ၏။

အမြဲတမ်း ထည်ထည်ဝါဝါနေခဲ့သော အို.ရန်ကျင်းမှာ
ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ရှိနေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကိစ္စ
ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပုံ ရလေသည်။

မုန်ပါသည်။

မိန်းမအလွန်ပွေ့သော အို.ရန်ကျင်းသည် ဝမ်းကျိလန်းကို
တွေ့သောအခါ စိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ဝမ်းကျိလန်းကို ချစ်ခင်စုံမက်သည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရယူခြင်းထက် သူမ၏မေတ္တာကို ရယူ
ပိုင်ဆိုင်လိုလာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ဘဲ စိတ်ရှည်ရှည်
နှင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျိလန်းက မျက်လုံးမှိတ်ထား၏။ သူမကို ကြည့်နေ
သော အို.ရန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းမာနေရတာလဲ၊
ကျုပ်ကို လက်ထပ်လိုက်မယ် ဆိုရင် အသက်လဲ ရှင်မယ်၊
လို့လေသေးမရှိ နေရမယ်၊ ကျုပ်က မင်းကို စိတ်ချမ်းသာ
အောင် မထားနိုင်ဘူးများ ထင်နေလို့လား’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝ : ချီလန်းထံမှ ဟဲ့ပြန်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။

အို့ ရန်ကျင်းက ...

‘မင်းကို ထွတ်ပေးလိုက်မယ် ဆိုရင်ကော...’

ရုတ်တရက် ဝမ်းကျိသန်း မျက်လုံးပွင့်လာလေသည်။

အို့ ရန်ကျင်းပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း သိပ်ဝမ်းသာမယ် မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းကျင်းမေ့က ခေါင်းညိတ်ပြုရန် ကြိုးစားလေသည်။

အို့ ရန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်’

စကားဆုံးလျှင် လက်ခုတ်တစ်ချက်တီးလိုက်ရာ နန်းကုန်းဝေ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာလေသည်။

‘အမိန့်ရှိပါ သခင်လေး’

‘သူ့ကို ဖြေဆေးတိုက်လိုက်ပါ’

‘ဟင်...’

နန်းကုန်းဝေ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

‘သခင်လေး၊ သူက...’

‘စကားမရှည်နဲ့၊ တိုက်ဆိုတိုက်’

နန်းကုန်းဝေ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ညှို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးလုံးလေး တစ်လုံးကိုယူကာ ဝမ်းကျိလန်းအနီးသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

ဝမ်းကျိလန်း၏မေးစေ့ကိုလက်သုံးချောင်းဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ကာ ပါးစပ်ဟသွားပေးပြီး ဆေးလုံးလေးထည့်ပေးလိုက်၏။

ဆေးလုံးလေးမှာ ပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားလျှင် ချက်ချင်း အရည်ပျော်သွားလေသည်။

အို့ ရန်ကျင်းက....

‘သူ့ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

နန်းကုန်းဝေက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဝမ်းကျိလန်းကို ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက် သွားလေတော့သည်။

* * *

ထင်းစန်းတောင်....

ထင်းစန်းတောင်သည် သာယာလှပသော တောင်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။

သုကျင်းသက်သည် လျှင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထင်းစန်းတောင်ပေါ်သို့ ခရီးနှင်နေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ သာယာလှပပုံသည် သူ့အား ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ခြင်း မရှိချေ။

သူ၏စိတ်အစဉ်သည် ထင်းစန်းတောင်ပေါ်၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများထံသို့ ရောက်နေပေတော့သည်။

လျှင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တက်လာခဲ့ရာ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထင်းစန်းတောင်ပေါ်၌ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်များရှိနေသလို ကျယ်ပြန့်သော မြေကွက်လပ်တစ်ခုလည်း ရှိနေပါသည်။

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြမည့် သိုင်းသမားများ စိတ်ကြိုက်စွေနိုင်သည့် နေရာမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အို.ရန်ကျင်းက ဤနေရာသို့ ချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်ဟု သုကျင်းသက် တွေးမိလေသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဪ... သူတို့တောင် ရောက်နေပြီကိုး’
သုကျင်းသက်က ထိုလူထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

သစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နေသူမှာ အို.ရန်ကျင်း ဖြစ်လေသည်။ အို.ရန်ကျင်းသည် သုကျင်းသက်ကို မြင်လျှင်....

‘ခင်ဗျား ရောက်လာပြီကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းကျါလန်း ဘယ်မှာလဲ’

သုကျင်းသက်သည် ခရီးရောက်မဆိုက် ဝမ်းကျါလန်းကို မေးလိုက်လေသည်။

သူမအတွက် ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

အို.ရန်ကျင်းက....

‘သူ့အတွက် မပူနဲ့တော့၊ သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါပြီဗျာ’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ်’

‘သူ့ကို ကျုပ်ရှဲ့အထိန်းတော်က အဆိပ်ခတ် : ပမ်းခေါ်လာခဲ့တာလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

သုကျင်းသက် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သုကျင်းသက်မှလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

အို.ရန်ကျင်းသည် မိန်းမပွေ့သူဟု သိထားရကာ မယုံကြည်နိုင်ပါချေ။ ဝမ်းကျါလန်း ရေတိမ်နစ်ရပြီလောဟု အတွေးဝင်လာလျှင် ဒေါသထွက်လာရလေတော့သည်။

‘သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့ တို့မိရုံနဲ့ ခင်ဗျား သေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပ’

ဟု ကြိမ်းမောင်းပစ်လိုက်၏။

အို.ရန်ကျင်း ရယ်သမာလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား... ကျုပ်က သူ့ကို ဒုက္ခမပေးပါဘူး ဗျာ၊ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူပြီး မြေခတောင် ကြားကို ခေါ်သွားမှာပါ’

‘ဘာဗျ’

အို.ရန်ကျင်းက....

‘သူနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ကြဘူး မဟုတ်သေး’

‘ဒါက....’

‘ကျုပ်က သူ့ကို ဒုက္ခမပေးဘူး၊ လက်ထပ်မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် ဝမ်းသာစရာတောင် မကောင်းဘူးလာဗျာ’

သူကျင်းသက် ဒေါပူသွားပြီး....

‘ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း’

ဟု အော်လိုက်လေသည်။

အို.ရန်ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား မကြားချင်ရင် မပြောတော့ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ တက်ဖြစ်အောင် တက်ဖို့ ဖိတ်ကြားပါ တယ်’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

‘ရပ်လိုက်’

သူကျင်းသက်က ဟန့်တေးလိုက်လေသည်။

သို့သော် အို.ရန်ကျင်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ သူကျင်းသက်သည် ဓားထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကလေးကို အပေါ်သို့ မြှောက်တင်လိုက်၏။

‘ဝိုး....’

အထုပ်ကလေး အပေါ်မြောက်ဟက်သွားပြီးနောက် ချစ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ခေးနှစ်လက် ပြုတ်ကျလာလေသည်။

သူကျင်းသက်က ခေးနှစ်လက်ကို ကျင်လည်စွာ ဖမ်းယူ ထားလိုက်ပြီး....

‘ယား....’

ညာသံပေးကာ အို.ရန်ကျင်းထံ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

အို.ရန်ကျင်းက နောက်လှည့်ကြည့်တဲ့....

‘မိတ်ဆွေ....စိတ်လျော့လိုက်တော့ဗျါ.’

ပြောရင်း လက်နောက်ပြန် ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ....

‘ဝုန်း... ဝုန်း’

ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ အနီရောင်အခိုးအငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

‘အဆိပ်’

သူကျင်းသက် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ဆက်၍မလိုက်ဝံ့တော့ဘဲ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်စိမ်းလိက်ရလေသည်။ အခိုးအငွေ့များသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

သူကျင်းသက်က ဝါးတစ်ချိန်ခန့်အကွာအထိ ဆုတ်သွားပြီး အထက်အောင်ထားလိုက်သည်။

တောင်ပေါ်လေတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာရာ အနီရောင် အခိုးအငွေ့များ လေနှင့်အတူ လွင့်မျောသွားလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြည်ကြည်လစ်လစ် ဖြစ်လာသောအခါ အို.ရန်ကျင်းကို မတွေ့ရတော့ပါ။

‘တောက်’

သူကျင်းသက် ခံပြင်းပြီး တက်ခေါက်မိလောတော့သည်။

* * *

အရက်သုံးအိုး ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အို.ရန်ကျင်းမှာ အရက်သုံးအိုး ကုန်အောင် သောက်ပြီး နောက် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသည်ဟု ခံစားလာရလေသည်။

အမြဲတမ်း အလိုမကျဖြစ်နေတတ်သော သူ၏ မျက်နှာသည် ယခုတော့ ပြုံးယောင်သမ်းနေသည်။

သူ၏ မျက်စိထဲ၌ အရာရာအားလုံးသည် သာယာလှပနေပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်ဟုလည်း ထင်နေမိ၏။

သူက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ရောက်ရှိနေကာ အရက်သောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်လုံးအိမ်လေးသို့ မပြန်ဘဲဘဲ နန်းကုန်းဝေပြန်ရောက်လာပါက သူ့အား မတွေ့သဖြင့် စိတ်ပူနေမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားသော်လည်း လျစ်လျူရှု ထားလိုက်လေသည်။

မြွေတောင်ကြားမှ ထွက်လာစဉ်က အခြွေအရံသင်းပင်းများ ပါလာခဲ့ပါသည်။

သိုင်းလောကသို့ရောက်မှ သူကျင်းသက်၊ ကျန်းရှောင်အင်းတို့နှင့် ဆုံတွေ့မိပြီး သူ၏လူများ ပဂ္ဂမလှခံခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါပူကာ နန်းကုန်းဝေ တစ်ယောက်တည်းကို ချန်ထားပြီး ကျန်လူများအား မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ လူများသည် မြေးတင်ကြားသို့ အပြေးပြန်သွား
ကြမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်ထားသည်။

အကယ်၍သာ သူ့အား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ
လိုသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏တံပူကာ လိုက်လာလျှင် ပိုကောင်းသေး
သည်ဟု ယူဆထားလိုက်လေသည်။

ဖခင်ကိုငေါ်ကာ ဝမ်းကျိလန်း၏ မိဘများရှိရာသို့ သွား
ရောက် နား ထောင်လိုက်ရုံပင် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းကျိလန်းအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သူ့ ဆီရသေးသည်
မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဝမ်းကျိလန်းအပေါ် စွဲလမ်းနေမိပြီဖြစ်၍
တာမဆိုခွင့်လွှတ်နိုင်သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

မေတ္တာတရားမှာ ဆန်းကြယ်သူပေစွ။

ခက်ထန်ပေမာန်အပြီး မိန်းမပေသော အိုရန်ကျမ်းမှာ ဝမ်း
ကျိလန်းနှင့်ကျမှ အစွယ်ကျိုးရပြီ ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်ကျမ်းသည် အရက်ခွက်ထဲသို့အရက်ငွေ့လိုက်၏။ အရက်
အိုးထဲ၌ အရက်မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ...

‘ဟေ့ ... အရက်တစ်အိုးယူခဲ့ဦး’

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်အား စမ်းမှာလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်လည်း ချက်ချင်းပင် အရက်တစ်အိုးယူလာပေး
လေသည်။

အိုရန်ကျမ်းက...

‘ပစ်တို့တို့က အရက်တွေက မြင်းလဲ မြင်းပါလားကွ၊
ခက်ကျိသောက်ပယ်ဆိုရင်တော့ပင် မူးမယ်ထင်ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုခေးက ဝေသာန်ခိုင်ဖို့ပါ။ ကချိုဆိုရင် တစ်အိုး
သောက် သောက်တာနဲ့ မူးပြီးသတောင်ပကနိုင်ကြတော့ဘူးဗျ’

အိုရန်ကျမ်း ဝေါင်းခါထမ်းလိုက်သည်။

‘ခါယံဘူး၊ ဒီထက်ပြင်တဲ့အရက် ပုခိုတော့ဘူးလား’

‘ပုခိုတော့ပါဘူး အစ်ကိုခေး၊ ဒီအရက်ဟာ ဒီနယ်မှာ
အပြင်းဆုံးအရက်ပါပဲ’

‘အော်ပို... တော်ပြီ’

အိုရန်ကျမ်းသည် အရက်အိုးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

‘အရက်ပြင်းသွားအောင် အဆိပ်ရောပြီး သောက်မှပဲ’

ဟု ညည်းထူး ဖိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်က...

‘အဆိပ်ရောပြီးသောက်ရင် အစ်ကိုခေး ခေါ်သွားမှာပေါ့’

အိုရန်ကျမ်း၏ အကြောင်းကို မခင်နဲ့ ပြောလေသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား’

အို.ရန်ကျင်း: ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘အဆိပ်ရောသောက်ရင် သေမယ် ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ’

အို.ရန်ကျင်းသည် စိတ်ရှင်လန်းနေသလို အရက်မူးစပြုနေပြီ ဖြစ်ရာ မှန်သည်မှားသည်မရှိတော့ဘဲ....

‘ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ’

အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ လက်ကို ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ အလွန်အဆိပ်ပြင်း သည့် ခေါင်းနှစ်လုံးမြွေတစ်ကောင် ပါလာလေသည်။

ဆိုင်လုလင် အထိတ်တလန့်အော်ကာ နောက်ဆုတ်သွား၏။

အို.ရန်ကျင်းက ခေါင်းနှစ်လုံးမြွေ၏ ခေါင်းနှစ်လုံးကို လက်ချောင်းဖြင့်ညှပ်ကာ ဆွဲဆန့်လိုက်လျှင် မြွေခေါင်းနှစ်လုံး ပြတ်ထွက်သွားပြီး သွေးများယိုစီးကျလာသည်။

အို.ရန်ကျင်းက မြွေသွေးကို အရက်အိုးထဲတည့်ကာ မွှေ နှောက်လိုက်ပြီး မေ့သောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ချက် ချင်းပင် အို.ရန်ကျင်းနှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်သွားလေသည်။

သို့သော် ...

‘လာပါဦးကူ’

အို.ရန်ကျင်းက လက်ယပ်ကာ ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် မဝံ့ မရဲဖြင့် ချဉ်းကပ်လာရလေသည်။

‘ထိုင်ပါဦးကူ’

ဆိုင်လုလင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ကျွန်...ကျွန်တော်’

‘ထိုင်ဆို ထိုင်စမ်းပါကွာ’

အို.ရန်ကျင်းက အတင်း လှိုင်းခိုင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဆိုင် လုလင် မငြင်းရှဲတော့ဘဲ ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

အို.ရန်ကျင်းက....

‘မင်းမှာ မိန်းမရှိသလား’

‘ဗျာ’

‘ဪ...မင်းမှာ မိန်းမတွေ ကလေးတွေရှိသလားလို့ မေး တာကူ’

‘ဟာ...မရှိပါဘူးဗျာ’

‘ဟဲ...ဟဲ...ဒါဆိုရင် ချစ်သူလေး ဘာလေးကော မရှိဘူး လားကူ ဟေ့’

‘ဟာ...ကျွန်တော်လို့ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ က ဖြိုက်မှာလဲ’

အို.ရန်ကျင်း မူးမူးနှင့် လျှောက်ပြောနေသည်ဟု ထင်ကာ ဆိုင်လုလင် စိတ်ညစ်နေမိလေတော့သည်။

အို.ရန်ကျင်းက...

‘ဒါဖြင့် မင်းကြိုက်တဲ့ ပိန်းကလေးကော မရှိဘူးလား’

‘မရှိပါဘူးဗျာ’

‘ဒါဆို မင်းဟာ အလကားကောင်ပဲ၊ သွား... သွား တော့’

အဘင်းနှင့်ထုတ်လိုက်ရာ ဆိုင်လုလင်လည်း အကြိုက်တွေ့ပြီး ထပြေးလေတော့သည်။

အို.ရန်ကျင်းက...

‘မေတ္တာတရားအကြောင်း မသိနိုင်ကြတော့ဘူးလား’

ဟု ညည်းလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

‘ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ’

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရှေ့သို့ရောက်လာသဖြင့် အို.ရန်ကျင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက မေတ္တာတရားအကြောင်း သိတယ် ဟုတ်လား’

‘ဒါ... အမှန်ပဲ’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ’

လူစိမ်းက...

‘ဒီနေရာမှာ လူရှုပ်တယ်၊ လူရှင်းတဲ့ တစ်နေရာ သွားပြီး ပြောတာမကောင်းဘူးလား’

‘ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

အို.ရန်ကျင်းက ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်ကိုသွားမလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ လူစိမ်းက...

‘ကျုပ်နောက်လိုက်ခွဲ’

ပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက်သွား၏။

အို.ရန်ကျင်းလည်း လိုက်သွားလေသည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များမှာ အဆိပ်ပြင်းမြေ့သွေးနှင့် အရက်ရောသောက်ခဲ့သော အို.ရန်ကျင်းထံမှ အရက်ဖိုးမတောင်း ရဲကြချေ။...

မြို့စွန်တွင် သင်္ချိုင်းမြေရှိသည်။

လူစိမ်းသည် သင်္ချိုင်းမြေသို့ ဦးတည် လျှောက်သွားလေသည်။

အို.ရန်ကျင်းကလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ညည်းရင်း ဒယီးဒယိုင် ဖြင့် လိုက်သွား၏။

မကြာပါချေ။ နှစ်ယောက်သား သင်္ချိုင်းမြေအတွင်းသို့
ရောက်သွားကြလေသည်။

လူစိမ်းသည် အုတ်ဂူတစ်ခုပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

‘ဒီနေရာဆို လူရှင်းတယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

အို့ရန်ကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တော့ သဘောကျသွားပြီဗျာ။’

လူစိမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ချ
လိုက်လေသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ
ပါ၏။

လနေ့ညသည် လပြည့်ညဖြစ်လေသည်။

အို့ရန်ကျင်းက လဝန်းကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

‘သိပ်ကိုကြည်နူးဖို့ကောင်းတဲ့ ညတစ်ညပဲ’

ဟု ရှေ့ထဲလိုက်လေသည်။

တစ်ဖန် လူစိမ်းကိုကြည့်ကာ...

‘ခင်ဗျားက မေတ္တာတရားအကြောင်း ပြောပြမယ်ဆို’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူစိမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ပြောပြမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ဘယ်လိုမေတ္တာ
အကြောင်းကို သိချင်သလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို အရင်ပြောပြရမယ်’

အို့ရန်ကျင်း သဘောကျသွားလေသည်။

‘ဟုတ်ပြီ...ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ဘဝမှာ မိန်းမပေါင်း
များစွာတွေ့ဖူးတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သိပ်ကို မြတ်နိုးတွယ်တာ သွားမိတယ်၊
သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ကျေနပ်အောင် ဝမ်းသာအောင် ကျုပ်
အမြဲတမ်းလုပ်ပေးချင်တယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ’

လူစိမ်းက...

‘အဲဒါ အနစ်နာခံပြီးချစ်တဲ့ တစ်ဖက်သတ်မေတ္တာပေါ့’

‘ဟာ’

အို့ရန်ကျင်း သဘောမကျ ဖြစ်သွားရလေသည်။

‘တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာတဲ့လားဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုသဘောထားမှန်း
မသိသေးဘဲ ကိုယ့်ဘက်ကလိုက်လျှော့ချင်တာဟာ တစ်ဖက်သတ်
မေတ္တာပေါ့’

အို့ရန်ကျင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

‘မစွဲပါလားဗျာ၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးဖြစ်နေပြီ၊ မိန်းကလေး
ကကော ကျုပ်အပေါ် ပြန်ပြီး မေတ္တာမျှနိုင်ပါ့မလားဗျာ’

‘ဒါတော့ မင်းရဲ့ မေတ္တာအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အတိုင်း
အတာအထိ နားလည် သဘောပေါက်သလဲဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ
မူတည်တယ်။ မင်းဟာ တကယ်ပဲ အနစ်နာခံတဲ့လူ ဆိုတာ
ယုံကြည်သွားရင် ပြန်ပြီး မေတ္တာမျှနိုင်တာပေါ့’

ယခုတစ်ကြိမ် အို.ရန်ကျင်း ပျော်သွားလေသည်။

‘ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က သူ့ကို အဆိပ်
ဖြေဆေး တိုက်လိုက်တယ်။ အိမ်ပြန်ပို့ ပေးလိုက်တယ်’

လူစိမ်းက...

‘နေပါဦး၊ မင်း သဘော ကျနေတဲ့ မိန်းကလေး ဟာ
ဘယ်သူလဲ’

ဟု မေး၏။

အို.ရန်ကျင်းက....

‘သူ့နာမည် ဝမ်းကျိလန်း ဆိုတာပဲ သိရသေးတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် အထိန်းတော်ကြီးက စုံစမ်းလာမှာပါ’

‘ဝမ်းကျိလန်း ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားသိလို့လား’

လူစိမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သိတာပေါ့၊ သူဟာ ဓားနှစ်လက် ဝမ်းချိုမင်းရဲ့ သမီးပဲ’

အို.ရန်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား သိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် နီးစပ်လာ
အောင် ကူစမ်းပါဗျာ’

ဟု အကူအညီ တောင်းလိုက်လေသည်။

လူစိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဘာကြောင့်လဲဗျာ’

‘ဝမ်းကျိလန်း အနားမှာ ရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့်
ပေါ့’

အို.ရန်ကျင်းသည် သူ့ကျပ်သက်၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ
မြင်ယောင်လာလေသည်။

‘သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

လူစိမ်းက....

‘ဝမ်းကျိလန်းက သူ့အပေါ် တိုင်းညွတ်နေတယ် ဆိုတာ
မင်းမသိသေးဘူးထင်တယ်၊ သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်မှ အေးမှာ’

အို.ရန်ကျင်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ....

‘ဒါဆိုလဲ ရှင်းပစ်မယ်ဗျာ’

‘အေး...မြန်မြန်သာ ရှင်းပစ်လိုက်’

‘စိတ်ချ၊ အခုချက်ချင်း ကျုပ်သွားပြီး ရှင်းပစ်လိုက်မယ်’
ပြောပြောဆိုဆို အို့ရန်ကျင်းက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ
သည်။

လူစိမ်းက ...

‘သူ သာမန်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလို့လား’

ဟု မေးလေသည်။

အို့ရန်ကျင်း ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

လူစိမ်းက....

‘အကောင်းဆုံး ကကော့ မင်းရဲ့အထိန်းတော်ကို ခေါ်ပြီး
ဝမ်းကျိလန်းကို ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်’

ထိုလူဆိုလိုသည့် သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို အို့ရန်ကျင်း နား
လည် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ အထိန်းတော်ကြီးကို ပြန်ခေါ်လိုက် မယ်၊
ကျုပ်ကိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

လူစိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ နောင် မင်းအခက်အခဲရှိရင်လဲ ပြောပါ၊
ကျုပ်ကူညီပါ့မယ်’

အို့ရန်ကျင်းက....

‘ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဗျာ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက ...

‘စေတနာရှင်လို့ မှတ်ထားရင် လုံလောက်ပါပြီ’

အို့ရန်ကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဒီနာမည်လဲ ကောင်းသားပဲ၊ ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ်
စေတနာရှင်ရေ’

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

စေတနာရှင် ဆိုသူသည် တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားသော
အို့ရန်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဒီကောင်လေးကို စည်းရုံး သိမ်းသွင်းနိုင်ရင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့
အမှတ်တစ်ရဲ့ နေရာမှာ အစားထိုးနိုင်မှာပဲ’

ဟု ထီးထိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

သူ၏ ရေရွတ်သံအား အို့ရန်ကျင်း ကြားနိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။

ထိုလူမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နေအပူဒဏ်ကို မမီအောင်ပင် ရင်ထဲပူလောင်နေသော သူကျင်းသက် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျိလန်းအား မြွေတောင်ကြားမှလူများ ဖမ်းဆီးသွားကြပါသည်။

ထင်းစန်းတောင်ပေါ်၌ ချိန်းထားသဖြင့် လိုက်သွားသော်လည်း သူမကို မတွေ့ရပါ။

အိမ်ပြန်ပို့ လိုက်ပြီဟု သိရသည့်တိုင် မယုံကြည်နိုင်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် မြွေတောင်ကြားသို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထင်းစန်းတောင်မှ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူကျင်းသက်သည် အေးစက်နေပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မေ့သောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုစားပွဲပေါ်ချကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့မှ လူတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် သူကျင်းသက် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။
'ကျန်းရှောင်အင်း'

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။

ပြိုင်ဘက်မိတ်ဆွေ

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေသည်။

နေမုန်းတည့်အချိန်မှ အလွန်စည်ကားသော လမ်းပေါ်၌ပင် လူကျဲသွားလေသည်။

အပူဒဏ်ကို ရှောင်ရှားလိုကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ချေ။ လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ရွက်ဖျင်တဲကလေးထိုးကာ ရောင်းချသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရှိနေ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်သူတစ်ယောက်သာလျှင် မှီနေပါသည်။

သူ၏ ရေရွတ်သံကြောင့် ဖြတ်လျှောက်သွားသူ ခြေလှမ်း တို့ ခနဲ ရပ်သွား၏။

ထိုလူမှာ ကျန်းရှောင်အင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် သူ၏အမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက် သဖြင့် အံ့ဩသွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ထဲမှ ထွက်လာသော သူကျင်းသက်ကို မြင်လျှင်....

‘ဟင်...ခင်ဗျားကိုး’

သူကျင်းသက်က ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကို ပြန်တွေ့ပြီလား’

ဝမ်းကျါလန်းကိုရည်ရွယ်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူကျင်းသက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မြေဟောက်တောင်ကြားက လူတွေက ဉာဏ်များတယ်ဗျ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

သူကျင်းသက်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေရဲ့ အခြေအနေကို စိုးရိမ် ရတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မြေထောင်ကြားကို လိုက်လားမလို့’ ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျား သတိတော့ ထားမှဖြစ်မယ်’

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ၊ ကျုပ် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်လို့လား၊ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ မြေထောင်ကြားကို ကျုပ်က ဆုံးမလိုက်မှာပါ၊ ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျား ဆုံးမနိုင်ရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ လက် ချက်နဲ့ ခံလိုက်ရရင် ကျုပ်နဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ရဘဲ နေမှာကို စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

သူကျင်းသက် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် ယှဉ်ပြိုင်ချင်ရင်လဲ အခုပဲ ယှဉ် ပြိုင်လိုက်ကြတာ မကောင်းဘူးလား’

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘ခါဖြင့် ဓားထုတ်လိုက်ပါ’

ကျန်းရှောင်အင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

‘ဒီနေရာထက်စာရင် မြို့ပြင်ကို သွားပြီးယှဉ်တာ မကောင်း
ဘူးလား’

‘ခင်ဗျားသတောပဲလေ’

‘ကဲ သွားကြမယ်’

နှစ်ယောက်သား မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

* * *

မြို့ပြင်တွင် တောအုပ်တစ်ခု ရှိသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့သည် တောအုပ်ထဲသို့
ရောက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယှဉ်ပြိုင်ရန် သင့်တော်သော မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရွေးကာ
နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

သူကျင်းသက်က....

‘ကဲ...ခင်ဗျားစမလား၊ ကျုပ်က စရမလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျားပဲစပါ’

‘ကောင်းပြီ’

သူကျင်းသက်က စတင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
ဓားနှစ်လက် ထုပ်ထားသည့် အဝတ်ထုပ်ကို အပေါ်မြှောက်တင်
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် သူကျင်းသက်ကို ကြည့်ရှုရင်း အတေး
တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသဖြင့်....

‘နေဦး’

ဟု ဟန့်အားလိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက်က ...

‘ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျားက ဓားကို အသုံးပြုတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ဓားနှစ်လက်ကို အသုံးပြုတယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ’

‘တကယ်လို့ ခားမကိုင်ဘဲ လှံကိုပြောင်းကိုင်ပြီး တိုက်ခိုက် ရမယ်ဆိုရင်ကော’

ကျန်းရှောင်အင်း၏ အမေးစကားကြောင့် သူကျင်းသက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးမှ....

‘ဒါဆိုရင်လဲ ရပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်က မလွယ်ဘူးလို့ပြောတာ ကြောက် လို့မဟုတ်ဘူး၊ အမာရွတ်ကြီးဟာ ကြောင်ခားပြတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ’

‘ဟင်....’

ကြောင်းခားပြ ဟူသော အသံကြားလျှင် သူကျင်းသက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကြောင်ခားပြ ဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို စန့်ကွမ်းထင်းလဲကြောင်ခားပြပေါ့?’

ကျန်းရှောင်အင်း ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းနှင့် အမာရွတ်ကြီးတို့သည် တစ်ဖွဲ့တည်းသား များ ဖြစ်ကြကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

အမာရွတ်ကြီး ကြောင်ခားပြဖြစ်သည့် ဆိုပါလျှင် စန့်ကွမ်း ထင်းသည်လည်း ကြောင်ခားပြဖြစ်ရပေမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ကျားရဲတိုက်အား မည်သို့ဆိုရမည်နည်း။

ကျားရဲတိုက်၏အမည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေ သည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိရှိထားကြပါသည်။

ကြောင်ခားပြများကလည်း သိုင်းလောကအား အကြီး အကျယ် ဒုက္ခပေးနေကြောင်း သိထားကြပေတော့သည်။

* * *

လေပြည်လေညင်း ဝေ့ဖမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ရွက်လေးများ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြေကျလာသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်နေကြဆဲ။

နှစ်ယောက်စလုံး တောဝေးဝေးခိုင်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ သူကျင်းသက်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျား တာလုပ်လေ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘သေချာအောင် လက်နက်ပါရှင်ဆီသွားပြီး စုံစမ်းမယ်လို့ ကျုပ် စိတ်ကူးထားတယ်’

သုကျင်းသက်က....

‘ကျုပ် တစ်ခု ပြောချင်တယ်’

‘ပြောပါ’

‘သိုင်းလောက ကိစ္စတွေကို ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတယ် ဟုတ်လား’

ကျန်းရှောင်အင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။

‘ကျုပ်က....’

သူသည် ပြောသင့်မပြောသင့် တွေးတော စဉ်းစားလိုက် ပြီးမှ....

‘ကျုပ်ဆရာက သိုင်းလောက ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်ကိုပ်ကြံစည်ကြီးစားတဲ့ လူတွေကိုတွေ့ရင် ဆိုးမနှိုမနှင်၊ ရမယ်လို့ မှာထားပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဪ...ခင်ဗျားက ဆရာ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နား ထောင်တာကိုး’

‘ကျန်းရှောင်အင်း မျက်နှာတည်သွားပြီး....’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လှောင်နေတာလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက် ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘ဟာ....မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါ လှောင်သင့်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ် တာ၊ ကျုပ် ဆရာလဲ ဒီလို မှာခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်က လျစ်လျူရှု ထားသလို ဖြစ်နေတာကို ဆင်ခြင်မိလို့ပါဗျာ’

ကျန်းရှောင်အင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

‘ခင်ဗျားဆရာကလဲ မှာထားတယ် ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

သုကျင်းသက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

ကျန်းရှောင်အင်း၏ မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အရိပ် အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်လည် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘ကျားရဲတိုက်ကသာ ကြောင်စားပြုဖြစ်နေရင် လိုင်းလောက
တော့ မြေပွေး ခါးပိုက်ပိုက်ထားသလို ဖြစ်နေတော့မှပဲ’

ဟု မတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘လွယ်ပါလယ်၊ ကျားရဲတိုက်အကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြီး ရှေ့
မှန်းဆိုတာပေါ့’

သုကျင်းသက်က....

‘သူတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ ရပ်တည်နေခဲ့ကြတာ ကြာပြီ
ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားကို အများက လက်ခံကြပါ့မလား’

ကျန်းရှောင်အင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘သက်သေ အထောက်အထားနဲ့ ဆိုရင် လက်ခံကြမှာပေါ့’

‘သက်သေ အထောက်အထားကို ဘယ်လိုရှာမလဲ’

ကျန်းရှောင်အင်းက သံဏီကွင်းကို ဝေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး....

‘မကြာခင် ဒီလက်နက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖြေသိရမယ်လို့
ကျုပ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ရှေ့ဆိုင်းထားလိုက်ကြဖယ်၊ မကောင်း
ဘူးလား’

သုကျင်းသက်က ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းသားပဲ၊ ခင်ဗျားက လက်နက်ပါရဂူဆိုကို သွားမလို့
ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ်ကော လိုက်လို့မရဘူးလား’

‘ခင်ဗျားက....’

သုကျင်းသက် ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘အဖြေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတယ်လေဗျာ’

ကျန်းရှောင်အင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ လိုက်ချင်လဲ လိုက်ခဲ့လေ’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘လက်နက်ပါရဂူဟာ စိမ်းလဲ ကန်မှာ နေတယ်လို့ သိရ
တယ်ဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

အနောက်ဘက် လမ်းမကြီး....

အနောက်ဘက်လမ်းမကြီးအတိုင်း သွားယှဉ်ဆိုလျှင် လမ်း၏
ဝဲဘက်တစ်နေရာ၌ သာယာလှပသော ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့
ကြရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုရေကန်ကြီးမှာ စိမ်းလဲ ကန် ဖြစ်လေသည်။

အနောက်ဘက် လမ်းမကြီးသည် ကုန်သည်ပွဲစားများ အသုံးပြုကြသော လမ်းခရီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ခရီးသွားများ မပြတ်သော လမ်းမကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့....

အနောက်ဘက်လမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက် ခရီးနှင်နေကြလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်မှာ ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် စိမ်းလဲ ကန်မှ လက်နက်ပါရဂူနှင့် တွေ့ဆုံရန် အနောက်ဘက် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးနှင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အနောက်ဘက် လမ်းမကြီးသည် မိုင်ပေါင်းသုံးရာခန့် ရှည်လျားသော လမ်းမကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တောအုပ်များ၊ တောတန်းများ၊ လွင်ပြင်များ၊ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်များကို ဖြတ်သန်း ဖောက်လုပ်ထားသည့် ခရီးဝေး လမ်းမကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းတို့ ခရီးနှင်လငဲ့ကြရာ တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

သိုင်းလောကတွင် 'တောအုပ်ကိုဝင်လျှင် သတိရှိရမည်' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နှစ်ယောက်သား မြင်းအရှိုန်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်ကြသည်။

တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိကြသည်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ကြရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

အမြဲတမ်းပြုံးနေတတ်သည့် သူကျင်းသက်၏မျက်နှာ တည်ကြည် လေးနက်နေလေသည်။

'တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ'

ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

'မကြာသေးခင်က လူတစ်စု ဖြတ်သွားကြပုံရတယ်ဗျ'

မြေပေါ် ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက် ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပေါ်တွင် မြင်းခွာရာများ၊ မြင်းလှည်းဘီးရာများက အထင်းသားရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သုကျင်းသက်က ...

‘ခရီးသည်တွေပဲ၊ ကုန်သည်တွေဖြစ်ဖို့ များတယ်’

ဟုပြောလျှင် ကျန်းရှောင်အင်းက ...

‘သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ မြင်းခွာရာတွေနဲ့ မြင်းလှည်းဘီးရာတွေဟာ ပရမ်းပသာ သွားကြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ စည်းကမ်းစနစ်တကျနဲ့ သွားကြပုံမျိုး တွေ့ရလိမ့်မယ်’

သုကျင်းသက်က ထပ်မံအကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မြင်းလှည်းဘီးရာများ၏ ဝဲယာ၌ မြင်းခွာရာများ ထင်ကျန်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

‘မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မြင်းစီးသမားတွေက ပိုင်းရံပြီးသွားကြပုံမျိုးပဲဗျာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ အာခခံဌာနတစ်ခုခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

သူ၏ထပ်မြင်ယူဆချက်ကို ချက်ချင်း ပြောင်းလဲလိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ စေ့စပ်သေချာမှုကိုလည်း ချီးကျူးသော အကြည်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

သူ့ဘိုဏ်ရေမှ အာခခံဌာနတစ်ခု သွားနှင့်ခွဲကြသည်မှာ သေချာနေပါ၏။

မြင်းခွာရာများကို ကြည့်ရုံဖြင့် ဖြတ်သွားသည်မှာ မကြာသေးကြောင်း သိနိုင်ရာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ချေ။

ယခု....

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းသက်တို့ ထူးခြားမှုကို သတိပြုမိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြင်းခွာသံ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ မကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ...

‘မြန်မြန်လာ’

ဟု ပြောကာ မြင်းကိုခွန်းစိုင်းနှင်လိုက်၏။ သုကျင်းသက်လည်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေသည်။

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ဈာန်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မကြာပါချေ။ နှစ်ယောက်သား တောအုပ် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအခါ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို
တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

* * *

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းပါ မြင်းကို တို့ခနဲ
ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့အား အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော မြင်ကွင်းတစ်ခု
က စောင့်ကြိုနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသူတို့၏ အလောင်းများ
ဖြင့် ပြန်ကြဲနေ၏။ မြင်းလည်းတစ်စီးမှာလည်း တိမ်းမှောက်
ကာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသည်။

လူသေကောင်များသာမက မြင်းသေကောင်များကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ သွေးအိုင်များ၊ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော လက်နက်
များလည်း ပြန့်ကြဲနေသည်။

မကြာသေးမီက မြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့
ကြောင်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘အာမခံဌာန တစ်ခုပဲ’

ပြောရင်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက်လည်း ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းများ
ကြားသို့ လျှောက်သွားကာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်....

‘အား...ကျွတ်...ကျွတ်’

ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

‘ဟင်....’

‘ဟာ’

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းသက်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားကြ၏။

ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လမ်းကြည့်လိုက်ကြ
လျှင် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ လဲကျနေသူ တစ်ယောက်သည်
လူးလွန်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား ပြေးသွား
လိုက်မိကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ထိုလူကို ဖေးမရင်း....

‘ဒါ...ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲ’

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက ...

‘ကြောင်...ကြောင်ခေးပြ’

မျက်လုံးမပွင့်ဘဲ ညည်းညူရမ်း ပြောလာလေသည်။

‘ဟင် .. ကြောင်ခေးပြဆိုပါလား’

ထိုလူက ...

‘အာမခံပစ္စည်းတွေကို လု... လု သွား’

စကားဆုံးလျှင် ခေါင်းငိုက်ငိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေသည်။

ကျန်းရှောင်အမ်း သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။

ကြောင်ခေးပြများသည် သေမင်း တောင်ကြားမှ နေ၍ ပြည်မသို့တိုင် ခြေလှမ်းကျလာကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သုကျင်း သက်က ...

‘သိုးလောကသားဝင်္က အပြင်းအထန်ရှာဖွေနေတဲ့ ကြားထဲက သူတို့ကသောင်းကျန်းသွားပြန်ပြီ’

သူတို့သည်သေဆုံးနေကြသူများကိုကြည့်ကာ ဂိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြလေသည်။ ကြောင်ခေးပြများ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို ကြားသိနေခဲ့ရရာမှ ယခုလက်တွေ့ မြင်တွေ့လိုက်ကြရပြီ ဖြစ်သည်။

ကြောင်ခေးပြများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုတည်ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေတော့သည်။

‘အတော်ရှက်စက်တာပဲ’

သုကျင်းသက်က လဲကျ သေဆုံးနေသူ တစ်ယောက်အား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အမ်းက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်မှာ ဦးခေါင်းငိမ်ညက်ညက်ကြေမှုပြီး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သုကျင်းသက်က...

‘ဒီမှာလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး’

မြင်းလှည်းဆီသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ တိမ်းမှောင်နေသော မြင်းလှည်းမှ မြင်းကြီးသည် ဦးခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အိုးစားကွဲနေပြီး မြင်းလှည်းအနောက်ဘက်၌ စုပ်ကြောင်းကြီးထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျန်းရှောင်အမ်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘ကြောင်ခေးပြတွေနဲ့ တွေ့တော့ မြင်းလှည်းသမားက မြင်းလှည်းကို အတမ်းမောင်းပြေးပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ပြီး မြင်းကို ခေးနဲ့ ခုတ်ပစ်လိုက်လို့ ခုလို’

တိမ်းမှောက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ အချိန်မသိန်းနိုင်လို့ စွပ်ကြောင်း
ကြီး ထင်ကျန်နေခဲ့တာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

— သုကျင်းသက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ဖို့များပါတယ်၊ ကျုပ် သိချင်
တာက ဒုန်းခိုင်းမောင်းလာတဲ့ မြင်းလှည်းကို ရှေ့က လမ်း
ပိတ်ပြီး ဓားနဲ့ ခုတ်ချပစ်လိုက်တဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ
သိချင်လို့ပြောတာ’

‘ကြောင်ခားပြပေါ့’

‘ဒါဆိုရင်လဲ နှယ်နှယ်ရရ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရ
လိမ့်မယ်’

ကျန်းရှောင်အင်း တွေဝေသွားလေသည်။

သုကျင်းသက်ပြောသည့်စကားမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလှသည်မဟုတ်
ပါလား။

ကြောင်ခားပြများတွင် ဓားပညာ ထူးချွန်ပြီး အလွန် ထက်
မြက်သည့် ဓားတစ်လက် ကိုင်ဆောင်သည့် ဓားသမား တစ်
ယောက် ပါဝင်နေသည်ဟု သုကျင်းသက် သိထားပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဓားကောင်းတစ်လက်ရှိသည့် ကျန်း
ရှောင်အင်းအား ကြောင်ခားပြဟုပင် အဆင်များခဲ့မိသေးခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

မြင်းကြီးမှာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားကဲ့သို့သွားရုံမျှမက မြင်း
လှည်းနှင့် ဆိုင်းထားသည့် သံကြိုးများ ပြတ်ထွက်နေသလို
မြင်းလှည်းရှေ့ သစ်သားတန်းများလည်း တိတိရိရိ ပြတ်
နေ၏။

မြင်းလှည်းအား တားဆီးခဲ့သူသည် အလွန် ကြောက်စရာ
ကောင်းသည့် ဓားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
ပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

သုကျင်းသက်က....

‘သူနဲ့ ဝေးပညာ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ ကျုပ် စမ်းကြည့်
ချင်သေးတယ်’

ဟု ပြောလာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘သူဟာ ကျုပ်အတွက်ပါဗျ’

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်’

‘သူ့ကို ကျုပ်ယှဉ်မယ်’

သုကျင်းသက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒီလိုခရဘူးလေ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲ’

ကျန်းရှောင်အင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်စိန်းစိန်း စိုက်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘သု့ကို အရင်ရှာတွေ့တဲ့လူက သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်၊ ကဲ...
ဘယ်နှယ်လဲ’

ဟုသုမ်းပြောလိုက်မှ ကျန်းရှောင်အင်း၏အမှုအရာပြောင်းလဲ
သွားလေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ဆဘောတူတယ်’
သုကျင်းသက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခပ်ဗျား နောက်မှ ရှာတွေ့တယ်ဆိုရင်လဲ မပုံပါနဲ့ဗျား၊
ကြောင်ခားပြုတွေ့တဲ့မှာ ကြေးဘုလုံးကြီးကိုတဲ လူတစ်ယောက်
ရှိပါသေးတယ်’

‘ဘာဗျ’

‘ဟိုမှာကြည့်လ’

ဦးခေါင်း ကွဲအက်ကြေမှုကော ဆေးဆုံးနေသူကို ညွှန်ပြတာ
ပြောလိုက်၏။ ကြောင်ခားပြုများတွင် ထူးခြားသော လက်နှစ်
ပိုင်ရှင် ဆိုင်းသမားများ ရှိနေကြသည်မှာ ထင်ရှားပေပြီလို့
နေပါသည်။

ထိုအချိန်မှ ပစ်....

‘မြန်မြန်လာကြဟေ့’

‘ကြောင်ခားပြုတွေ ရှိတယ်ကွ’

မလှမ်းမကမ်းမှ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် လူတစ်စု ပြေးလွှား
လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ဒုတိယအကြိမ် ကြောင်ခားပြုများဟု စွပ်စွဲခံရမည့် အခြေ
အားနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သုကျင်းသက်က....

‘မြန်မြန်လာဗျို၊ သူ့ဘို့ရောက်လာရင် ဖြေရှင်းလို့ရမှာမဟုတ်
ဘူး၊ ရှောင်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသော်လည်း ရှောင်
တိမ်းသွားခြင်းက အကောင်းဆုံးဟု ယူဆမိသဖြင့် မြင်းပေါ်
ခုန်တက်လိုက်ရ၏။

နှုတ်ယောက်သား ဒုန်းစိုင်းနှင်သွားကြရာ....

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

‘မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင်....

‘ပြေးပြီဟေ့ ပြေးပြီ’

‘လိုက်ကြ လိုက်ကြ’

‘မလွတ်စေနဲ့’

ညာသံပေးကာ လိုက်လာကြသူများလက်မှ လွတ်မြောက်
သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

လေပြည်လေညှင်း ဝေ့ယမ် တိုက်ခတ်လာသည်။

မူးကြိုင်သင်းပျံ့သော ရန် များ လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့သည် ညာသံပေးကာ
လိုက်လာကြသူများအား အဝေးတွင် မျက်ခြည်ဖြတ်ထားခဲ့နိုင်
ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသော်လည်း ယခု
လို ရှောင်ထွက်မလာပါက ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်
ကြောင်း သဘောပေါက်ထားလေသည်။

သုကျင်းသက်က နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်ပြီး
‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကြောင်ခားပြတော့ပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ...

‘ကျုပ် သူ့ဘို့ကိုဖော်ထုတ်ပယ်’

ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသော လေသံဖြင့် ပြောပြလေ
သည်။

သုကျင်းသက်က....

‘ကျုပ်ပြောထားတာ မမေ့ရဘူးနော်’

ခားကောင်းတစ်လက်ရှိသည့် ကြောင်ခားပြနှင့်ပတ်သက်ပြီး
သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက မကြားချင်ဟန် ဆောင်ကာ မြင်းကို
ရှေ့ဆက် စီးနင်းသွားလေသည်။

သုကျင်းသက်လည်း လိုက်သွား၏။

မကြာပါခင်မီ နှစ်ယောက်သား ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ဆန်း
သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုရေကန်ကြီးမှာ အလွန် သာယာလှပသော ရေကန်ကြီး
ဖြစ်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သာယာလှပပုံကို ကြည့်ကာ
ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းသက်တို့ အမောပြေသွားကြလေ
သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ဒါ စိမ်းလဲ ကန်ပဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

သုကျင်းသက်က ...

‘ခါဖြင့် လက်နက်ပါရဂူက...’

စကားဆုံးအောင် ဖမ်းဖြစ်ပါ။ ကျန်းရှောင်အင်းက တစ်နေရာဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရေကန် တစ်ဖက်တွင် လှပသော အိမ်လေး တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား အချိန်ဆွဲမနေကြတော့ဘဲ ဝဲဘက်မှကွေ့ပတ်ကာ အိမ်ကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြလေသည်။

မကြာပါချေ။ လှပသော အိမ်လေးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အိမ်ထဲမှအသံ ဗလံတူ၍ မကြားရချေ။

သုကျင်းသက်က...

‘ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးထင်တယ်’

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက တံခါးရှေ့သို့လှမ်းသွားပြီး...

‘အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့...’

ဟု အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။ တံခါးပိတ်ထားခြင်းကြောင့် လူရှိပုံမရပါ။

သို့သော်....

‘အထဲဝင်သွားမယ်’

ကျန်းရှောင်အင်းသည် လက်နက်ပါရဂူနှင့် တွေ့လိုစိတ်များနေခြင်းကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ တံခါးတုန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ...

‘ချပ်...ချပ် - ချပ်...’

မြည့်သံသဲသဲနှင့် အတူ အရိပ်မည်းမည်း သဏ္ဍာန် သုံးခု ပစ်လွှင့်လာလေသည်။ တံခါးဝ၌ရပ်နေသော ကျန်းရှောင်အင်းထံ တည့်တည့်မတ်မတ် တိုးဝင်လာပြီး ရှောင်မလွတ်တော့ချေ။

ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ ခါးမှ ဓားကိုထုတ်ကာ ဝေ့ယမ်း ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ခြမ်း...ခြမ်း ခြမ်း’

သံ သံချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ပစ်လွှင့်လာသည့် အရာဝတ္ထုသုံးခုမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ဓားပါးလေး သုံးလက်ဖြစ်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ ဝေးချက်ကြောင့် သုံးလက်စလုံး ထက် ပိုင်းပြတ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက မဲ့ပြုံး ပြုံးကာ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင် ဆိုက်၏။

‘ဝိုး...’

ခွတ်တရက် ဒေါင်မိုးထုတ်တန်းပေတီမှ ရှည်မျောမျော အကစတ္ထုထစ်ခု ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ထိုအရာတို့မှာ မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွန့်လိမ်လျက် ကျန်းရှောင်အင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ရစ်ပတ်လာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဝေးဝေ ယမ်းကာ ခုတ်ချပစ်လိုက်လျှင်...

‘တောက်...တောက်...တောက်’

သုံးလေးပိုင်းမျှ ပြတ်တောက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေတီ ပြုတ်ကျသွား၏။ ဝှံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျာပွတ်တစ်ချောင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း အိမ်ထဲ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။ ဆက်ဝင်လျှင် မည်သို့သော အန္တရာယ်များ ထပ်မံတွေ့ဆုံရမည် ဆိုသည်ကို မသိနိုင်ပါ။

တစ်အိမ်လုံး ထောင်ချောက်ချည်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ထိုစဉ်...

‘ဟေ့...ဟေ့ မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ငါ့အိမ်ထဲ ဘာဝင်လုပ်နေကြတာလဲ’

အော်ဟစ်မေးမြန်းသံ ထွက်ပေတီလာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့ သွဉ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ဦးနာမည် တပုကျီဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သိပ် ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့က ငါ့အိမ်ထဲ ဘာဝင်လုပ်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

အဘိုးအို (ဝါ) တပုကျီသည် ကျန်းရှောင်အင်း နှင့် သူကျင်းသက်တို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းသက်တို့က သူတို့၏ အမည်များကို ပြောပြလိုက်ကြလေသည်။

တပုကျိ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘မင်းတို့နာမည်တွေ ငါတစ်ခါမှလဲ မကြားဖူးပါလား’

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျနေသော ဘေးအကျိုးအပဲများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျန်းရှောင်အင်းကိုပြန်ကြည့်ကာ...

‘မင်းမှာ ဘေးကောင်းတစ်လက် ရှိနေတယ် ဟုတ်လား’

ဟု မေးလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ကျုပ်ကို ပြစမ်းပါဦး’

ကျန်းရှောင်အင်းက လက်ထဲမှစားကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ တပုကျိသည် ဘေးကိုကောက်ယူကာ ဆေးသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

‘အတော်ကောင်းတဲ့စားပဲ၊ မင်းဟာ ဥမုန်ကျင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ ပြောစမ်း’

ဟု မေးလေသည်။

ရှက်တရက်မို့...

‘ဗျာ’

ကျန်းရှောင်အင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

တပုကျိက...

‘ငါမေးတာ ပြောပါဦး၊ ဥမုန်ကျင်းနဲ့ မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ’

ကျန်းရှောင်အင်းက မည်သို့ အဖြေပေးမည်နည်း ဟု သုကျင်းသက်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ကျွန်တော် ဆရာပါ’

ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်...

‘ဦးက ကျွန်တော် ဆရာကို သိလို့လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

တပုကျိ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။ သူ့မေးလိုက်သည့်
စကားမှာ ရယ်စရာမပါချေ။

တပုကျိက အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

‘မသိဘဲ နေပါ့မလားကွ၊ ဒီခင်းကို မင်းဆရာဆီက ရခဲ့တာ
မဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အေး... ငါက မင်းဆရာအတွက် အကောင်းဆုံး ဝေးတစ်
လက်လုပ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ အဲဒါ ဒီခင်းပေါ့’

‘ဗျာ...’

ကျန်းရှောင်အင်း ပါးစပ်အဖောင်းသွား ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

တပုကျိက...

‘မင်းဆရာ နေကောင်းရွှေလား?’

ဟု မေးသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘ဆရာ မနှစ်ကပဲ ကွယ်လွန်သွားပါပြီခင်ဗျာ’

‘ဪ...’

တပုကျိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန် ရှိလေသည်။ အတန်
ကြာ ငြိမ်သက်ပြီးမှ...

‘သူတောင် ကွယ်လွန်သွားပြီကိုး၊ ဥမုန်ကျင်းဟာ လူတော်
လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ သိုင်းညွှာနဲ့ ပတ်ဘက်လာရင်
ခေါင်းမာတာတစ်ခုက လွဲပြီး အပြစ်ပြောစရာမရှိတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပေါ့၊ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး စွမ်းစွမ်း
တမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပဲ၊ သူဟာ ဟန်အိကောင်းနဲ့ အငြင်း
မပွားခဲ့ကြဘူးဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ တွေ့မြင်နေရဦးမှာပဲ၊
ခုတော့ သိုင်းလောကက ကွယ်ပျောက်သွားပြီ၊ သူ့သေသွား
တာတောင် ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြရပါလား’

ဟန်အိကောင်းဆိုသည့် အမည်ကြားလျှင် သူကျင်းသက်
မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သို့သော်...

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် တပုကျိတို့ ဆက်မသားမိလိုက်ကြချေ။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ဟန်အိကောင်း ဆိုတဲ့လူကို လိုက်ရှာပြီး ဓားပညာ ယှဉ်
ပြိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆရာက တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် သူကျင်းသက် မနေနိုင်တော့ဘဲ...

‘ဟန်အိကောင်းဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာပါ’

ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟင် ...’

ကျန်းရှောင်အင်း ဒုက္ခသွားလေသည်။ သုကျင်းသက်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်....

‘ကျုပ်ဆရာဟာ သိုင်းလောကက အနားယူသွားပါပြီ၊ ရသေ့တော်ပြီး တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ တရားအားထုတ်နေပါတယ်။ ကျုပ် သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကျုပ်ဆရာ ခေခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုကြောင့်ပါ’

တပုကျီက ...

‘မင်းက ဟန်အိကောင်း၍ တပည့်တဲ့လား၊ ဒါဆို မင်းမှာလဲ ဓားကောင်းနှစ်လက် ရှိမှာပေါ့’

ဟု မေးလေသည်။

သုကျင်းသက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘အေး...အဲဒီဓားနှစ်လက်ဟာလဲ ငါ့ကိုယ်တိုင် ထုလုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဓားတွေပဲ’

သုကျင်းသက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းမှာ သုကျင်းသက်သည် ဟန်အိကောင်း၏ တပည့် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

‘ခင်ဗျားဆရာက ရသေ့ဝတ်သွားပြီ ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

သုကျင်းသက် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဆရာဟာ လောကလူ့ဘောင်ကို ပြီးငွေ့လို့ သာသနာ့ဘောင်ထဲ ကူးပြောင်းသွားပါပြီ၊ ကျုပ်ကို သိုင်းပညာသင်ပေးပြီး သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ လေ့လာလိုက်တာပါ၊ ပြီးတော့....’

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျန်းရှောင်အင်းက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ဆရာကို ရှာခိုင်းတာ မဟုတ်လား’

သုကျင်းသက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျုပ်ဆရာကို ရှာစရာ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရှေ့မှာ ရှိနေပါပြီ’

သုကျင်းသက် လက်ကာပြလိုက်သည်။

ကျုပ်ဆရာ ရှာခိုင်းတာက ယှဉ်ပြိုင်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ သိုင်းလောကကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြဖို့ပါ။

‘ဟင်...’

အထင်နှင့်အမြင် တခြားစီဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျန်းရှောင်အင်း ဝိုင်ကျသွားလေသည်။

သူကျင်းသက်က...

‘တစ်ချိန်က အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ဖို့ စောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါသေးတယ်’

ကျန်းရှောင်အင်း ပညာသို့ပြောရမှန်းမသိတော့ချေ။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

တပုကျီ ရယ်မောလိုက်သည်။

သူကျင်းသက်ကော ကျန်းရှောင်အင်းပါ တပုကျီအား ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

တပုကျီက...

‘ဟန်အိကောင်းဟာ အရင်ကတည်းက သဘောထား ပျော့ပျောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွ၊ ဥမ္မန်ကျင်းက စိန်ခေါ်လွန်းလို့သာ လက်ခံလိုက်ရတာ၊ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်ကိုဖို့ ချစ်ခင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်နေ့

စကားစိုင်းမှာ သူ့ဘာတယ် ကိုယ်သာတယ် ငြင်းခုံရင်း စားဆွဲပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ကြတာ’

သူကျင်းသက်က...

‘ဦးက ကျွန်တော် ဆရာအကြောင်း သိတယ် ဟုတ်သား’

သူ၏ အမေးစကားကြောင့် ကျန်းရှောင်အင်း မမေးဖြစ်တော့ချေ။

တပုကျီက...

‘သိပ်သိတာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ စကားများတုန်းက ကျုပ်လဲ အနားမှာရှိနေတာပဲ၊ သူတို့ယှဉ်ပြိုင်ကြသောလဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သာမိလူကြီး လုပ်ငန်းခွဲရတာပဲ၊ ဟန်အိကောင်းက အရမ်းကို အကျိုးစားသန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက ပြီးကျီစားအား၊ တင်ခန့် ဥမ္မန်ကျင်းက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး စိန်ခေါ်ခဲ့တာ၊ ဘယ်သူမှ ရှောင်မရတဲ့နောက်ဆုံး ဟန်အိကောင်း လက်ခံလိုက်ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရေပွဲဖြစ်သွားတာပါပဲကွာ၊ ဘယ်သူမှ မနိုင်ကြပါဘူး’

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

တပုကျီက...

‘ယှဉ်ပြိုင်လို့ ပြီးကြတော့ ဥမ္မန်ကျင်းက တစ်နေ့ ထပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ဦးမယ်လို့ စိန်ခေါ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဟန်အိကောင်းလဲ ထွက်သွားတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မထွေးကြရတော့တာပဲ’

ပြောရင်း သူ့ကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငိုကြည့် နေကြသည်ကို မြင်လျှင်....

‘မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူ့ကျင်းသက်က....

‘ကျွန်တော် ဆရာက ဥမ္မန်ကျင်းကို တောင်းပန်ခိုင်းလိုက် ပါတယ်။ သူသေသွားပြီဆိုတော့....’

ကျန်းရှောင်အင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဆရာက လက်ခံမှာပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ကျန်းရှောင်အင်းထံမှ ထိုသို့သောစကားမျိုး ကြားရမည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါချေ။

ယှဉ်ပြိုင်ရန် အကြောက်အကန် စိန်ခေါ်လာမည်ဟု သူ ယူဆထားခဲ့၏။

သူ့ကျင်းသက်၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

‘ဟာ.... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

ဟုလည်း အားရပါးရ ပြောလိုက်လေသည်။

တပုကျိက....

‘မင်းတို့ဆရာနှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စ မင်းတို့နဲ့ကျမှ အဆင်ပြေ သွားတာ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ.... ငါ့အိမ်က ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး’

ဟု မေးလေသည်။

သူ့ကျင်းသက်က ကျန်းရှောင်အင်းကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ဟောဒီလက်နက်အကြောင်း သိချင်လို့ပါ’

သိမဏိကွင်းကို ထုတ်ပေးကာ ပြောလိုက်၏။

‘ပြစမ်းပါဦး’

တပုကျိက ယူကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ့ကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့က အကဲခတ် ကြည့် နေလိုက်ကြလေသည်။

တပုကျိက....

ကဲဒီအိမ်ရောပေးနဲ့က

‘ဒါဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှား ခဲ့တဲ့
မေးလျှံဂိုဏ်းရဲ့ အဓိကလက်နက်တစ်ခုပဲ’

‘မေးလျှံဂိုဏ်း ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ ပြိုကွဲသွားပါပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ် စန်းထင်း
ဟာ မေးလျှံဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်ပြီး အများဆောက်ကွယ်မှာ
လုယက်မှုတွေ ဝေးပြုမှုတွေ လုပ်နေတာကို သိုင်းလောကသား
တွေ သိသွားကြလို့ စုပေါင်းပြီး နှိမ်နင်း ပစ်လိုက်ကြတာပဲ၊
စန်းထင်း သေသွားတယ်၊ သူ့သား တစ်ယောက်တော့ လူထု
မြောက်သွားတယ် ပြောကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုထိတော့ ဘာမှ
မကြားရဘူး’

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်လာကြလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် ကြောင်ခေးပြုဖြစ်လေရာ မေးလျှံဂိုဏ်း
၏ လုပ်ရပ်အတိုင်း အမွေခံပြီး ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့်
သဘောရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

တပုကျိက....

‘မင်းတို့ ဘယ်ကရလာတာလဲ’

ဟု မေးလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက အဖြေမပေးဘဲ....

‘ခေးတစ်ချက်တည်းနဲ့ မြင်းကော ဆိုင်းကြီးကော မြင်း
လှည်း သစ်သားတန်းကိုပါ ခုတ်ဖြတ်ပစ်နိုင်တဲ့ ခေးသမား
တစ်ယောက်ကိုကော ဦးသိပါသလား’

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

တပုကျိ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘သိုင်းလောကမှာ ခေးသမားတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊
ဒါက....’

သူ၏စကားမဆုံးမီ သုကျင်းသက်က....

‘သံမဏိဒိုင်းကို ထက်ခြမ်းကွဲအောင် ခုတ်နိုင်တဲ့ခေး ဆိုရင်
ကော’

ဟု ဝင်မေးလိုက်လေသည်။

‘ဟင်’

တပုကျိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘ဦးသိသလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

တပုကျိ မျက်လုံးပြူးကာ....

‘အဲဒါ တစ္ဆေခေးပေါ့’

‘ဗျာ’

‘တစ္ဆေဝားလေ၊ လောကပေါ်မှာ အထက်မြတ်ဆုံး ဆိုတဲ့ ဝားတစ်လက်ပေါ့၊ ဝားပိုင်ရှင်က ‘ကွေ့ချို’၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က သေသွားပါပြီ’

သူကျင်းသက် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

သို့သော်....

‘သံမဏိဘုကြီး ကိုင်တဲ့လူကိုကော ဦးသိသလား၊ သံမဏိ ဘုလုံးရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ဟောဒီလိုလေ’

လက်ညှိုးဖြင့် လေထဲ၌ ပုံသဏ္ဍာန် ရေးဆွဲပြလိုက်လေသည်။

တပုကျိ ချက်ချင်းပင်....

‘အဲဒါ ငရဲတင်းပုတ်ပဲ၊ သူ့နာမည် ပါရှောင်ပင်း၊ နောက် တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ဝားကောက်နဲ့တူတဲ့ လခြမ်းဝားကို ကိုင်တာ။ သူကတော့ လပုပ် ယုသန်း၊ နေပါဦး သူတို့က မင်းတို့နဲ့ တယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

သူကျင်းသက်က အဖြေမပေးပါ။

‘သူတို့ တယ်မှာနေကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဗျာ၊ ဦးရဲ၊ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး’

ဟုသာ လိုရင်းကို ပြောလိုက်လေသည်။

တပုကျိက....

‘သေပြီကွ’

‘ဗျာ’

‘တစ္ဆေဝား ကွေ့ချို၊ ငရဲတင်းပုတ် ပါရှောင်ပင်းနဲ့ လပုပ် ယုသန်းတို့ဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကကို ကိုင်လုပ် ခဲ့ကြတဲ့ အထင်ကရ လူဆိုး ဝားပြိုကြီးတွေပေါ့၊ သိုင်းလောက သားတွေ မခံမရပ်နိုင်တာနဲ့ စုပေါင်းပြီး ချေမှုန်းခဲ့ကြလို့ သေကုန်ကြပြီ၊ အချိုးဆွေးနေလောက်တာ ကြာပြီပေါ့’

သူကျင်းသက် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

‘သူတို့ သေကုန်ကြပြီဆိုတာ အမှန်ပဲလားဗျာ’

တပုကျိ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် လိမ်ပြောနေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သူတို့ သုံး ယောက်ဟာ အဘဲ့ညီညီ ဆိုးမိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ မေးလျှံဂိုဏ်းကို သိုင်းလောကသားတွေ ဝိုင်းတိုက်တော့ စန်းထင်းဘက်ကနေပြီး ငရဲတင်းပုတ် ပါရှောင်ပင်းနဲ့ လပုပ် ယုသန်းတို့ ဝင်ပြီး ကူညီကြတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အားလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြ တယ်’

ယခု ကြောင်ခားပြများနှင့် ပတ်သက်ပြီး လမ်းစပျောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကြောင်ခေးပြုများတွင် ခေးသမားတစ်ယောက်၊ သံဘုလုံး
ကြီး ကိုင်သူနှင့် သံမဏိကွင်း ကိုင်သူများ ပါဝင်သည်ဟုသာ
သိထားခဲ့ကြသော်လည်း တပုကျီနှင့်တွေ့မှ လခြမ်းခေးကိုင်သူ
တစ်ယောက် ရှိသေးကြောင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်ကြ၏။

ထို့အပြင် သံမဏိကွင်းပိုင်သူ စန်ကွမ်းထင်းအား ကြောင်
ခေးပြုဟု အတပ်မပြောနိုင်သေးချေ။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုသာသံသယ
ရှိရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

သုကျင်းသက်က....

‘အားလုံး သေကုန်ကြပြီဆိုတော့ စုံစမ်းဖို့ ဟစ်နေရာပဲ
ရှိတော့တယ်’

ဟု ကျန်းရှောင်အင်းဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့ဆိုလိုသည့် သဘော အဓိပ္ပာယ်ကို ကျန်းရှောင်အင်း
နားလည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ကာ....

‘ဟုတ်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ ကျားရဲတိုက် တစ်ခုသာလျှင် ကျန်တော့သည်
မဟုတ်ပါလား။

တပုကျီက....

‘မင်းတို့ ဘာတွေ စုံစမ်းနေတာလဲကွ’

ဟု စပ်စုလာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ကြောင်ခေးပြုတွေကို ဖော်ထုတ်မလိုပါ’

‘ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆို မင်းတို့ကို ငါ ကူညီနိုင်တယ်ကွ’

‘ဟင့်’

‘ဗျာ’

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားကြလေသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘ဦးဆိုလိုတာက....’

‘ဒီလိုလေ၊ ငါက သိုင်းလောကထဲမဆင်းဘဲ စိမ်းလဲကန်
မှာ နေခဲ့တာကြာပြီ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့ရှေ့မှာ ညီအစ်ကိုလို
ချစ်တဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အချင်း
များပြီး လမ်းခွဲဆွားကြတဲ့ နောက်ပိုင်း သိုင်းလောကကို ငါ
စိတ်ကုန်သွားခဲ့တယ်လေ’

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့၏ ဆရာနှစ်ယောက်
ကို ရည်ရွယ်ကာ ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

‘ငါဒီမှာနေခဲ့လို့ ဆယ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ စိတ်ဆိုးသွားကြတဲ့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို စေ့စပ် ဖျန်ဖြေပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြင့်
ပေါ်လာတာနဲ့ သိုင်းလောကထဲဆင်းပြီး ရွာခဲ့တယ်။ ဒါပေ
မယ့် တစ်နှစ်လောက် အချိန်ကုန်သွားတယ်။ သူတို့ကို ဘယ်မှာမှ
ရွာမရလို့ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်လော
အေး.....အဲဒီ အပြန်လမ်းမှာပေါ့.....’

တပုကျိက သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းလက်တို့ စိတ်ဝင်စားစွာ နား
ထောင် နေလိုက်ကြလေတော့သည်။

ကြောင်ခေးပြစ် လျှို့ဝှက်ချက်

ဉ.....

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ
လေသည်။

စန်းတုံးနယ်မှ ပြန်လာခဲ့သော တပုကျိသည် သေမင်း
တောင်ကြားဒေသသို့ ရောက်လာသောအခါ အလိုလို ကျော
ချမ်းလာမိလေသည်။

သေမင်းတောင်ကြားသည် ရှေးယခင်ကတည်းက လူဆိုး
ခေးပြများ ကျင်လည်ကျက်စားသည့် နေရာတစ်ခု မဟုတ်ပါ

လား။

ထို့အပြင် နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်ကြီးများ ဖုံးလွှမ်း
နေခြင်းကြောင့်လည်း သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ပေါများလှပေ
သည်။

သေမင်းတောင်ကြား၏ ဆိုးဝါးသောသတင်းများကြောင့်
သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးသော ကိစ္စရှိသူများမှအပ ဖြတ်
သန်း သွားလာသူ မရှိသလောက် ဖြစ်လေသည်။

တပုကျီမှာ သေမင်းတောင်ကြားမှ ဖြတ်လာမိခဲ့ခြင်းကြောင့်
ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်နေမိလေသည်။

‘ငါ ဘာကြောင့် ဒီလမ်းက ဖြတ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပါ
လိမ့်’

အမှန်တော့ သေမင်းတောင်ကြားသို့ မရောက်မီ စန်းစီး
မြို့တော်၌ ရပ်နားကာ တစ်ညတည်းခိုသင့်ပေသည်။

မိုးစင်စင်လင်းမှ ခရီးထွက်လာလျှင် နေ့မုန်းမတည့်မီ သေ
မင်း တောင်ကြားကို ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူထွက်လာကတည်းက ညနေစောင်းတော့မည်
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သေမင်းတောင်ကြားအရပ်သို့ ရောက်လာသော
အခါ နေဝင်မိုးချုပ်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

တပုကျီသည် မြင်းစီးလာခဲ့သော်လည်း ဒုန်းစိုင်းမစီးရဲသည့်
အပြင် ယခုလိုစီးနင်းနေရသည်ကိုပင် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ၏။

အကြောင်းမှာ မြင်းခွာသံကြားသွားပြီး လူဆိုးခေးပြများ
ရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နေ့ဘက်တွင်ပင် သွားလာဝံ့သူနည်းသောလမ်းမို့ ညဘက်
တွင် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။

သေမင်းတောင်ကြားအား လှမ်း၍ တွေ့မြင်ရသောနေရာသို့
ရောက်လာလျှင် တပုကျီ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချေးများ ယိုစီးကျ
လာလေတော့သည်။

ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်လာပြီး ရှေ့ဆက်မသွားဝံ့တော့ပါ။
မြင်းဇက်ကြိုး တင်းတင်းဆွဲကာ ရပ်လိုက်မိလေသည်။

လရောင်အောက်တွင် လမ်းအလယ်၌ မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့်
ငူငူကြီး ရပ်နေမိသည့် သူ၏အဖြစ်မှာ ဩချစရာဖြစ်လေသည်။

တပုကျီသည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် လူဆိုးခေးပြများ
ထွက်ပေါ်လာတော့လေမည်လားဟု ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေ
သည်။

လေဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ
ထရှဲရှဲမြည်ကာ လှုပ်ရှားသွား၏။

အဝေးမှ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ ဟိန်းဟောက်သံများ
လည်း လွင့်ပျံ့လာသည်။

ညသည် ပို၍နက်ရှိုင်းလာ၏။

တပုကျိ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု ပို၍ကြီးစိုးလာလေသည်။
ချွေးစေးများထွက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေ
၏။ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဘုရားစာများလည်း ရှုတ်ဆိုနေမိ
လေသည်။

ရှုတ်တရက်....
'ဂစ်'

စူးစူးရှရှ အော်မြည်သံနှင့်အတူ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင် ဦး
ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းသွားလေသည်။

'အမယ်လေး'

တပုကျိ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

မြင်းပေါ်၌ မနေဝံ့တော့ဘဲ ချက်ချင်း အောက်သို့ ခုန်ဆင်း
လိုက်သည်။

'ငါပုန်းနေမှပဲ'

မြင်းကို လက်ဆွဲကာ တောအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်သည့်နေရာရောက်လျှင် မြင်းကို
သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

တစ်ဖန် မလှမ်းမကမ်းသို့ သွားကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်
လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

လဝန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီး ကောင်းကင်
အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်လေသည်။

တပုကျိသည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ အန္တရာယ်မတွေ့ရသဖြင့်
တဖြည်းဖြည်း စိတ်သက်သာရာရလာလေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြိမ်သက်သွားပြီး
ပစ်ပန်းနှမ်းနယ်မှုကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မျက်တောင်စင်းလာပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်ကျသွား၏။

ထို့နောက် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ သို့သော်
ကြာကြာ မအိပ်လိုက်ရပါ။ ထူးခြားသော အသံများ နားထဲ
တိုးဝင်လာခြင်းကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာလေသည်။

မျက်လုံးပြူးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။
လရောင်ဖြူကျနေသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းကျင်း
ကျင်း ဖြစ်နေပါသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ နေပြီး လမ်းပေါ်သို့ တွေ့မြင်
နေရ၏။

'ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်'

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းနှင့် ကာ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘လူဆိုးတွေပါလား’

တပုကျီ အသက်မရှူဝံ့အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

မြင်းစီးသမားများ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် လျင်မြန်စွာ ဖြတ် သွားကြပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြလေသည်။

တပုကျီ အိပ်စက်ရန် စိတ်မကူးနိုင်တော့ပါ။ အိပ်၍လည်း မရတော့ပါ။ လက်ရှိ သူနေနေသော နေရာသည်ပင် လုံခြုံမှု မရှိဟု ယူဆလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင် ချုံနွယ်များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ နောက်ဆုတ် လာခဲ့လေသည်။

လမ်းမကြီးနှင့် ဝေးသည်ထက်ဝေးသွားတော့မှ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

သို့သော်....

‘ဟိုက်....တောနက်ကြီးထဲ ရောက်နေပါလား’

တပုကျီမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လာ ပြန်လေသည်။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။

သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်သည့် အခြေ အနေ ရှိလေသည်။

တပုကျီ မနေဝံ့ပါ။

‘ငါ....ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ’

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ရင်း မလှမ်းမကမ်း၌ တောင်ကုန်း တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘တောင်ကုန်းပေါ်ကိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ တက်လာကြ မယ် မထင်ဘူး’

ဝမ်းသာသွားပြီး တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလိုက် လေသည်။

အတန်ကြာလျှင် တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်သွားလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ စုပုံနေ၏။

တပုကျီသည် ကျောက်တုံးကြီး နှစ်တုံးကြားသို့ တိုးဝင် ပုန်းကွယ်နေလိုက်ပြီးမှ စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

‘ဟူး....ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး’

သူက စိတ်ချလက်ချနေမည် ကြံကာ ရှိသေးသည်။

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်’

တပုကျီ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိလေသည်။

မြင်းခွာသံများကို ယခင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည့် နေရာထက်ပင် ပို၍နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထောနက်ထဲသို့ ပြေးလာပါမှ ထိုသို့နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် စိတ်ချောက်ချားသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ကျောက်တုံးကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင်မို့ ဘာမှမမြင်ရပါ။ မြင်းခွာသံသည် တောင်ကုန်းတစ်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကြောက်ရွံ့စိတ်က တစ်ဖက် သိလိုစိတ်က တစ်ဖက် လွန်ခဲ့နေပြီး နောက်ဆုံး....

‘ငါ့ကို မတွေ့နိုင်ပါဘူးလေ’

ဟု တွေးကာ ကျောက်တုံးများကြားမှ ထွက်လိုက်သည်။

တောင်ကုန်းတစ်ဖက်သို့ မြေပေါ်၌ တွား၍သွားလိုက်၏။

တောင်ကုန်းအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းစီးသမားများ ဖြစ်သွားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်၏။

ထိုမြင်းစီးသမားများသည် လမ်းဝကြီးမှ ဖဲဆင်းလာပြီး ထောနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြဟန် ရှိလေသည်။

‘ဘုရား...ဘုရား...ငါ့ကို လိုက်ရှာနေကြတာများလား’

တပုကျီ လန့်သွားပြန်သည်။

မြင်းစီးသမားများသည် တောင်ကုန်း ပေါ်သို့ မော့၍ပင် မကြည့်ကြပါ။

တောင်ကုန်းအောက်မှ ဖြတ်ကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေကြလေသည်။

တပုကျီက အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ မှိုင်းညိုညို တောင်ကြီး ကာဆီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြင်းစီးသမားများသည် ထိုတောင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တပုကျီမှာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကြည့်နေသည်မို့ မြင်ကွင်းကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေရပါ၏။

လပြည့်ည၏ လကုန်းကသည် အမုမ်းကုန် ထိန်ထိန်သာလျက် မြေပေါ်မှချိုင့်များ ကျင်းများကိုပင် မြင်တွေ့နေရလေသည်။

သို့ မြင်းနေသော တောင်ကြီး၏ မတ်စောက်သော တောင်
နံရံကြီးက မြင်းစီးသမားများအား လမ်းပိတ်ထားသလို ရှိနေ
ပါသည်။

တောင်နံရံဆီသို့ ရောက်လျှင် မြင်းစီးသမားများ နောက်
ကြောင်း ပြန်လှည့်လာရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် မျက်နှာဖုံးများစွပ်ထားကြပြီး သူ
တို့၏ အရိပ်များတွင် ကြောင်ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်နေသည်ကို
လည်းတွေ့ရ၏။

‘လူဆိုးတွေလား၊ လူကမ်းပိုင်း ကြောင်တစ်ပိုင်း သတ္တဝါ
တွေလား’

တပုကျိမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုထက် စိတ်ဝင်စားမှု ပို
များလာသည်။

ထူးဆန်းသော မြင်းစီးသမားများကို ချောင်းကြည့်နေကြ
စဉ် သူထင်သလို ဖြစ်မလာသည့် အချက်တစ်ခုကို သတိပြုမိ
လိုက်လေသည်။

ထိုအချက်မှာ မြင်းစီးသမားများသည် သူထင်မှတ်ထား
သည့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် တောင်နံရံအနီးသို့ ရောက်သွားပြီး
မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက် သွားကြလေသည်။

မကြာပါချေ။

မြင်းစီးသမား အားလုံး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြ
လေသည်။ ထူးဆန်းလှသော ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် တပုကျိ
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’

မြင်းစီးသမားများသည် ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းလည်း
မရှိတော့ချေ။

တပုကျိမှာ ဝမ်းလျှားမှောက်လျက်ပင် အတွေးကျယ်နေပြီး
နံနက်မိုးစင်စင်လင်းသွားလေတော့သည်။

* * *

တပုကျိ၏စကား ဆုံးသွားလေသည်။

သူကျမ်းသက်က....

‘ဦး တွေခွဲရတာ ကြောင်ခေါင်းပြတွေပဲ’
ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

တပုကျိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၆၄ ဦး တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

‘ဟုတ်တယ်၊ နောက်မှ ကြောင်ခားပြတော့ဆိုတာ ကျုပ်လဲ သိခဲ့ရတယ်’

ကျန်းရှောင်အင်းလည် တပုကျီအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေပါသည်။ ထိုသို့လေးကဉ်းလျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသည့် လက်နက်ပါရဂူ တပ်ဇယာကလည် ကြောင်ခားပြများနှင့် ယွှေဆုံရာ၌ အဘယ်ကြောင့် သည်းခြေပျက်မကတ် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ရပါသနည်း။

တပုကျီက ကျန်းရှောင်အင်း၏ အကြည့်အင်္ဂါယ်ကို နားလည် သဘောပေါက်သည့်အလား။

‘ကျုပ်က လက်နက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သူများထက် ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်ပေမယ့် သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ကလေးကိုတေ ဝိ မယှဉ်နိုင်ဘူးကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

တပုကျီက....

‘ဟ... ကျုပ်မှ သိုင်းပညာမတတ်တာ’

‘ဟင်....’

‘ဗျာ....’

သူကျပ်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ ပါးစပ်အဖောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တပုကျီက....

‘ဒါကြောင့် ကျုပ်က လူဆိုးခားပြတို့ကို ရှောင်ခဲ့တာပါကွာ၊ အဲဒီထဲက အိမ်ပြင်ရောက်တာနဲ့ တယ်ကိုမှ မထွက်တော့ဘဲ နေခဲ့တာ ခုထိပဲ၊ ကျုပ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ စားနပ်ရိက္ခာဝယ်ဖို့ မြို့ကိုသွားတာကလွဲရင်ပေါ့လေ၊ မြို့ထဲရောက်တော့လဲ သိုင်းလောက သတင်းအကွ ကြားရသားပဲ၊ ကြောင်ခားပြတို့ ထောင်းကျန်းနေတာက အစပေါ့လေ’

သူကျပ်းသက်က....

‘ဦးဟာ ကြောင်ခားပြတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းကို တွေ့ခဲ့ရတာ ဖြစ်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်းရှောင်အင်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကြောင်ခားပြတို့ဟာ သေမင်းတောင်ကြားမှာ လှည့်ပတ်ပြီးတာနဲ့ အစအနရှာမရအောင် ပျောက်သွားတတ်ကြတယ်၊ သူတို့ အုပ်စုလိုက် ခြေရာဖျောက်သွားနိုင်တာ လျှို့ဝှက်စခန်း လျှို့ဝှက်လမ်း ရှိလို့ဖြစ်ရမယ်’

တပုကျီနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရခြင်းသည် ကြောင်ခားပြုတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်ရာ သူကျင်းသက်တို့ အတွက် အလွန်အပိုးတန်လှပေတော့သည်။

သူကျင်းသက်က ...

‘ဦးရောက်ခဲ့တဲ့နေရာကို မှတ်မိသလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

တပုကျီက ...

‘သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်တော့ မပို့နိုင်ဘူးနော်’

သူကျင်းသက်က ...

‘ရပါတယ်၊ ဦးလိုက်မပို့နိုင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မြေပုံတစ်ခု ဆွဲပေးလိုက်ရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ တွေအောင် လိုက်ရှာပါမယ်’

‘အန္တရာယ်များတယ်ကွ၊ မင်းတို့....’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ’

တပုကျီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’

ချက်ချင်းပင် စက္ကူတစ်ရွက်နှင့် စုတ်တံကိုယူကာ....

‘ဟောဒါက သေမင်းတောင်ကြားလမ်း’

‘ဒါက တောအုပ်’

‘ဒီနေရာကတော့ ငါရောက်ခဲ့တဲ့ တောင်ကုန်း’

‘ဒီမှာ ကြောင်ခားပြုတွေ ပျောက်သွားတဲ့ တောင်ကြီး’ တတုတ်တုတ်ပြောရင်း မြေပုံဆွဲပြလေသည်။

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့က သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။

တပုကျီ ဆွဲပြ၍ ဆုံးသည်နှင့် သူကျင်းသက်က မြေပုံတစ်ရွက်ကို လှမ်းယူထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ကျန်းရှောင်အင်းကို ပြုံးပြကာ....

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူသွားကြတာပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ ရပ်ထဲ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ နွေးထွေးမှု တစ်ရပ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြိုင်ဘက်များဖြစ်ခဲ့ကြရာမှ မိတ်ဆွေများ ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ယောက်သား တပုကျီအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

သုကျင်းသက်က လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်... မြေတောင်ကြားက လူပါလား?’

သုကျင်းသက် ဒေါပူသွားလေသည်။

‘တောက်.... သူတို့က ဝမ်းကျိလန်းကို ဖမ်းသွားတာပဲ၊
သိကြသေးတာပေါ့’

ဝမ်းကျိလန်း ပျောက်ဆုံးသွားသည့်ကိစ္စကို ယခုမှ ပြန်လည်
သတိရလာပြီး ငြင်းပေါ်မှ ရန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ငြင်းပေါ်မှ ဆင်း
လိုက်ရလေသည်။

သူတို့တွေ့လိုက်ရသူမှာ နန်းကုန်းဝေဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေသည် သုကျင်းသက်တို့အား ဂရုမပြုမိဘဲ စာ
သောက်ဆိုင် ဓာတ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

သုကျင်းသက်က ပြေးလိုက်သွားခြင်းကြောင့် ကျန်းရှောင်
အင်းလည်း လိုက်သွားရလေသည်။

နန်းကုန်းဝေသည် သုကျင်းသက်တို့ ပြန်လာသည်ကိုမသိဘဲ
ဆိုင်ထဲ၌ ဝင်ကာ နံနက်စာ မှာကြားမားသောက်နေလာသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ’

နောက်ကြောင်းပြန်

စိမ်းလဲကန်သည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရင်ခွဲပြီဖြစ်လေ
သည်။

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့သည် ခြောင်ခားပြ
တို့အကြောင်း သဲသွန်စရလိုက်ကြပြီဖြစ်၍ အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ
သေမင်းတောင်ကြားဆီသို့ ခရီးနှင်လိုက်ကြလေသည်။

အလယ်ပိုင်း မြေလတ်ဒေသကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြို့လေး
တစ်မြို့သို့ ရောက်သွားကြသည်နှင့်...
‘ဟိုလူကို ကြည့်စမ်း’

ကျန်းရှောင်အင်းက လမ်းပေါ်မှ ဖြတ်လွှားသူတစ်ယောက်
ကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးရင်း ဆိုင်ထဲ ခပ်သွက်သွက်ဝင်သွား၏။
နန်းကုန်းဝေရှေ့တွင် ခပ်တည်တည်ရပ်လိုက်လေသည်။

ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် လာရပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် နန်း
ကုန်းဝေ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ မေ့ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

သုကျင်းသက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ပါးစပ်
အာဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ဟင်...မင်း...မင်း’

သုကျင်းသက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြေးလို့ မရတော့ပါဘူး’

နန်းကုန်းဝေ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရမှာလဲ’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သတ္တိကိုတော့ သဘောကျသွားပြီ၊
ကဲ...ဝမ်းကျိလန်း ဘယ်မှာလဲ ပြောခမ်း’

နန်းကုန်းဝေ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး....

‘သူ့ ကိုများကျုပ်တို့သခင်လေးက အရေးတယူလုပ်မယ်ဗျာ’
မှတ်နေသလား’

‘ဘာဗျ’

‘သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပြီ’

သုကျင်းသက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အို့ရန်ကျင်းက ဝမ်းကျိလန်းအား အဆိပ်ဖြေဆေးတိုက်ကာ
ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီဟု ထင်စန်း တောင်ပေါ်၌ ပြောခဲ့သည်ကို
အမှတ်ရလိုက်လေသည်။

ယခု နန်းကုန်းဝေကလည်း ပြောနေပြန်ရာ တစ်ထပ်တည်း
ကျနေ၏။ သို့သော် သုကျင်းသက်အဖို့ ယုံရခက်ခဲ နေပေတော့
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်းရှောင်အင်း ရောက်ရှိလာလေရာ နန်း
ကုန်းဝေ ဒေါသခြောက်ခြောက် ထွက်သွားလေသည်။

ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး....

‘မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းရဦးမယ်’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ကောင်းသားပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ လက်တစ်ဖက် ကျန်နေသေး
တာပဲ မဟုတ်လား’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေမှာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ....

‘ယား’

ညာသံပေးကာ ကျန်းရှောင်အင်း ထံသို့ ခုန်အုပ် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေတော့သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် လေထဲရောက်သွားသည်နှင့်...

‘သွားစမ်း’

သူကျင်းသက်က ကြားဖြတ်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် မြှိုက်ချလိုက်
ရာ...

‘ဝုန်း’

နန်းကုန်းဝေသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့
လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ဆူ့ ကို ကျုပ်က...’

သူ ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်မီ သူကျင်းသက်က...

‘ကျုပ်အတွက်ဗျ’

ဟု အော်ပြောကာ အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နန်းကုန်းဝေသည် မြေပေါ်မှလူးလိမ့်ထလာ
ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူကျင်းသက်က...

‘ဝမ်းကျိလန်း ဘယ်မှာလဲ’

ဟု မေးရင်း လေထဲကျွမ်းပစ်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်
ကျောက်လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေက ခုန်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း
သူကျင်းသက်၏ တိုက်ခိုက်မှုက လျှပ်ကြက်သလို လျင်မြန်လှခြင်း
ကြောင့် မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ...

‘ဝုန်း’

အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားပြန်လေသည်။

သူကျင်းသက်က အလွတ်မမေးဘဲ မြူးလိုက်သွား၏။

နန်းကုန်းဝေသည် ချက်ချင်းပင် လူးလိမ့်ထလိုက်ပြန်သည်။

ဟု...

ဒေါသထွက်နေသည့် အနေအထားမှ အံ့ဩထိတ်လန့်သည့်
အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူကျင်းသက်က...

‘ဝမ်းကျိလန်း ဘယ်မှာလဲ’

မေးရင်း လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။ နန်း
ကုန်းဝေက လက်ဝါးဖြင့် ပြန်လည်ခုန်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသောအခါ...

‘ဖျောက်’

အရိုးကျိုးသံဆဲ့ဆဲ့ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နန်းကုန်းဝေ မသဲမကွဲညည်းညူရင်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းကြောင့် လက်ဘစ်ဖက် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရပြီး သုကျင်းသက်ကြောင့် ကျန်နေသည့်လက် သွင် သွင်ကျိုးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ဝမ်းကျိလန်း ဘယ်မှာလဲ’

သုကျင်းသက်က ကပ်မံတိုက်ခိုက်ရှန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ နန်းကုန်းဝေမှာ ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ပါ။

‘မ...မလုပ်ပါနဲ့’

ဟု တောင်းပန်လာလေသည်။

သုကျင်းသက်မှာလည်း ဝမ်းကျိလန်းအတွက် ခံပြင်း ဒေါသ ထွက်နေသည့် ဖြစ်ရကား...

‘သူတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျား အရင်ဆုံး သေသွားရမယ် ဆိုတာ မှတ်ထား’

ဟု ကြုံးပါးလိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ ဝမ်းကျိလန်းအား ပမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား သူမှာ နန်းကုန်းဝေပင် မဟုတ်ပါလား။

နန်းကုန်းဝေက...

‘သူ...သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါပြီဗျာ’

ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့သည် သူ၏သခင်လေး ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိသွား ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘ခင်ဗျား မလိမ်ပါနဲ့’

‘ကျုပ် မလိမ်ပါဘူး၊ သခင်လေးက ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ ပြန် ပို့လိုက်ရတာပါ’

ဝမ်းကျိလန်းအား လက်ဖျားနှင့်ပင်တို့ထဲ အဆိပ်ဖြေဆေး ကျွေးကာ ပြန်ပို့ခိုင်းခြင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကျေးမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရသေးကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေ အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခိုင်မာ လျှင် သုကျင်းသက် အံ့ဩသွားလေသည်။

‘မိန်းမပေတဲ့ အိုရန်ကျင်းက ဘာကြောင့် ဝမ်းကျိလန်းကို ဒုက္ခပေးဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ရတာလဲ’

ဟု စိတ်ထဲ တွေးမိလေသည်။

ကျားသတ္တဝါက သားသမင်ကို ချမ်းသာပေးရိုးထုံးစံ မရှိ ချေ။ အိုရန်ကျင်း၏ သဘောထား ပြောင်းလဲသွားသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပေသည်။

ထင်စန်းတောင်ပေါ်၌ ဝမ်းကျိလန်းအား မိသားဖသားပီပီ
တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူမည်ဟု အို. ရန်ကျင်းပြောခဲ့သည့် ကေး
များကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာခြင်းသည်။

အို. ရန်ကျင်းသည် ဝမ်းကျိလန်းအပေါ် အမှန်တကယ်ပင်
မေတ္တာသက်ဝင်သွားခြင်းလော။

နန်းကုန်းဝေမှာ သူကျင်းသက်တွေဝေနေသည်ကိုမြင်လျှင်...

‘ကျုပ်ပြောတာယေရိုရိ ဆူ အိမ်ကို လိုက်သွားကြည့်ပါဗျာ၊
ဝမ်းကျိလန်းကို မတွေ့လူးဘူးရင် ကျုပ်ကို ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်
ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။
သူကျင်းသက် သဘောတူလိုက်လေသည်။
‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား လိုက်ပို့ရမယ်’
ထိုအချိန်တွင် ကျန်းရှောင်အင်း ရောက်လာရာ သူကျင်း
သက်က...
‘ကျုပ်တို့ ဝမ်းကျိလန်းဆီကို သွားကြမယ်’
ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။
ကျန်းရှောင်အင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...
‘ခင်ဗျားသဘောပဲ’

သူကျင်းသက် ကျေနပ်သွားလေသည်။ နန်းကုန်းဝေကို ခပ်
စိန်းစိန်း ကြည့်လိုက်သောအခါ...

‘ကျုပ်နှောက်လိုက်ခဲ့ပါ’

နန်းကုန်းဝေမှာ အလိုက်သိစွာဖြင့် လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်
သွားလေတော့သည်။

* * *

နန်းကုန်းဝေက လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့က ထက်ကြပ်မကွာ
လိုက်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ကြောင်ခားပြတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်
ကို ဖော်ထုတ်ရန် သောင်းတောင်ကြားသို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ရှေ့မသွားနိုင်ဘဲ ဝမ်းကျိလန်းကို ကယ်တင်ရန်
နှောက်ကြောင်းပြန်လှည့်နေကြရပြီ ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေ၏ လမ်းပြမှုကြောင့် လှပသော အိမ်ကလေး
တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

အိမ်ဘဲခါးများ ပွင့်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲ၌
လူရှိနေသည်မှာ သေချာလှပေသည်။

နန်းကုန်းဝေက...

‘ဒီအိမ်ပဲ’

ဟု ပြောဆို၏။

သူကျင်းသက် စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး....

‘ဝမ်းကျိလန်း’

ဟု အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။ သူ၏ ခေါ်သံနှင့် မရှေး
မနှောင်းမှာပင်....

‘ဘယ်သူလဲ’

ေးမြန်းသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ဝမ်းကျိလန်းဖြစ်လေသည်။

သူကျင်းသက်သည် သူမအား တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ပေးမပြု
နိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

‘ခင်...ခင်ဗျား တကယ်ပဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီလား’

ဝမ်းကျိလန်းမှာလည်း သူကျင်းသက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။

‘ရှင်....ရှင်လိုက်လာတယ်နော်’

သူကျင်းသက်က နန်းကုန်းဝေအက်လှည့်လိုက်ပြီး....

‘သူလိုက်ပို့တာလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကိုလဲ သူပဲပြန်ပို့ပေးတာ၊ ပြောတောင်
ကြား သခင်လေးက အဆိပ်ဖြေးဆေးတောင် တိုက်လိုက်သေး
တယ်၊ အံ့ပါရောရှင်’

သူမ၏အဖြစ်မှာ အံ့လည်း အံ့လှစရာဖြစ်လေသည်။

အို ရန်ကျင်းသည် သူမအား အမှန်ပင် ချစ်မြတ်နိုးနေခြင်း
ကြောင့်လောဟု တွေးစရာရှိနေပါသည်။

‘အိမ်ထဲကြွကြပါရှင်’

ဝမ်းကျိလန်းကဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အားလုံးအိမ်ထဲ
လှမ်းဝင်လိုက်ကြလေသည်။

နန်းကုန်းဝေပါ အိမ်ထဲရောက်လာ၏။

သူကျင်းသက်က....

‘သူ့ကို တယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ဟု ကျန်းရှောင်အင်းကို မေးလိုက်၏။ ဝမ်းကျိလန်းကို လူတ်
ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဆုံးမခြင်း မပြုလိုတော့ချေ။

ကျန်းရှောင်အင်း ဘာမှမပြောနိုင်မီ ဝမ်းကျိလန်းက....

‘အို လွှတ်ပေးလိုက်ကြပါရှင်’

ဟု ကြားဝင်တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ’

နန်းကုန်းဝေဘက်လှည့်ကာ....

‘ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ၊ နောက်ထပ် နှောင့်ယှက်ဖို့ မကြိုးစား ပါနဲ့တော့ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းဝေသည် ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက် သွားလေသည်။

နန်းကုန်းဝေအား လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် မည်သို့ သဘောထားရှိမည်နည်းဟု ကျန်းရှောင်အင်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ ခြိမ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သုကျင်းသက် ကျေနပ် သွား၏။

ထိုစဉ်....

‘အား’

အိမ်အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သုကျင်းသက်တို့ရင်ထိတ်သွားကြ၏။ ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်ကြလေသည်။

အပြင်ဘက် ရောက်လျှင် နန်းကုန်းဝေသည် မြေပေါ်၌ ခွေခွေကလေး လဲကျကာ အသက်ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

ထို့အပြင် မလှမ်းမကမ်း၌ လတစ်ယောက် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

* * *

နန်းကုန်းဝေ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာကြီး ရှိမဲ့နေသဖြင့် မသေမီ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ခု ခံစားသွားခဲ့ရပုံ ရှိလေသည်။

သုကျင်းသက်၊ ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် ဝမ်းကျိလန်းတို့က မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသူကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘အို့ရန်ကျင်း’

ဝမ်းကျိလန်း လွတ်ခနဲ ရှေ့တစ်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ အို့ရန်ကျင်း ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အို့ရန်ကျင်းက....

‘ကျုပ်အပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့လူကို ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလေ’

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလာသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ လှမ်းလာလေသည်။ ဝမ်းကျိလန်းက....

‘သတိထား၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်တွေ ပြည့်နေတာပဲ’

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းကော သုကျင်းသက်ပါ အို.ရန်ကျင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးကြလေသည်။

အို.ရန်ကျင်း၏ အဆိပ်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံး သိထားကြသည်။

အို.ကြောင့် စိတ်ထင်တိုင်း မလုပ်ရဲကြဘဲ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

အို.ရန်ကျင်းသည် ခြေဆယ်လှမ်း အကွာခန့်သို့ တိုးလာပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ဝမ်းကျိလန်းကို ပြုံးပြရင်း.....

‘ညီမ...ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချမ်းသာ ပေးလိုက်ပါ့မယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ ဒေါသ ထွက်သွားကြ၏။

အို.ရန်ကျင်းက လုံးဝ အရေးမစိုက်ဘဲ.....

‘မြေတောင်ကြားဟာ အင်မတန် သာယာလှပတယ်ဆိုတာ ညီမ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်နဲ့ လိုက်မယ် မဟုတ်လား’

ဝမ်းကျိလန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ရှင့်လိုလူယုတ်မာနောက်ကို ကျန်မ ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

သူမသည် အဆိပ်ဖြေဆေး သောက်လိုက်ရခြင်းကြောင့် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေသော်လည်း သိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍ မရတော့ပါချေ။

အို.ရန်ကျင်းသည် နန်းကုန်းဝေ ပြန်လာချိန်ကို စောင့်နေသော်လည်း ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ခြေရာခံ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နန်းကုန်းဝေက သုကျင်းသက်တို့နှင့်အတူ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် မှားသည် မှန်သည် မစဉ်းစားဘဲ သုတ်သင်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျိလန်း၏ စကားကြောင့် အို.ရန်ကျင်း မျက်နှာ ညှိုးသွား၏။

‘ညီမရယ်၊ ကျုပ်က ညီမကို မိသားဖသားပီပီ လက်ထပ်ယူ မှာပါ။ ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်’

ဟု ထပ်မေးလာလေသည်။

‘ရှင် ခုချက်ချင်း ထွက်သွား၊ ရှင့်လိုလူယုတ်မာရဲ့မျက်နှာကို ကျန်မ မကြည့်ချင်ဘူး’

ခါးခါးသီး ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

ဤတွင် အို.ရန်ကျင်း၏ ဒေါသဖြားဦးသည် သုကျင်းသက် တို့ထံသို့ လှည့်သွားလေသည်။

‘မင်းတို့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ခင်
စိန်းစိန်း ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့အရင် သေချင်သလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘အပြောမကြီးနဲ့လေ၊ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးလို့ မရ
တော့ဘူးဗျ’

ပြောပြောဆိုဆို စတင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

အို ရန်ကျင်းက....

‘စိတ်ချ၊ ကျုပ်က မင်းတို့ကိုရှင်းပြီး သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်’

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဝှီး.....ဝှီး.....ဝှီး’

တဝှီးဝှီးမြည်သံများနှင့်အတူ အဆိပ်ပြင်းသော ခေါင်း
နှစ်လုံးမြေများ ပစ်လွှင့်လာလေတော့သည်။

‘သတိထား’

ဝမ်းကျီလန်းက အော်ပြောလိုက်၏။

သုကျင်းသက်က ဓားရစ်ပတ်ထားသည့် အဝတ်ထုပ်ကို
အပေါ်မြှောက်တင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းရှောင်အင်းက ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်
ကာ ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက် စောက်ပသော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်
လာပြီး....

‘ဖုတ်....ဖုတ်...ဖုတ်’

ခေါင်းနှစ်လုံးမြေလေးများ နှစ်ပိုင်းပြတ်ကာ မြေပေါ်
ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

အို ရန်ကျင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် လိုက်သည်။

‘မဆိုးဘူး၊ ဒီတစ်ခါကြိုးစားကြည့်ပါဦး’

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

ရုတ်တရက် ရှေ့ရောင်အဆိပ်ရှိသော မြေနှစ်ကောင်ပစ်လွှင့်
လာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ပြန်လေသည်။

‘ခွီး.....ခွီး’

မြေနှစ်ကောင်ထည့် တရွှီးရွှီးမှုတ်ရင်း လေထဲလူးလွန်းကာ
ဓားခုတ်ချက် ရှောင်သွားကြ၏။

မြေတစ်ကောင်သည် ဓားကိုပျတ်ခနဲ ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး ကျန်တစ်
ကောင်က ကျန်းရှောင်အင်း၏ လက်မောင်းပေါ် ထိုးဆင်း
လာ၏။

ကျန်းရွှောင်အင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ ယခုလိ အန္တရာယ် မျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့သဖြင့် မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည် မသိဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်

‘နောက်ဆုတ်လိုက်’

သူကျင်းသက်သည် ရှေ့ သို့ လျှပ်တစ်ပြက်တိုးလာလေသည်။ သူ၏ လက်ထဲ၌ ဓားနှစ်လက် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဓားတစ်လက်ဖြင့် ကျန်းရွှောင်အင်း၏ ဓားကို ရစ်ပတ်ထားသော မြေကိုခုတ်ချလိုက်ပြီး ကျန်ဓားတစ်လက်ဖြင့် ကျန်းရွှောင်အင်း၏ လက်မောင်းပေါ် ရောက်နေသောမြေကို ခုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘ခွမ်း’

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျန်းရွှောင်အင်း၏ ဓားကို ရစ်ပတ်ထားသော မြေမှာ ဓားနှစ်လက်ကြားတွင် ထက်ပိုင်းပြတ်ကာ မြေပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ထို့ အတူ ဓားရောင်ဝင်းလက်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျန်းရွှောင်အင်းမှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားလေသည်။

ရှေ့ရောင်မြောက် ပေါက်ချတော့မည့် အသွင်ရှိနေပြီး ခါထုတ်၍လည်းမရအောင် လက်ကို ရစ်ပတ်ထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူကျင်းသက်က ဓားဖြင့် ခုတ်ချလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ ဓားချက်သည် ရှေ့ရောင်မြောက်သောမက လက်ကိုပါ ခုတ်ဖြတ်ပစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းရွှောင်အင်း ရင်ထိတ်သွားစဉ် ဓားချက်မှာ မြေကို တိခန့်ပိုင်းချလိုက်ပြီးလက်ပေခင်းအင်္ကျီကိုထိခိုက်ဖြင့် ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် ပြန်လည်ရပ်သိမ်းသွားလေသည်။

သူကျင်းသက်၏ လက်မှန်းမှာ အလွန်တိကျသောချာလှပေတော့သည်။

ကျန်းရွှောင်အင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘ကျေးဇူးပဲ’

ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။ သူကျင်းသက်က သူ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူကျင်းသက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ’

စကားဆုံးလျှင် ယားခနဲ ညာသံပေးပြီး အို.ရန်ကျင်းထံ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

အို. ရန်ကျင်းမှာ သူ၏ ရွှေမြွေနှစ်ကောင် သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ဧေါသခြောင်းပခြောင်း ထွက်နေပါ၏။

အကျီရင်ဘတ်ကြားမှ မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွန့်လိမ်နေသည့် ဓားတို တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်စမန်းလိလိ ပြင်းထန်လှပေသည်။

လူရိပ်နှစ်ခု ငှက်ကပ်သွားပြီး မည်သူက သူကျင်းသက်၊ မည်သူက အို. ရန်ကျင်း ဆိုသည်ကိုပင် ခွဲခြားမရနိုင်တော့ချေ။

ဝမ်းလက်တောက်ပသော ဓားရိပ်များနှင့် ရွှေရောင်ဓားရိပ်များလည်း ရောထွေးနေလေသည်။

ဝမ်းကျီလန်းသည် သူကျင်းသက်အတွက် စိတ်ပူကာ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းမှာမူ ထက်မြက်လှသော ဓားသိုင်းကွက်များကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချနေမိလေသည်။

သူကျင်းသက်နှင့် အို. ရန်ကျင်းတို့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီး တစ်ခဏအကြာတွင်...

‘ခွမ်း’

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဓားရိပ်များ ရုတ်ခြည်းကွယ်ပျောက်သွား၏။ သူကျင်းသက်နှင့် အို. ရန်ကျင်းတို့ နောက်သို့ ပြိုင်တူ ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

သူကျင်းသက်၏လက်ထဲ၌ ဓားနှစ်လက်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော်လည်း အို. ရန်ကျင်း၏လက်ထဲမှ မြွေဓားမရှိတော့ချေ။

အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် ဓားကိုင်ထားသောလက်များလည်း ဒဏ်ရာရရှိကာ သွေးခြင်းခြင်းနီရဲနေ၏။

သူကျင်းသက် အသာစီးရသွားပြီတကား။

အို. ရန်ကျင်း၏မျက်နှာကြီး မည်းမှောင်နေသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါမကျေဘူး’

အော်ပြောရင်း အကောင်းပကတိရှိနေသောလက်ကို ဝေယမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မည်းမည်းအလုံးလေးနှစ်လုံး ပစ်လွှင့်လာလေတော့သည်။

‘အဆိပ်’

သူကျင်းသက် ရင်ထိတ်သွား၏။

ကပျာကယာ နောက်ကျမ်းပစ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သလို ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း ဘေးသို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

‘ဝန်း ဝန်း’

အမည်းရောင် အသုံးစားနှစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားပြီး အနီရောင် အဆိပ်ငွေ့များ ပန်းထွက်လာလေသည်။

သုကျင်းသက်တို့မှာ ဝေးရာသို့ ဆုတ်သွားကြပြီးဖြစ်သည့် တိုင် အသက်ရှေ့ဝံ့ဘဲ အသက်အောင်ထားလိုက်ကြရလေသည်။

အနီရောင် အခိုးအငွေ့များ တစ်ခဏအကြာတွင် လွင့်ပါးကွယ်ပျောက်သွား၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားသောအခါ အိုရန်ကျင်းကို မတွေ့ရတော့ပါ။

သုကျင်းသက် ရင်ထိတ်သွားပြီး ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ ဝမ်းကျိလန်းလည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ညီမ....’

သုကျင်းသက် အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းလည်း ဗျာများသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင်....

‘အား’

ခြံဝင်းအပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းသက်တို့ တိုင်ပင်ထားစရာ မလိုဘဲ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

အိုရန်ကျင်းသည် လက်တစ်ဖက် ဒဏ်ရာရသွားပြီးနောက် သုကျင်းသက်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့မသွယ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်ငွေ့အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး သုကျင်းသက်တို့ နောက်ဆုတ်သွားကြချိန်တွင် အခွင့်ကောင်း ယူကာ ဝမ်းကျိလန်းကို ဖမ်းဆီးပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့လေသည်။

ဝမ်းကျိလန်း အငိုက်မိသွားသဖြင့် အိုရန်ကျင်းလက်ထဲမှာ မရှမ်းနိုင်ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရလေသည်။

အိုရန်ကျင်းက တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားခြင်းကြောင့် ပိုပြီး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွား၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အလွတ်ပေးတော့ မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်....

‘လွတ်....လွတ်... ကျွန်ုပ်ကိုလွတ်’

အသင်း ရုန်းကန်လိုက်လေသည်။

သို့ပါသော်လည်း သန်မာသော အို.ရန်ကျင်း၏ လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် မလွယ်ချေ။

ခြံဝင်းအပြင်ဘက် ရောက်သွားသောအခါ ဝမ်းကျိလန်းမှာ အို.ရန်ကျင်း၏ ယာဘက်လက် ဒဏ်ရာရထားသည်ကို သတိပြုမိ သွားပြီး ထိုလက်ကို အတင်းထုရိုက်ပင်လိုက်လေသည်။

အို.ရန်ကျင်းက သူမ ငြိမ်ကျသွားလေအောင် သွေးကြော ပိတ်ထားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် လက်မှ ဒဏ်ရာကို ထုရိုက် ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားပြီး...

‘သွားစမ်း’

ဝမ်းကျိလန်းအား ပစ်ချလိုက်မိလေသည်။

‘ဝုန်း’

ဝမ်းကျိလန်း ပြုတ်ကျသွားပြီး သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်သွား၏။

အို.ရန်ကျင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

‘တောက်... ငါ့လက်က လွတ်မယ်ထင်နဲ့’

ချက်ချင်းပင် ဝမ်းကျိလန်းထံသို့ လိုက်လာပြီး ရှေ့ဆို ခါးကိုင်းကာ ဝမ်းကျိလန်း၏ ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက် လေ သည်။

သူ၏လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ဖို့မလွယ်ကြောင်း ဝမ်းကျိလန်း နားလည်ထားပါသည်။

လုံအချိန်မှာပင် မြေပေါ်၌ ကျနေသည့် အို.ရန်ကျင်း ၏ မြွေစားကို ကြွေမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကယျာကယာ ကောက်ယူလိုက် ပြီး ထိုးချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျိလန်းအား ပေါ့ပေါ့တန့်တန့် သဘောထားခဲ့သော အို.ရန်ကျင်းမှာ အငိုက်မိသွားကာ မရှောင်နိုင်တော့ချေ။

‘အား’

စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဝမ်းကျိလန်းကိုလွှတ်ကာ မြေ ပေါ် လဲကျသွားလေသည်။

မြွေတောင်ကြားမှ ဆိုးသွမ်းလှသောသခင်လေးအို.ရန်ကျင်း သည့် သူချစ်ခင်စုံမက်မိသည့် ဝမ်းကျိလန်း၏လက်ချက်ကြောင့် လူ့လောကအား ကျောခိုင်းသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ဝမ်းကျိလန်းသည် သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင်တော့ သဖြင့် အန္တရာတ်များလှသော ခရီးလမ်းတွင် လိုက်ပါရှန်မသင့်ချေ။

သူမအား မည်သည့်နည်းနည်းမျှ ခေါ်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မခေါ်ဘဲ ထားပစ်ခဲ့မည် ဆိုလျှင်လည်း သူမတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချနိုင်ကြပြန်ပါ။

ဝမ်းကျိလန်းသည် မီးဖိုခတ်ထားသည့် အာလူးတစ်လုံးကဲ့သို့ ကိုင်ထားလျှင် လက်ပူမခံနိုင်ဘဲ လွင့်ပစ်ပြန်လျှင် ဖုန်လူးကာ စားမရ ဖြစ်မည်ဆိုသောအဖြစ်နှင့် တူနေပေတော့သည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရခက် ဖြစ်နေကြချိန်တွင်....

‘အိမ်ရှင်တို့ ...အိမ်ရှင်တို့...’

အပြင်ဘက်မှခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းကျိလန်းက....

‘လာပြီ...လာပြီ’

အသံပေးရင်း တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၏။

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရွှောင်အင်းတို့က မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

ညော်သည်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သေးသည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

မြေတောင်ကြားမှ သခင်လေးအို့ ရန်ကျက်: သေခံစားသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျိလန်းမှာ အန္တရာတ်မှ လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းကျိလန်းအတွက် သူကျင်းသက်ကော ကျန်းရွှောင်အင်းပါ? ဝမ်းသာမိကြလေသည်။

သို့သော်...

သေခင်း: တောင်ကြားသို့ သွားရန် စဉ်းစားကြသောအခါ ဝမ်းကျိလန်းမှာ သူတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေါ်လာရလေတော့သည်။

ဝမ်းကျိလန်းကို ပြုံးပြရင်း...

‘မိန်းကလေး... ကျုပ်ကို မှတ်မိပါ့တယ်နော်’

ဟု ပြောလာ၏။

ဝမ်းကျိလန်း ရုတ်အရက်မမှတ်မိဘဲ အနည်းငယ် စဉ်းစား
လိုက်၏။ ပြီးမှ...

‘ဪ... မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ၊ သိမ်းငှက်ငွေတိုက်က ဆရာ
ထင်းလုံ မဟုတ်လား’

သိမ်းငှက် ငွေတိုက်သည် အာမခံဌာနလည်း ဖွင့်လှစ်ထား
လေသည်။

ဆရာထင်းလုံမှာ သိမ်းငှက်ငွေတိုက်၏ ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်
ယူ စီမံဆောင်ရွက်နေရသူ ဖြစ်လေသည်။

သုကျင်းသက်လည်း ဆရာထင်းလုံကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာ
သွားလေသည်။

‘အထဲကို ကြွပါဗျာ’

ဆိုရာမှ ထကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ဆရာထင်းလုံက...

‘ပင်းတို့ကို တွေ့မှ တွေ့ရပါ့မလားလို့၊ ဟူး... တော်ပါ
သေးရှဲ့’

‘ဝမ်းကျိလန်းက ဆရာထင်းလုံအား နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ
ရေနှေးကြမ်း မုန့်များဖြင့် ညှော်ခံလေသည်။

ဆရာထင်းလုံက မုန့်မစားဘဲ အမောပြေ ရေနှေးကြမ်း
တစ်ခွက်သောက်ကာ...

‘ကျုပ်က မင်းတို့ကို လိုက်ရှာနေတာ အရပ်ဆုံး ကျုပ်စကား
အတိုင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို တောင်းပန်ရဦးမယ်’

သုကျင်းသက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

‘ဘာများလဲဗျာ’

‘တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်းတို့အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်ဖို့ ကျုပ်ရဲ့လူတွေ လွှတ်ပေးမယ် ဆိုတာလေ၊ ကျုပ်မှာ
တခြားကိစ္စ အရေးပေါ်လာလို့ လွှတ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး’

သုကျင်းသက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမိပါဘူးဗျာ ရပါတယ်’

ဆရာထင်းလုံက...

‘ကျုပ်က...’

တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ကျန်းရှောင်အင်းကို
လှမ်းကြည့်ကာ ဆက်မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက် အဓိပ္ပာယ် ပေါက်သွားပြီး...

‘ဒါ ကျွန်းတပ် မိတ်ဆွေ ကျွန်းရှောင်အင်းပါ၊ ကြောင်
ခားပြဲတွေကို ချေမှုန်းမယ့်လူပေါ့’
ဟု ပိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်းရှောင်အင်းကလည်း ခေါင်းညိတ် ပြုလိုက်လေသည်။
ဆရာထင်းလုံက...

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျုပ်က သိမ်းငှက်ငွေတိုက်
က ထင်းလုံပါ’

သုကျင်းသက်က....

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျုပ် အခုလာခဲ့တာ မင်းတို့ကို အကူအညီ တောင်းချင်
လို့ပါ’

သုကျင်းသက်က....

‘ပြောပါဗျာ’

‘တခြားတွေ့မဟုတ်ဘူး၊ ကြောင်ခားပြဲတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
သဲလွန်စကို မင်းတို့ ရထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကျုပ်ကို
ပြောပြစေချင်ပါတယ်’

‘ဦးက...’

ဆရာထင်းလုံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်....

‘သိမ်းငှက် ငွေတိုက်ပိုင်ရှင်ဟာ မကြာသေးမီကပဲ လုပ်ကြံ
ခံလိုက်ရပါပြီ’

‘ဟင်’

သုကျင်းသက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆရာထင်းလုံက....

‘ကြောင်ခားပြဲတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျုပ်တို့ သဲကြီးမဲကြီး
ကြိုးစားခဲ့တာကြောင့် ကြောင်ခားပြဲတွေက ဟန့်တားတဲ့
သဘောနဲ့ ငွေတိုက်ပိုင်ရှင်ကို လုပ်ကြံလိုက်ကြတာပါ’

သုကျင်းသက်က....

‘တရားခံကိုကော မိသလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆရာထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘မမိဘူး လွတ်သွားတယ်’

‘ဒါထက် ငွေတိုက်ပိုင်ရှင်မှာ သက်တော်စောင့် မရှိဘူး
လား’

‘ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ငွေတိုက်က အတော်ဆုံး သိုင်းသမား
ဆယ်နှစ်ယောက်ကို တာဝန်ချထားပါတယ်၊ လူသတ်သမားက
သက်တော်စောင့် ဆယ်နှစ်ယောက်ကိုပဲ လုပ်ကြံသွားပါတယ်’

သုကျင်းသက် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

သိမ်းငှက်ငွေတိုက်ပိုင်ရှင်နှင့် သက်တော်စောင့် ဆယ်နှစ်
ယောက်အား လုပ်ကြံသွားနိုင်သူမှာ နှယ်နှယ်ရရလှ မဟုတ်
ကြောင်း တွေးမိလိုက်လေသည်။

ဆရာထင်းလုံက ဆက်ပြောသည်။

‘ငွေတိုက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ သွေးနဲ့ ကြောင်ခားပြ
ဆိုတဲ့ စာလုံး ရေးသွားသေးတယ်။ သူတို့ကို နှောင့်ယှက်ရင်
ခုလို ခံရမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က
နောက်မဆုတ်ဘူး။ သိမ်းငှက်ငွေတိုက်ကလူ တစ်ယောက်မကျန်
သေသွားပါစေ၊ ကြောင်ခားပြတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်မှာပဲ’

သူကျင်းသက်သာမက အကဲဇော်ကြည့်နေသည့် ကျန်းရှောင်
အင်းပါ ဆရာထင်းလုံ၏စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားလာလေသည်။

ဆရာထင်းလုံက ဆက်ပြောသည်။

‘အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့လူတွေကို စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့^{သူတို့ရဲ့}
ရင်ဝမှာ ထူးခြားတဲ့ လက်ဝါးရာတစ်ခုစီ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ
လက်ဝါးရာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဝါးရာမဟုတ်ဘဲ
ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ လက်ဝါးရာမျိုး ဖြစ်နေတယ်’

သူကျင်းသက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ လက်ဝါးရာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဝါးရာလောက်ပဲ
ရှိမယ်။ ခပ်သေးသေး ခပ်ပိုင်းပိုင်းလေးပဲ’

ကျန်းရှောင်အင်း မနေနိုင်တာဘဲ...

‘ကြောင်တစ်ကောင်က လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
တိုက်ခိုက်နိုင်မှာလဲ’

ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ဆရာထင်းလုံက...

‘မှန်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲ ခေါင်းရှုပ်နေတာ
ပေါ့။ မင်းတို့များ ကြောင်ခားပြနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်း
များ ပြသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ’

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ပြောသင့်မပြောသင့် တိုင်ပင်လိုက်ကြသည့်သဘော ဖြစ်
သည်။

ဆရာထင်းလုံက ..

‘ကြောင်ခားပြ သောင်းကျန်းနေလို့ သိုင်းလောကမှာ
ကဘောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
အထင်လွဲမှားမှုတွေလဲ ရှိနေကြတယ်။ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်လာပြီး
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကူညီ
နိုင်ရင် ကူညီကြစေချင်ပါတယ်’

‘ဟု မေတ္တာရပ်ခံလာလေသည်။’

သုကျင်းသက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သိသားတာကို ပြောပြပါ
ပယ်၊ ဦးအနန္တ သတင်းပပေါက်ကြားအောင်တော့ တာဝန်
ယူရလိမ့်မလိ’

ဆရာထမ်းလို့ ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကြောင်ခားပြတော့ထဲမှာ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းသမားတချို့
ပါနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိပါဘယ်၊ သတင်းပပေါက်ကြား
စေရအုံးလို့ ကျုပ်က ဝန်ယူပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒီမြေပုံအညွှန်းကိုကြည့်ပါ’

သုကျင်းသက်က လက်နက်ဝိဇ္ဇာ တပုကျီ ရေးပေးလိုက်သည့်
မြေပုံအညွှန်းကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး.....

‘ကြောင်ခားပြတော့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းမြေပုံပါပဲ’

ဟု ပြောပြလိုက်လေသည်။

* * *

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

ညီညာဖြောင့်ဖြူးနေသော လမ်းအတိုင်း မြင်းနှစ်ကောင်
ခွန်းစိုင်းနှင်နေကြလေသည်။

မြင်းစီးလ သူနှစ်ယောက်မှာ သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်
အင်းတို့ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စန်းစီးနယ်ကိုဖြတ်ကာ သေမင်း
တောင်ကြားဆီသို့ ခရီးနှင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တပုကျီ၏ မြေပုံအညွှန်းအတိုင်း
ကြောင်ခားပြတို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းကို ရှာဖွေရန် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် စိမ်းလန်းသော ဧကအုပ်များ၊ တောင်
ကုန်းများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများကို ဖြတ်သန်း လာခဲ့ကြပြီးနောက်
သေမင်းတောင်ကြားလမ်းသို့ ရောက်မှန်းပင် ရောက်လာခဲ့ကြ
လေသည်။

လုံနှင့်ခိုင်း အာမခံဌာန လယ်ကန်ခံရပြီးသည့် နောက်တွင်
သေမင်းတောင်ကြားလမ်းမှ မည်သူမျှ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း
မပြုကြတော့ချေ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

လေပြည်ယေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာတော့မှ သစ်ရွက်
လှုပ်သံ၊ အဝေးမှ ကျေးငှက်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံများကို
ကြားရလေသည်။

သုကျင်းသက်သည် သဘာဝ အလှအပများကို ကြည့်ရင်း.....

‘ဒီလောက် သာယာပူပတ်နေရာကို ဘာကြောင့်များ
ဆိုး အကျဉ်းတန်ခူးအောင် လုပ်ချင်ကြတာပါလိမ့်’

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘လောဘကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အချောင်
လိုချင်ကြတဲ့ လောဘသားတွေကြောင့်ပေါ့’

သုကျင်းသက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ခုနေ့များ ကြောင်ခေးပြတို့နဲ့ တွေ့ထိုက်ရရင် ဘယ်လို
နေမလဲ’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်မရှာရ
တော့ဘူးပေါ့’

ကျန်းရှောင်အင်း၏ စကားကြောင့် သုကျင်းသက် ပြုံးလိုက်
မိသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် ဒေသုမဟုတ်သလို သံသဏိစိတ်ခတ်
ရှိသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိသည်။

ပြိုင်ကတ်များဖြစ်လာတဲ့ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြသည်မှာ
ကံကောင်းသည်ဟု တွေးမိလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ
သေမင်းတောင်ကြား လမ်းထိပ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဖောက်
လာကြလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား မြင်းအရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်ကြသည်။
သုကျင်းသက်က မြေပုံအညှင်းကို ထုတ်ယူကာ စစ်ဆေးကြည့်
လိုက်၏။

‘တပုကျို မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး တောထဲဝင်သွားတာ ဒီနေရာ
ဖြစ်နိုင်တယ်’

မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာဆီသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက မြင်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်း
လိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက်လည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

သုကျင်းသက်က...

‘ဘောထဲဝင်ကြည့်ကြရင် ကောင်းမယ်’

ဟု ပြောရာ ကျန်းရှောင်အင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

‘ကောင်း’

မြင်းများကိုလက်မှဆွဲကာ လမ်းစေးတောအုပ်ထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့ကြ၏။

တစ်ဖန် မြင်းနှစ်ကောင်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်နှောင်
ထားခဲ့ပြီး ရှေ့ဆက်သွားကြလေသည်။

ဘောအုပ်မှာ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော
တေးအုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

နွယ်ယောက်သား တိုးဝင်လာခဲ့ကြသော်လည်း ချုံနွယ်
ပိတ်ပေးခြင်းများကြောင့် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ချေ။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် သုကျင်းသက်က ခြေလှမ်းရပ်ကာ
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘တပုကျိ အရင်ဆုံး ပုန်းနေခဲ့တာ ဒီနေရာလောက် ဖြစ်
မယ်’

ဟု မှန်းဆကာ ပြောလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဝဲဘက်ဆီသို့
ညွှန်ပြကာ....

‘သူက ဒီဘက်ကို ပြေးတာပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို လျှောက်သွားသဖြင့် ကျန်းရှောင်အင်း
လည်း လိုက်သွားရလေသည်။

နွယ်ယောက်သား မြေပုံအညွှန်းကို ကြည့်လိုက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို အကဲခတ်လိုက်ဖြင့် ရှေ့ဆက်သွားကြရာ အချိန်များ တရွေ့
ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

သစ်ပင်ကြီးများမှာ ကြီးပားလည်းအပြင် မြင့်ပားစွာ ရှိနေ
ပြီး အရွတ်များ ဖုံးလွှမ်းနေခြင်းကြောင့် မိုးကောင်းကင်ကိုပင်
မမြင်ရတော့ချေ။

အလင်းရောင်လည်း အားနည်းကာ နေရာတိုင်းတွင် မှောင်
ရိပ်များ ကြီးရိုးနေ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက....
‘ကျုပ်တို့ နည်းနည်းလေး လမ်းလွဲသွားတာနဲ့ ပစ်မှတ်နဲ့
မှိုင့်ချိပြီး ကွာဝေးသွားနိုင်တယ်’

ဟု သတိပေးလိုက်၏။
သုကျင်းသက်က....

‘မြေပုံအညွှန်း ရှိတာပဲ၊ လမ်းမလွဲနိုင်ပါဘူး’

‘ဒီလိုလဲ တစ်ထစ်ချ ယူဆမထားနဲ့ လေ၊ တပုကျိရောက်ခဲ့တာ
ဆယ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီ၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ ကြီးထွားလာ
မယ်၊ ဖုံးအုပ်သွားမယ်ဆို လွဲသွားနိုင်တာပဲ’

ထိုစကားကိုကြားမှ သုကျင်းသက်က နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့်
ဖြန်းခနဲမြည့်အောင်ရိုက်ကာ....

‘မှန်လိုက်သေပြာ၊ ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကျုပ်လဲ သတိထား
မိတော့ကယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

ချက်ချင်းပင် မြေပုံအညွှန်းကို အထပ်ထပ် စစ်ဆေးကြည့်ရှု
လိုက်သည်။

သစ်ပင် ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲ သေချာပြီဟု
ယူဆမှ အနီးရှိသစ်ပင်တစ်ပင်၌ အမှတ်အသားပြုကာ....

‘ဒီဘက်ကို သွားမယ်’

ကျန်းရှောင်အင်းကိုခေါ်ပြီး ရှေ့ဆက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြင်သာထင်သာသော နေရာများရှိ မြားဦးသဏ္ဍာန် အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

အတန်ကြာ ဆက်သွားမိလျှင် အလင်းရောင်ပို၍ အားနည်း သွားပြီး အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးလာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘မီးချုပ်တော့မယ် ထင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူကျင်းသက် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ သည်။

‘ဒါဆို တစ်ညတော့ အချိန်အလဟဿ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ မြန်မြန်လုပ်မှ’

တပုဂ္ဂို တက်ရောက် ပုန်းအောင်းခဲ့သည့် တောင်ကုန်းကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

ထိုတောင်ကုန်းလေးမှာ အရေးပါလှပေသည်။

အတန်ကြာ ရှာဖွေလိုက်သော်လည်း တောင်ကုန်းတစ်ခုမျှ ရှာမတွေ့ချေ။

အလင်းရောင်လည်း ပို၍ အားနည်းသွားပြီး မှောင်မည်း လာသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့သည်။

‘မနက်ကျမှ ဆက်ရှာကြတာပေါ့’

နှစ်ယောက်သား အနားယူဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြလေသည်။ မီးရောင်ဆိုလျှင် အဝေးမှပင် မြင်တွေ့နိုင်ခြင်းကြောင့် မီးပုံမပြု လုပ်ရဲချေ။ အမှောင်ထဲမှာပင် မြေပေါ် ထိုင်ချလိုက်ကြလေ သည်။

သူကျင်းသက်က....

‘ကဲ... တစ်နေ့လုံးလဲ ပင်ပန်းနေပြီ၊ အိပ်ကြတာပဲ ကောင်း မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို မြေပေါ်လှဲချလိုက်ရာ....

‘ခွပ်’

‘အင့်’

ဦးခေါင်းနှင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ဆောင်မိလိုက်ခြင်း ကြောင့် နာကျင်သွားပြီး ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဒီမှာကျောက်တုံး၊ ဟာ... ဒီမှာတောင်ကုန်း’

သူကျင်းသက် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

မှန်ပါသည်။ ကျောက်တုံးကို တွေ့မှ အနောက်ဘက်တွင် မြို့များစွာ အုံ့ဆိုင်းနေသော သစ်ပင် ချုံနွယ် များသည် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုလုံးအား ဖုံးလွှမ်းပေါက်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆက်စပ်သိရှိသွားလေတော့သည်။

တပုဂ္ဂို ရောက်ခဲ့စဉ်က တောင်ကုန်းတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း

ယခုမူ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ဖုံးလွှမ်းနေချေပြီ။

‘လာဗျီ’

သူကျင်းသက်သည် မြေမကြောက် ကင်းမကြောက် ချဲ့နှယ်
များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ တောင်ကျန်းပေါ် တက်သွား၏။
ကျန်းရှောင်အင်းလည်း လိုက်သွားလေသည်။
နှစ်ယောက်သား တောင်ကျန်းပေါ် ရောက်သွားကြလျှင်
ညိုမှိုင်းနေသော တောင်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ကြရလေတော့သည်။

* * *

တောလမ်းလေးတစ်ခုသည် တောင်နံရံဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။
သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့မှာ တောင်နံရံကြီး
အနီးသို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။
တစ်ချိန်က ကြောင်မေးပြုများ အသုံးပြုခဲ့သော လမ်းခွံ
ထူးဆန်းစွာ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ကြသော နေရာဖြစ်ကြောင်း
ဆင်ခြင်မိလျှင် နှစ်ယောက်သား စိတ်လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။
မြေပုံအညွှန်းအတိုင်း ရောက်သော လောနီင်ခွံကြီးဖြစ်
သော်လည်း လောနီင်ခွံနှင့် တောင်နံရံအနီးသို့ ရောက်လျှင်
သဲလွန်စရွာပေ့နိုင်ခြင်း ပမီတော့ချေ။
သူကျင်းသက်က တောင်နံရံကိုမှီကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး
'ဖိုးလင်းထဲအထိ စောင့်ရတော့မှာပဲ'
ဟု ပြောလိုက်၏။
ကျန်းရှောင်အင်းလည်း ကားမှ ပြောတဲ့ ထိုင်ချလိုက်လေ
သည်။

ပင်ပန်းနှမ်းနယ်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ တောင်နံရံ၏
အေးမြမှုကြောင့် လည်းကောင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ
သည်။

မည်မျှကြာသွားမှန်း မသိချေ။
'ထတော့....သူငယ်ချင်း'

လက်မောင်းကိုလှုပ်ကာ နှိုးလာသော အသံကြောင့် ကျန်း
ရှောင်အင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အရှေ့ဘက်တွင် အရှက်
ဦး၏ ရောင်နီများ ပျံ့အန်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေ
သည်။

သူကျင်းသက်သည် ကျန်းရှောင်အင်းအား နှိုးပြီးသည်နှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်၌ လိုက်လံဝမ်းဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းလည်း ကပျာကယာထကာ ဟိုဟိုသည်
သည် ကြည့်လိုက်လေသည်။

အသင်းရောင်သည် တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်းလာပြီး
ဝန်းကျင်ဘယ်လုံး လင်းလင်းကျင်းကျင်း ဖြစ်လာသည်။

တောင်နံရံကြီးမှာ ခားဖြင့် ဖြတ်ထားသည်နက် ဟိုအိချိန်
ရှိနေပြီး မတ်စောက် ပြောင်ချောနေ၏။

တောင်နံရံပေါ်သို့တက်ရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်
မည် မဟုတ်ပါချေ။

ကြောင်မေးပြုများသည် ဤနေရာသို့ ရောက်လာပြီး ထူး
ဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု ဆိုခဲ့ရပါသည်။

'သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျောက်သွားကြတာလဲ'

သုကျင်းသက်သည် ရေရွတ်ရင်း တောင်နံရံကို သေသေ
ချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထုထဲမှာကျောလှေသာ တောင်နံရံထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်
သွားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ တောင်နံရံသည် အုတ်တံတိုင်းကြီးပမာ
ကာဆီးထားသည်ဟုတ်ပါလား။

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းထို့ လက်လျှော့ရမလို
ဖြစ်လာကြသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...
'ဓမ္မကျပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား'

'ဟာ... သူက လိမ်ပြောမယ်လူစား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်
တို့ကလျှို့ဝှက်ချက်ကို တွေ့အောင်မရှာနိုင်ကြလို့ပဲ နေမှာပါ'

'ဒီကျောက်နံရံကြီးထဲ ထိုးဖောက် ပစ်သွားနိုင်ကြတယ်ဆို
ရင် ကြောင်စားပြတို့ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ လူသားတွေမဖြစ်
နိုင်တော့ဘူး၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား'

ကျန်းရှောင်အင်း၏စကားကြောင့် သုကျင်းသက် ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

'သူတို့ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ
ကျုပ်ကြီးစားပါပယ်'

ပြောပြောဆိုဆို မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်
ယူကာ ကျောက်နံရံဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

'ဒေါက်'

ကျောက်ခဲသည် ကျောက်နံရံနှင့်ထိတွေ့ကာ လွင့်စဉ်သွေး
လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...
'ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျ'
ဟု မေးလိုက်သည်။

သုကျင်းသက်က...
'တကယ်လို့ ကျောက်နံရံမှာ လိုက်ခေါင်းပေါက် ရှိမယ်
ဆိုရင် လိုက်သံကို ကြားရနိုင်တာပေါ့'

ကျန်းရှောင်အင်း၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွား
သည်။
'ဟုတ်သားပဲ'

စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံး
ကောက်ယူကာ သုကျင်းသက်နည်းတူ ပစ်ပေါက်လိုက်လေ
သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း သူ၏အကြံကို လက်ခံလာပြီ
ဖြစ်၍ သုကျင်းသက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်'

ကျောက်ခဲများသည် ကျောက်နံရံကို အနှိပ်ပြင်းစွာ ထိတွေ့
မိပြီး ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည့်တိုင် လိုက်ခေါင်းပေါက်သံကို
မကြားရပါချေ။

ကျန်းရှောင်အင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘လိုက်ပေါက်မရှိဘူးထင်တယ်ဗျ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်ရာ သူကျင်းသက်က....

‘စိတ်ပလျော့ပါနဲ့ ဦးဗျာ’

နောက်ထပ်ပစ်ပေါက်ရန် မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ ကောက်ယူလိုက်သော ကျောက်ခဲမှာ လုံးဝန်းမနေဘဲ ရှည်မျောမျောသဏ္ဍာန်ရှိလေသည်။

သူကျင်းသက်၏လက်ထဲ ရုတ်တရက်ပါမလာသဖြင့် အားပြုကာ ဆွဲယူလိုက်ရ၏။ ကျောက်ခဲသည် မြေကြီးထဲ တစ်ပိုင်းမြှုပ်နေပြီး တစ်ပိုင်းက ပေါ်နေပါသည်။

သူကျင်းသက် အားစိုက်ဆွဲနှုတ်လိုက်မှ အနည်းငယ် ကြောက်လာသည်။

ဤတွင်....

‘ဂျိန်း’

အသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရွှောင်အင်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြပြီး နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျောက်သားနီရံကြီး၏ တစ်နေရာ၌ လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကျောက်ပြားချပ်ကြီးတစ်ခုမှာ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လျားသွားပြီး အပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

သူကျင်းသက်သည် သူ့ဆွဲမ, လိုက်မိသော ကျောက်တုံးဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း....

‘လက်စသတ်တော့ လျှို့ဝှက်ကျောက်မောင်းခလုတ်ကို ငါ သွားဆွဲလိုက်မိတာပါလား’

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရှုတ်လိုက်မိလေသည်။

ကျောက်သားချပ်ကြီး ရွှေ့လျားသွားပြီး ဂူပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရာ ကျန်းရွှောင်အင်းက....

‘ကြောင်စားပြုတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့ တွေ့ရပြီဗျာ၊ အထဲဝင်ကြရအောင်’

ဟု သတိပေးလာသည်။

‘ကောင်းပြီ’

သူကျင်းသက်လည်း သဘောတူလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူခုန်ဝင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

သုကျင်းသက်က...

‘ကြောင်စားပြုတွေ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းကိုတော့ တွေ့ပြီ၊
ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ကျန်းရှောင်အင်း ပြီးလိုက်ပြီး...

‘ဝင်မှုေကြတာပေါ့ဗျာ’

သုကျင်းသက်လည်း သဘောတူလိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်
ထားကြပြီး အကြောက်အရှုံ ကင်းမဲ့သော လူငယ်လူရွယ် နှစ်
ယောက် ဖြစ်ကြပေသည်။

ရှေ့တိုးပြီးလျှင် နောက်မဆုတ်ကြသူများလည်း ဖြစ်သည်။
ကြောင်စားပြုတို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းသို့ ဝင်ရသည်မှာ အန္တရာယ်
များလှကြောင်း နားလည်ထားပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ဝင်ရောက်မှုေနှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြ၏။

နှစ်ယောက်သား ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း ခပ်
သွက်သွက် တက်သွားကြလေသည်။

ကျောက်လှေကားထစ်များမှာ ရာနှင့်ချီပြီး ရှိနေပါသည်။
အပေါ်ဘက်သို့ တက်သွားလိုက် ကြေ့ကောက်သွားလိုက်
အောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားလိုက်ဖြင့် ရှိနေရာ...

‘ဒါ တောင်တန်းတစ်ခုကို လိုက်ခေါင်းလမ်းဖောက်ထား
တာပဲဖြစ်မယ်’

ကြောင်၏ဘေဒ်

ကျောက်လိုက်ဂူကြီး...

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့မှာ ကျောက်လိုက်
ဂူကြီး အတွင်းသို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

လိုက်ဂူကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ကြောင်စားပြုများသည် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်
ယူကာ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ကာ ကိုယ်ရောင်
ဖျောက်လိုက်သည်နှင့် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားကြသည်မှာ
မဆန်းမချေ။

ကျောက်ဂူအတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားကြရာ မကြာပါချေ။
အပေါ်ဘက်သို့တက်သည့် ကျောက်လှေကားထစ်များ ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

တောင်ကုန်းတောင်တန်းများ နိဗ္ဗိချည်မြင့်ချည်ရှိနေသည့် အတိုင်း အတက်အဆင်း အကွေ့အကောက်များဖြင့် ဖောက် လုပ်ထားပုံရသည်ကို သူကျင်းသက် အကဲခတ်မိသွားသဖြင့် ရေရွတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လိုက်ရုံထဲ၌ ဖြစ်သော်လည်း ဂူနံရံများမှ သလင်းကျောက် များ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် လင်းလင်းကျင်းကျင်း ဖြစ်နေ သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျောက်လှေကားထပ်များ မဆုံးနိုင်တော့သဖြင့် ကျန်း ရှောင်အင်းတို့ ခြေညောင်းလာသည့်ဟုပင် ခံစားလာကြရလေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း’

သူကျင်းသက်က အရှေ့ဘက်ညွှန်ပြလိုက်ရာ လိုက်ရုံပေါက် တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

‘ထွက်ပေါက်ပဲ’

နှစ်ယောက်စား ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားပြီး အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လိုက်ကြ သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် သာယာလှပသော တောင်ကုန်း တစ်ခုနှင့် ခံ့ညားထည်ဝါလှသည့် တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့ တအံ့တကြ ဝေးမော ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘ဟေ့ မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ’

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူတစ်စု ပြေးလွှားလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူများသည် အပြာရောင် ဆင်တူအဝတ်အစားများ ဝတ် ဆင်ထားကြပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

သူတို့၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ရှေ့တွင် ကျားခေါင်းပုံ အရုပ်ကို ဝေ့ချည်ဖြင့် ထိုးထားပြီး ကျားရဲတိုက်ဟူသောစာတန်း ရေး ထိုးထားလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကြောင်ခားပြတွေဟာ ကျားရဲ တိုက်ကလူတွေ ဖြစ်နေတာကိုး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားရဲတိုက်မှ လူများသည် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး ကျန်းရှောင်အင်းတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

‘ယား’

ညာသံပေးပြီး ဝိုင်းရံထားကြသူများအား တိုက်ခိုက်ပစ်
လိုက်ကြလေတော့သည်။

‘ခိုင်း’

‘အား’

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျား
ရဲတိုက်မှုလူများ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြေပေါ် အတုံးအခုံး
လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့က ရင်ပေါင်တန်းပြီး
ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားကြစေသည်။

ထိုအချိန်အခါ...

‘ရပ်လိုက်’

ဟန်တားသံများနှင့်အတူ လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ
ကြပြန်လေသည်။ ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းသက် တို့က
ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ပစ်
လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တက်ညီသက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလျှင်...

‘အား’

‘အမယ်လေး’

‘သေပါပြီဗျ’

ပြေးလာကြသူများ အတုံးအခုံးဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ကျန်နေကြသေးသူများသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ
နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ ကျန်းရှောင်အင်းတို့ ရှေ့တိုးသွား
ကြလျှင်...

‘ဆုတ်’

အားလုံး နောက်ဆုတ် ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...

‘ကျားရဲတိုက်က နာမည်ကျော်ပေယော် လက်တွေ့ကျတော့
တာမှလဲ မဟုတ်ပါလားဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင်...

‘ဟား... ဟား... ဟား’

သုကျင်းသက်က ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားကြ၏။

မကြာပါချေ။ ရဲတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့
သည်။

* * *

ကျားရဲတိုက်....

သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော
ကျားရဲတိုက်သည် ကြောင်စားပြုတို့နိလုံရာ ဌာနကြီးဖြစ်နေပေ
တော့သည်။

ကျားရဲတိုက်သည် အဘယ်ကြောင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်
လုပ်ငန်းများကို အများ နောက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်နေကြရပါ
သနည်း။

အခြေမှာ....

ကျားရဲတိုက်သည် သိုင်းလောက၌ ဝင်ကြွားသည်ဝါစွာ ရပ်တည်နေနိုင်ရေးအတွက် ဝေ့ကြေးအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံကာ သုံးစွဲနေရသဖြင့် ခနအင်အား ယုတ်လျော့လာခဲ့သည်။

ကျားရဲတိုက်ပိုင်ရင်၏လက်ရုံးများသည် တစ်ချိန်က နာမည်ပျက် ရှိခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပြီး ယခုမှ လူကောင်း ဟန်ဆောင်နေကြသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ရန် ဝန်မလေးတော့ချေ။

ထိုသူတို့နှင့် ပေါင်းမိသော အခါ ကျားရဲတိုက်သည် ကြောင်ခေါင်း မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ဝားပြတိုက်သူများ ဖြစ်လာကြလေတော့သည်။

* * *

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သုကျင်းသက်တို့ ကျားရဲတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက် လမ်းပိတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုလူမှာ လက်ထဲ၌ လခြမ်းသဏ္ဍာန် ဝားတစ်လက် ကိုင်ထားသူဖြစ်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...
'သိုင်းလောကမှာ သေသွားပြီဆိုတဲ့ လူတွေက ကျားရဲတိုက်နဲ့အတူပဲ အသက်ရှင်နေတာကိုး' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက်က ရယ်သောလိုက်ပြီး....

'လပုပ် ယုသန်းဟာ သေသွားပြီဆိုပြီးတော့ ကျားရဲတိုက်မှာ လာပုန်းနေတာကိုး'

လခြမ်းခါး ကိုင်ထားသူ၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ကင်းခဲ့ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းတို့၏စကားကြားလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး....

'လက်ထုတ်သော့ မင်းတို့က ငါ့အကြောင်း သိနေကြတာကိုး'

စကားဆုံးလျှင် မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးထုတ်၍ ချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဝက်ထန်ခဏကျောသူ တစ်ယောက်၏ ခုပ်သွားပေါ်သို့ လာလေတော့သည်။

'ငါ့အကြောင်း သိပြီးမှတော့ မင်းတို့ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်သွားလို့ မရတော့ပါဘူးကွာ'

ထိုအချိန်တွင် ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများသည် ဟိုရပ်သို့ တွက်ပေါ်လာပြီး ကျန်းရှောင်အင်းတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက...
'ခင်ဗျား ဘယ်လောက် တတ်နိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ'

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ကာ လပုပ် ယုသန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

ယုသန်းက....

‘ခိတ်ချ၊ မင်းသိရမယ်’

သူ၏လခြမ်းခားကို ဝေယမ်းကာ စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

လခြမ်းခားသည် ခားကျွေးတစ်လက် ဖြစ်လေရာ ချိတ်ဆဲ၍
ရသလို ခုတ်ချ၍လည်းရသည်။ ခားဦးဖြင့် လှမ်းပြီး ထိုးစိုက်၍
လည်း ရသည်။ လိုသလို အသုံးပြုနိုင်သော လက်နက်တစ်ခု
ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း ခားဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးသွင်း
လိုက်၏။ သူ့ အား လှမ်းခြုံလာသည့် လခြမ်းခားရိပ်များကြားမှ
ထိုးဖောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဟား....’

ယုသန်းက လခြမ်းခားဖြင့် ကျန်းရှောင်အင်း၏ခားကို ချိတ်
ဆွဲလိုက်၏။

‘ချွတ်’

ကျန်းရှောင်အင်းက နောက်မဆုတ်ဘဲ ဆက်၍ ထိုးသွင်း
လိုက်၏။

ယုသန်း၏ လခြမ်းခားက သူ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ခုတ်ချ
လှဆဲထဲ အချိန်မှာပင် ကျန်းရှောင်အင်း၏ ခားရှည်က ယုသန်း၏
ရိပ်ဝကို ထိုးဖောက်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အန္တရာယ်များလှသည်။
အနည်းငယ် မှားယွင်းသွားသည်နှင့် လက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးသွား
နိုင်လောက်၏။

ယုသန်းမှာလည်း ကျန်းရှောင်အင်း နောက်ဆုတ်သွားမည်ဟု
ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။

သို့သော် ကျန်းရှောင်အင်းက နောက်မဆုတ် ရှောင်တိမ်း
ခြင်း မပြုဘဲ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ယုသန်း
အငိုက်မိသွားလေတော့သည်။

‘အား’

ဦးရှုသော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ယုသန်း လဲကျသွားလေ
သည်။

စိုင်းရဲစားသည် ကျားရဲတိုက်မှုလူများမှာ ချက်ချင်းနေ က်
ဆုတ် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ရဲတိုက်၏ တံခါး ကြီးကို ဖြတ် ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ဧည့်ခန်း
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျားရဲတိုက်မှု လူများသည် မလှမ်းကမ်းမှ စိုင်းရဲကာ
လိုက်လာကြသော်လည်း မည်သူမျှ ဝေဖောက် တိုက်ခိုက်ကြ
ခြင်း မရှိချေ။

ဧည့်ခန်းမသို့ ခြေချ လိုက်လျှင် လူကပ်စေခက် အသင့် ရပ်
စောင်နေသည့် ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟိုလူသည် သံဘုရားကြီးဘယ်လို ကိုင်ထားလေသည်။’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

သူကျမ်းသစ်က ဟားတိုက် ရယ်သောလိုက်ပြီး...

‘လက်ကပ်စေတော့ ခပ်များလဲ ကျားရဲတိုက်မှာ ရောက်နေ
တာကိုး’

ထိုလူအား သူကောင်းစွာ သိထားပါသည်။ သူသည် တစ်
ကြိမ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည် ဟုတ်ပါလား။

ကျန်းရှောင်အင်းက ...

‘ငါ့တစ်ပုတ် ပါရှောင်ပင်း ဖြစ်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ သေပြီလို့ ဇာတ်
မြှုပ်ပြီး ကျားရဲတိုက်မှာ ခိုလှုံနေခဲ့ကြတာပဲ။ ငါတို့အကြောင်း
ကို သိနေပြီဆိုတာ မင်းတို့ အသက်ရှင်ဖို့ မပျော်လင့်နဲ့ တော့’

‘ဟား...ဟား...ဟား ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတောင် နှိပ်
အောင် တိုက်နိုင်တဲ့ စကားကြီး စကားကျယ် မပြောစမ်းပါ
နဲ့ဗျာ’

သူကျင်းသက်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ရဲအင်းပုတ်(ခါ)ပါရှောင်ပင်း ဒေါသထွက်လာလေသည်။

‘ဒီတစ်ခါ ကြည့်ပ ဦးလေ’

ပြောပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက်ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက နောက်ဆုတ်ပြီး လက်ခိုက်ကြည့်နေ
လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ထူးခြားသူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်
လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် အပြားကြီးသော ဓားတစ်လက်ကို ကိုင်ကာ
မလှုပ်မယှက် ရပ်နေပါသည်။ သူကျင်းသက်၏ ဝေးကွက်များကို
မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ၏။

ကျန်းရှောင်အင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...။

‘ခင်ဗျား ရပ်ကြည့်နေရတာ မပျင်းဘူးလား’

ဟု လှမ်းခေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ...

‘ဟုတ်တယ်၊ ပျင်းစရာကောင်းတယ်’

ကျန်းရှောင်အင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်လိုက်ကြရအောင်’

‘ကောင်းသားပဲ’

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကြသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ...

‘ခင်ဗျားကို ဦးစားပေးလိုက်ပါမယ်၊ ခင်ဗျားပဲ စပါဗျာ’

‘မင်းသတ်တာ’

ထိုလူက တိုးတိတိပြောပြီး ခေးပြားကြီးကို ဝေ့ယမ်းကာ
စင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ နှစ်
ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလျှင်...

‘ခြွမ်း’

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ခေးမှာ ထက်ပိုင်း ကျိုးပြတ်သွားလေ
စွာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

အား

စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ငါ့ကမ်းပုတ်ပါရောင်ပင်းမှာ သူကျင်းသက်၏ပတ်ချက်ရှိ
ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ရှောင်ကြီးခြင်းလဲကျသွား၏။

သူကျင်းသက်သ ပါရောင်ပင်းအား သုတ်သင်ရှင်းလင်း
ပြီးနောက် ကျန်းရှောင်အင်းသက်ချည်ကာ...

‘ကျပ်ဆုံးပေါက်’

စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။ ကျန်းရှောင်အင်း၏
ခေးထက်ပိုင်းကျိုးကာ နောက်ဆုတ်သွားရပြီး ခေးပြားကြီး
ကိုယ်သားသူက လိုက်လံလိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့
လျှင်

‘ဟေ့လူ့ ကျပ်စိုင်းစားစမ်းဗျ’

ခေးအော်ပြောရင်း ခေးနှစ်လက်ကို ဝေ့ယမ်းကပ် ခုန်ဝင်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသော့သည်။

စက္ကသိုက်က

ကျားတို့ကိုပိုင်ရှင်၏ ညာလက်ရုံး လိုလိသည် တစ်ချိန်က
သိုင်းခေတ၌ ဆိုးသွမ်း သောင်းကျန်းခဲ့ပြီး မေ့လျှော့ရိမ်း
တိုက်ပဲ့၌ ခေ ဆိုးသွားပြီဟု အများယူဆထားခဲ့ကြသည့် စက္က
ခေး တွေ့မြင်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အသွန်ထက်သော ခေးပြားကြီးကို ဝေ့ယမ်း
ကာ သူကျင်းသက်ကို ခြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ခေးခိုင်များ ဆော့ထွေးယုံကံတင်ဖြစ်သွားသည်။

‘ခွမ်း... ခွမ်း’

ကျယ် လောင်ခေတမြည်သံများ ဆက်တိုက် တွက်ပေါ်လာ
သည်။

ခွတ်တခုက သူကျင်းသက် နောက်သို့ ကပျားကယားဆုတ်
သွားရသည်ကို ကျန်း ရှောင်အင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရှည်ပေ... သည်။ သူကျင်းသက် အထိတ်အလန့်ဖြင့် ခုန်ဆုတ်
လိုက်၏။ သို့ ဟုတ်ပေါ်လျှင် ကွေ့ချို၏ခေးချက်ကြောင့် အပိုင်း
ပိုင်း ခေးနှစ်စပ် ဖြစ်ရမည်မှာ သေချာပေသည်။

သူ၏ ခေးနှစ်လက်သည် ပင် ထက်ပိုင်းကျိုး ဖြစ်သွားရပြီ
မဟုတ်ပါ။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ခေးနှင့် သူ၏ခေးနှစ်လက်သည် လက်
နက် ပါရဂူ ဟု ချီကိုယ်တိုင် ထုလုပ်ပေးခဲ့သော ခေးကောင်း
များ ဖြစ်ပေသည်။

လခု သူတို့၏ ခေးများပင် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးသွားရ... ငြင့်
ကွေ့ချို၏ခေးမှာ မည်မျှထက်မြက်နေသ... သိနိုင်ပေသည်။

ကွေ့ချိုက

‘ခင်းသို့ ပြေးမလွတ်ပါဘူး’
ဟု ကြုံးဝါးကာ ခေးဖြင့် ပိုင်းချခုန် ခုန်ဝင်လာလေသည်။

သူကျင်းသက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ကွေ့ချို၏ ခေး
ချက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ မလွယ်တော့အဖြစ် ကြမ်းပြင်ပေါ်
ကပျားကယား လိုက်ချလိုက်ရ၏။

ကွေ့ချိုသည် သူကျင်းသက်လွတ်မြောက်သွားသည်ကို မြင်
လျှင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေသည့် ကျန်းရှောင်အင်းထံ
ဆက်၍ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းရပ်ထိတ်သွား၏။ သူကျင်းသက်ကလည်း...
'မြန်မြန်ရှောင်လိုက်'
ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။
သို့သော်....

ကျန်းရှောင်အင်းမှာ ရှောင်မလွတ်နိုင်တော့ကြောင်း နား
လည်မိသဖြင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ လက်
ထဲမှ ဓားကျိုးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

ကွေ့ချိုမှာလည်း ကျန်းရှောင်အင်းကို ရှင်းပစ်နိုင်တော့မည်
ဟု ယုံကြည်ကာ ဝမ်းသာနေပါသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ရှောင်မလွတ်နိုင်စေရန် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေ
စင်လိုက်၏။ ဤတွင် သူ၏ရင်ဝသို့ ပစ်လွှင့်လာသည့် ဓားကျိုး
နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

'ယား'

ကွေ့ချိုက ဓားပြားကြီးကို ဝေယမ်းကာ ခုတ်ချပစ်လိုက်၏။
ကျန်းရှောင်အင်း၏ဝေးမှာ ကျိုးနေသည်ဖြစ်ရာ ကွေ့ချို၏
ခုတ်ချက် ချိန်သားမကိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားရပြီ။ ...

'ဒုတ်'

'အား'

ရင်ဝ၌ ထိုးဖောက်စိုက်ဝန်ခြင်း ခံလိုက်ရလေတော့သည်။
ကွေ့ချို ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။ ရင်ဝ၌ ဝိုက်
ဝင်နေသော ဓားကျိုးကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ငုံ့ကြည့်ရင်း....

'ဝေါ'

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများအန်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခူးကူးညွတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွား
လေတော့သည်။

* * *

လငပုပ်ယုသန်း၊ ငရဲတင်းပုတ် ပါရှောင်ပင်းနှင့် တစ္ဆေ
ကွေ့ချိုတို့ သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ခန်းမအတွင်း၌ တိုက်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်
ကာ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားကြပြီး တစ်ယောက်မှ မတွေ့
တော့ချေ။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

သူကျင်းသက်က ကွေ့ချို၏ ဓားပြားကြီးကို လှမ်းကြည့်လို
ပြီ....

'အတော်ကောင်းတဲ့ဓား'

ဟု ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

'မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ ဓားကောင်းတစ်လ
ရောက်နေတာ ဘယ်သဘာဝကျပါ့မလဲဗျာ'

'အင်း.... ကျားရဲတိုက်ဟာ ဒုစရိုက်ကောင်တွေ ခိုလှုံတဲ့နေ
တစ်ခုဖြစ်နေတာ ပိုပြီးသဘာဝမကျသေးတယ်၊ ဝမ်းနည်းစ
ကောင်းနေပြီ'

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် သက်ပြင်းချစ်
သဲသဲ ထွက်ပေါ်လေသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါပလမ်းမကမ်း၌ အတိုးအိုတစ်ယောက် ရပ်နေသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

သူကျင်းသက်က...

‘ကျားရဲတိုက်ပိုင်ရှင်ထင်ပါရဲ့’

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

အတိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က လုံအိချီပါ၊ မမ်းတို့ကကော’

‘ကျုပ် သူကျင်းသက်၊ သူကတော့ ကျန်းရွှောင်အင်း’

ကျားရဲတိုက်ပိုင်ရှင် လုံအိချီသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် မဆုံးဘူး၊ လျှို့ဝှက်လိုက်ခေါင်းလမ်းကို
တွေ့အောင်ရှာနိုင်တာ နည်းတဲ့အရှည်အချင်း မဟုတ်ဘူး’

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။

သူကျင်းသက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကြောင်ငေးပြတော့ ဒီလောက်
တောင် သောင်းကျန်း ခန့်နိုင်ပုံကို ထောက်ရင် သိုင်းလောက
ထဲမှာ ပင်ဆံ နိုင်တဲ့လူတွေ ပါဝင်နေမယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့
တွက်ဆမိကြတယ်လေဗျာ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိ
ဘူး ဆိုတာလဲ ခင်ဗျား ဆိုသလိုတာပေါ့’

ကျန်းရွှောင်အင်းက...

‘ခင်ဗျားက သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ ကြည့်ညှိလေးစား
ကို မဲရပါလျက် သာကြောင့်လျား မကောင်းမှုစုစုရိုက်လုပ်ငြိ
တွေ လုပ်ရတာလဲဗျာ’

ဟု ငေးလိုက်လေသည်။

လုံအိချီက...

‘လေပေါ့၊ ကျားရဲတိုက်ရဲ့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှု အတွက်
နှစ်ယ့် ဝေ့သဖြောက်အမြား အတုနဲ့ကျခံ သုံးစွဲနေရတယ်လေ
ကျုပ်တို့မှာ ဝင်ဝေ့မှမရှိတာ၊ တွက်ဝေ့ချည်းပဲ ဝေ့တော့ နှစ်ဝေ
ကြာလဲ တဲ့အခါ ချတ်ခြုံကျလာတယ်ပေါ့’

သူက အဖုန်အတိုင်းပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူကျင်းသက်
နှင့် ကျန်းရွှောင်အင်းတို့ နားလည်မိလိုက်ကြလေသည်။

သိုင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့များ၏ ဂုဏ်ရိန်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
တတ်သည့် အကျိုးသက်ကို ဘင်ခြပ်မိကာ သစ်ခန်းစာ ရှိမိ
လေသည်။

ကျန်းရွှောင်အင်းက...

‘အခြား သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတွေလဲ သိုင်းလောကမှာ တစ်တ
တယ်တယ် ရပ်တည်နေနိုင်ကြတာပဲ၊ လူသက်တိုက်ခိုက်မှု ဝင်
ရကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြား ကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ ရှိ
စွဲအောင်းနေကြတာပဲ’

ဟု ရှင်းပြ၏။

လုံအိချီက...

‘ကျုပ်တို့ရဲ့နည်းလမ်းက လွယ်လွယ်နဲ့ ဝေ့ရတယ်လေကွာ

‘မကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ ငွေရှာတာ တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်ရတာ ပဲပေါ့ဗျာ’

လုံအိချီ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို သိသွားတာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင်....’

သူကျင်းသက်က...

‘ခင်ဗျား လွယ်လွယ်နဲ့ မရပါဘူး’

‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် လုံအိချီက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လက်နက်ကို လုံးဝမကိုင်ဘဲ လက်ချည်းသက်သက် တိုက်ခိုက် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကျင်းသက်မှာလည်း တစ္ဆေခားကွေ့ချို ၏ လက်ချက်ကြောင့် ခားနှစ်လက်စလုံး ကျိုးသွားပြီ ဖြစ်ရာ လက်နက်မဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ နောက်ဆုတ် နေလိုက်သည်။

လုံအိချီသည် လက်သုံးချောင်းဟု သိုင်းလောကတို့ထူး ရရှိ ထားသော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လက်နက်မဲ့တိုက်ကွက်မှာ အထူးကျွမ်းကျင်နေ မည်မှာ ဆုံဖွယ်ရာမရှိချေ။

နှစ်ယောက်စား ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိသိုက်ကြသည်နှင့် လုံအိ ချီ၏ လက်ဝါးရိပ်များသည် သူကျင်းသက်၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်း ခြုံ သွားလေသည်။

နံ့ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည့် ကျန်းရှောင်အင်းမှာ သူ ကျင်းသက် အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားလေသည်။

လုံအိချီကဲ့သို့ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် သိုင်းလောကစ ညှင်းကမ်း စောင့်ဆိုင်းနေစရာမလိုဟု သူ ပိုက်ကာ....

‘ကျုပ်ရှိသေးတယ်ဗျာ’

ဟု အော်ပြောကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက်မှာ လုံအိချီနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်သော အခါမှ လုံအိချီ၏ လက်နက်မဲ့ လှိုင်းပညာသည် သူ့အပုံကြီးသာနေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

တိုက်ခိုက်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ဒုက္ခရောက်အောင်ပင် မခံ ခုခံကာကွယ်နေရလေသည်။

လုံအိချီ၏ လက်ဝါး ရိုက်ချက်များက မမျှော်လင့်စွာ နေရာများမှ ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် အသက် ရှောင်တိမ်းရသေး၏။

စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အခန်းမှ နိမ့်လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းရှောင်အင်းက ခုန်ဝင်လာခြင်း ပေသည်။

သူကျင်းသက် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

လုံအိချီ၏ တိုက်ကွက်များ အရှိန်လျော့သွားပြီး ကျန်းရှောင် အင်းသက် မြားဦးလှည့်သွားသဖြင့် အသက်ရှူ ချောင်သွားက ကပျာကယာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် လုံအိချီတို့ကား ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်
နေကြလေတော့သည်။

* * *

‘ဟား...’

လုံအိချီက ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသလို
လက်ဝါးရိပ်များကလည်း ကျန်းရှောင်အင်း၏ ဦးခေါင်း ရင်
ထစ် ဝင်းမိုက် စသည့် အဓိကကျသော နေရာများသို့ ဖျတ်ခနဲ
ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်သွား၏။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ မျက်စိထဲ၌ တိုက်ကွက်များ ရှုပ်ထွေး
သွားပြီး မည်သို့ ခုခံရန် မသိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...’

လုံအိချီ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ့အား ကအံ့တသြ ကြည့်နေကြသည့် သူကျင်းသက်နှင့်
ကျန်းရှောင်အင်းတို့အား အင်းညှိအံ့ပြလိုက်ပြီး...

‘င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်လာကြစမ်း’

ဟု စိန်ခေါ်ဆိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက် ဒေါပုလား၏။

‘ကျုပ်က ခင်အားကို ကြောက်ဖယ်များ မှတ်နေလော့’

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ ပြေးဝင်သွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

‘သတိထား’

ကျန်းရှောင်အင်းက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် လှမ်းပြီး သတိ
လိုက်လာသည်။

သူကျင်းသက်က ဝရုစိုက်တော့ချေ၊ လုံအိချီနှင့် သူ
ကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

လုံအိချီအား နိုင်လျှင်နိုင် မနိုင်လျှင် သူ့အသက်ပေးပြန်
ရလိမ့်မည် ဟုတ်ပါလား။

နိဗ္ဗိတိလည်း မလွယ်သဖြင့် ပြုတ် ဖြတ်သွားသား တိုက်ခိုက်ရ
ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုံအိချီက ပထမတစ်ကြိမ်ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ သိုင်းကွက်
ပြောင်းလဲဆိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက်အား လုံချင်းဝင်လုံးတော့မည်ကဲ့သို့ အတင်
ဝင်ပူးလိုက်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ချိတ်ချလိုက်၏။

သူကျင်းသက်က ချက်ချင်း လက်ဝါးဖြင့် ပြန်လည် ခုခံပေး
လိုက်၏။

လုံအိချီက ကျန်လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ထပ်မံ ချိတ်ချလိုက်
လေသည်။ သူကျင်းသက်ကလည်း စွယ်နေသည့် လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် ပြန်လည် ခုခံပေးလိုက်သည်။

လက်ဝါးလေးဘက် ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲ ပူးကပ်မိသွားကြ
လေသည်။

ရူးတနက် လုံအိချီ၏ လက်ဝါးမှ အထွင်းအားများက
သူကျင်းသက်ထံသို့ ဝိုးဆင်းလာ၏။

မီးကဲ့သို့ ပူလောင်သော ခံစားမှုကို ခံစားလိုက်ရခြင်းကြောင့်
သူကျင်းသက် မျက်လုံ ခြူးသွားလေသည်။

အတွင်းအား ယူ၍ပြိုင်ခြင်းဖြင့် သူမရွာမလှ အားရနိမ့်သွား
တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

သို့သော် နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။
ခက်ဝါးလေးဘက်သည် ခွဲခွာ၍ မရအောင် ပူးကပ်နေပြီ မဟုတ်
ပါလား။

သူကျင်းသက် အခြေအနေ မဟန်သည်ကို ကျန်းရှောင်အင်း
ပိမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်....
'ယား....'

ညာသံပေးကာ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ထိုသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ခြင်းသည် သူကျင်း
ဘက်ကို အနိုင်ယူရန် ကြိုးစားနေသည့် လုံအိချီအတွက် အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူကျင်းသက်လည်း ကျန်းရှောင်အင်း ခုန်ဝင်လာသည်ကို
တွရသဖြင့် မမ်းသာသွားလေသည်။

လုံအိချီ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှ အတွင်းအား ဖိဝင်လာမှု
ပြင်တန်သွားသည်နှင့် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လုံအိချီ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြားမှ နောက်
ပိတ် လက်ဝါးတစ်ခု ထိုးထွက်လာသည်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့မြင်
ပိုက်ရှသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တုန်လိမ်ကာ ကျော
ပယာရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သို့သော် လက်မထင်လေး နောက်ကျသွားသဖြင့် ပွတ်ကာ
ပိကာ ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

အကယ်၍ ခန္ဓာကိုယ်တုန်လိမ်ကာ ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုလျှင်
ရင်ဝကို တည့်တည့်မတ်မတ် ရိုက်ချမိသွားမည်ဖြစ်သည်။

အခုတော့ အလူးအလိမ့် ရှောင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်ဘတ်
ကို မထိဘဲ ပခုံးကိုထိသွားလေသည်။

'အင့်'

သူကျင်းသက် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ဒဿိဒယိုင်မြင့်
နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်းရှောင်အင်းမှာ လုံအိချီနှင့် ရင်ဆိုင်
တိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

သူကျင်းသက်သည် ဝဲဘက်ပခုံး၌ မခံမရပ်နိုင်အောင်နာကျင်
နေခြင်းကြောင့် ထင်ကျိချင်ဘတ်ကို ဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင်....

'ဟင်'

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်
၏ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချထားသကဲ့သို့ လက်ဝါးစုလေးတစ်ခု
ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူကျင်းသက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။
လုံအိချီတွင် လက်နှစ်ဖက်သာရှိပါသည်။ သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်
ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် ထိုသို့သာခက်ရာ မရနိုင်ချေ။

သိမ်းငှက်ငွေထိုက်ပိုင်ရှင် ဆားထိုးတင်းတို့ သေဆုံးသွားခဲ့ရ
ပုံကို ဆရာတင်္ဂလီပြောပြခဲ့စဉ်က ကြောင်လက်ဝါး၏ ဒဏ်ရာ
ပုံကို ရရှိခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရ၏။

သုကျင်းသက်မှာ လုံအံ့ချီနှင့် ဝိတ်ဒိဂ်နဲ့ပွဲ အောင်ပေး
လက်ဝါးရိပ်စပ်ချ ထွက်ပေါ်လေးသည်ကိုလည်း စဉ်းစား
ဆင်ခြင်မိလာသည်။

ကံဝါး... ထို့အပြင်...

လ... လုံအံ့ချီအား သိုင်းလောကသားများက လက်ဝါးရောင်
ဟူသော သို့ထူးပေးထားကြောင်းလည်း အမှတ်ရလေးပြန်ရာ
အဖြစ်နှင့်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

‘အတိထား၊ သူ့... အင်္ကျီလက်အိုးထဲမှာ ငှက်ထားတဲ့ လက်
တစ်ချောင်းရှိသေးတယ်’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

မှန်ပေကုန်... လုံအံ့ချီ၏ ယားအင်အင် ကိုလက်အိုးထဲ၌ မျှော့
ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ကာ ငှက်ထားသည့် သံလက်ဝါးအတူ
လေး တစ်ခုရှိပါသည်။

လက်နက်မဲ့ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဆုံတွင်ချိန်၌
ငှက်ထားသော သံလက်ဝါးကို အင်္ကျီလက်အိုးထဲမှ ရှေ့သို့
ဆန့်ထုတ်ခြင်းဖြင့် ပြိုင်ဘက်၏ရင်ခွင်ကို ရိုက်ချက် အနိုင်ယူသည့်
သဘောဖြစ်လေသည်။

သုကျင်းသက်အော်ဟစ်သတ်ပေးလိုက်ချိန်တွင် ကျန်းရှောင်
အင်းမှာ လုံအံ့ချီနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

လုံအံ့ချီက ဝဲဘက်လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျန်းရှောင်
အင်းက ယာဘက်လက်ဖြင့် ခုခံလိုက်ပြန်သည်။

တစ်ဖန် လုံအံ့ချီက ယာဘက်လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ
ကျန်းရှောင်အင်းက ယာဘက်လက်ဖြင့် ခုခံလိုက်ပြန်သည်။

လက်ဝါးလေးဖက်ဆုံတွင်မိလျှင် အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်ရ
ဘော့မည့်အခြေအနေ ရောက်သွား၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက အသက်အောင်ကာ အတွင်းအားကို
ထုတ်ဖော်ရန် အာရုံစူးစိုက်လိုက်ချိန်မှာပင် လုံအံ့ချီက အင်္ကျီ
လက်အိုးထဲ၌ ငှက်ထားသော လက်ဝါးကို ရှေ့သို့ တွန်းထုတ်
ကာ ကျန်းရှောင်အင်း၏ရင်ခွင်ကို ရိုက်ချလိုက်၏။

အသည်းနှလုံးနေရာတည့်တည့်သို့ ရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ထိ
မှန်သွားလျှင် ချက်ချင်း လဲကျသေဆုံးသွားနိုင်ပေမည်။

သို့သော်....

လုံအံ့ချီသည် ပြိုင်ဘက်များကို သူ၏လျှိုငှက်သံမဏိလက်ဝါး
ထုတ်သုံးပြီး အပွဲပွဲ အနိုင်နှံခဲ့သမျှ ကျန်းရှောင်အင်းနှင့်ကျမှ
လွဲချော်သွားရမည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းသည် သုကျင်းသက်၏သတိပေးသံ ကြား
လိုက်ရသည်နှင့် သတိဝင်လာသည်။

လက်ဝါးကိုရုပ်သိမ်းကာ နောက်ဆုတ်ရန် မည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ရကား ရင်ဆိုင်မိနေသော
လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်၌ပင် အားပြုကာ ခန္ဓာကိုယ်ကြွတက်ပြီး
ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

လုံအံ့ချီ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်
ပေါ်လာလေတော့သည်။

လုံအိချီမှာ ကျန်းရှောင်အင်းကို သေချာပေါက် အနိုင်ရ
တော့မည်ဟု ယုံကြည်ထားရာမှ ကျန်းရှောင်အင်း၏ခြေနှစ်ဖက်
မြောက်တက် ကန်ကျောက်လာသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွား၏။

လက်ဝါးကို ရုပ်သိမ်းကာ ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းရန်
ကြိုးစားလိုက်ပါသောလည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ ခြေထောက်ကန်ချက်သည် လုံအိချီ၏
ဝမ်းဗိုက်ကို တည့်မာစွာ ကန်ကျောက်မိလိုက်လေတော့သည်။

‘ဝန်း’

‘အား’

လုံအိချီမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

* * *

လုံအိချီ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကျွတ်သွား၏။

ယခုမှ ကျန်းရှောင်အင်း အဘက်ရှုနိုင်လေသည်။ သူကျင်း
သက် ဘက်သို့ လှည့်ကာ....

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေသလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

သူကျင်းသက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး’

ဘာမှမဖြစ်သည်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သေး၏။

သို့သော်...

သူ၏သက်တစ်ဖက်မှာ အပေါ်မြောက်၍ ရတဲ တွဲလောင်း
ကျနေပြီဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက လုံအိချီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်၏။ လုံအိ
ချီက လူးလိမ့်သလာပါ၏။ သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးချား
စီးကျနေ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းကို ဒေါသတကြီးကြည့်ရှင်း....

‘မင်းကို သတ်ပစ်မယ်’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက....

‘ခင်ဗျား၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်တို့ သိနေပါပြီဗျာ၊
ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး’

‘အပြေးကြိုးနဲ့၊ သေဖို့သာပြင်ထား’

လုံအိချီက တစ်ဟုန်သုံး ပြေးဝင်လာ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက်ကလည်း ကျန်းရှောင်အင်းကို တူညီလိုက်လေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လုံအိချီနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရာ....

‘ဝန်း’

လုံအိချီမှာ ဒုတိယအကြိမ် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားပြန်
လေတော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တင် အဝတ်လေး ကြိုးစားပြီးမှ လူးလိမ့်
ထလာနိုင်၏။ ဒဏ်ရာပြင်းဆန်စွာ ရ ဖွားပြီဖြစ်လေသည်။

လုံအိချိ ခံပြင်းဒေါသထွက်နေရာ မျက်နှာကြီး နီရဲပြာနှမ်း
လာလေသည်။

‘ဟေ့ မြန်မြန်လာကြစမ်း’

သူ၏လူများကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများ ပြေးဝင်လာကြရာ
ခန်းမဖမ်းခံလုံး ပြည့်သွားလေတော့သည်။

လုံအိချိက....

‘မင်းတို့ လွတ်မယ်ထင်လို့လား’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

လုံအိချိအား အနိုင်ရသည့်တိုင် များပြားလှသော ကျား
ရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများ (ဝါ) ကြောင်ခားပြုများနှင့် ရစ်
ဆိုင်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသက်ရှင်လျက် ထွက်သွားနိုင်ကြ
ပါမည်လော။

‘တိုက်ကြစမ်း’

လုံအိချိက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင်....

‘ဟား’

ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများသည် ကျန်းရှောင်အင်းတို့
ထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့လည်း ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်
ပေါ်လာပြန်လေတော့သည်။

* * *

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများ အတုံးအရှုံး လဲကျသွား
ကြ၏။

သို့သော်....

တစ်ယောက် လဲကျသွားလျှင် နှစ်ယောက် ရှေ့တိုးလာ
သည်။ နှစ်ယောက် လဲကျသွားလျှင် လေးယောက် ရှေ့တိုး
လာသည်။

သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ ကျောချင်းကပ်ကာ
ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေကြသော်လည်း ကြာသော် ဧကန်စွာချက်
များ ရလာသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ များပြားလှသည့် ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမား
များ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရတော့မလို ဖြစ်လာသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

လုံအိချီ၏ ဟားတိုက် ရယ်မောသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘မင်းတို့ တာတတ်နိုင်ကြသေးလဲ’

သူကျမ်းသက်တို့ ခံပြင်းနေကြသော်လည်း လုံအိချီ ပြောသကဲ့သို့ မတတ်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်နေ၏။

လုံအိချီထံသို့ သွားရောက် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားကြပါသော်လည်း ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများကို ထိုးဖောက်ရန် ခက်ခဲနေ၏။

နပ်ပောက်သား တဖြည်းဖြည်း အကျပ်ရောက်လာသည့် အချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် ဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ကြောင်ခားပြုတွေကို မလွတ်စေနဲ့’

‘ဝိုင်းဘား’

‘မပြေးနဲ့’

မိုးခြိမ်းသံဟာ ကျယ်လောင်သော ဟစ်ကြွေးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျားရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများ ထိတ်လန့် သွားကြလေသည်။

‘ဟင်... သိုင်းလောကသားတွေ ရောက်လာပြီ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ငါတို့အကြောင်းသိကုန်ပြီ’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

သူကျမ်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ကား ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

‘ဆရာထင်းလုံ လိုက်လာပြီထင်တယ်’

သူကျမ်းသက်ကပြောလိုက်ရာ ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

သူတို့သည် လက်နက်ပါရဂူ တပုကျီထံမှ ကြောင်ခားပြုတို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းမြေပုံ ရရှိပြီးနောက် ဆရာထင်းလုံနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ ဖြိုခွင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်း စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။

သူကျမ်းသက်တို့က လျှို့ဝှက်စခန်းကို လိုက်ရှာရင်း လမ်းတစ်လျှောက် လမ်းညွှန်အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာထင်းလုံသည် သိုင်းလောကဦးကျောင်းသိုင်းအဖွဲ့အစည်းကြီးများတံတောင် သွားရောက် ရှင်းပြ အကူအညီ တောင်းကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကျမ်းသက်တို့လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ဆရာထင်းလုံနှင့် ရှောင်လင်၊ ဝူတန်၊ ဂူမီ၊ ဝိုမီ၊ ဝါဆန်း စသော အထင်ကရ သိုင်းအဖွဲ့အစည်းကြီးများမှ သိုင်းသမားများ ပင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဆရာထင်းလုံက...

‘သိုင်းတို့ကို ခိုဝှမ်းထားပြီးပြီ၊ လက်နက်ချ အဖမ်းခံကြ’

ဟု အသံဝါကြီးဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏။

ကြောင်စားပြုများမှာသိုင်းလောကသားများ၏ အထပ်ထပ်
ဝိုင်းရံထားခြင်း ခံနေရပြီဖြစ်ရာ အံ့မတုင့်ကြတော့တဲ့ အညံ့ခံ
လိုက်ကြလေသည်။

လုံအိချီသည် မရှုမလှ အရေးနိမ့်သွားရသည်ကို မြင်လျှင်...
'တောက်'

ခံပြင်း နာကြည်းစွာဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်
ပေါ်၌ လွင့်စဉ်ကျနေသော စားတစ်လက်ကို ကောက်ယူကာ
သူ၏ရင်ဝကို ပြန်လည်ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဤတွင်....

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် အိပ်ပျက်လျှင် သွားတော့
သည်။ မည်သူမျှ တားဆီးနိုင်လိုက်ကြခြင်း မရှိချေ။

လုံအိချီ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင် သွားပြီးနောက် သိုင်း
လောကအား မွေနှောက်ဒုက္ခပေးခဲ့သော ကြောင်စားပြုဂိုဏ်း
သည် လုံးဝချုပ်ငြိမ်း သွားလေတော့သည်။

အတုံး ၅ လှည့်

သိုင်းလောကပေါ် ထိုးကျခဲ့သည့် ကြောင်စားပြုအရိပ်ဆိုး
ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သာယာ
လှပလာသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကြောင်စားပြုများကို ဖြိုခွဲပြီးသောအခါ သိုင်းလောက
သားများ ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

ထိုနည်းတူ ကျန်းရှောင်အင်း၊ သုကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျိလန်း
တို့လည်း ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းတို့သည် သိုင်းလောက အကျိုး၊ အများ
အကျိုး ဆောင်ရွက်ရမည် ဟူသော ဆရာသခင်တို့၏ မှာကြား
ချက်အတိုင်း ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
နေကြခြင်းဖြစ်သလို ဝမ်းကျိလန်းမှာလည်း သူမဖခင် 'သေဆုံး

ခဲရသည့် ကြောင်ခားပြု တို့၏ လုပ်ရပ်ကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက်သား စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ပျော်ရွှင်
စွာ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်လိုက်ကြ ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့
ကြလေသည်။

သုံးယောက်သား ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း
လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ဝှုပ်သွား ကွယ် ပျောက်
သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဆည်းဆာရောင်ခြည် အောက်တွင် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး
သာယာလှပနေလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ထဖြင့် သုကျင်းသက်
နှင့် ဝမ်းကျိလန်းတို့လည်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ပြုံးပြရင်း...
'ကျုပ်ကို ခုခွဲပြုကြပါဦး'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
သူ၏စကားကြောင့်...

'ဟင်'
'ဟာ'

သုကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျိလန်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားကြလေသည်။ သုကျင်းသက်က...

'ခင်ဗျား သွားတော့မယ် ဟုတ်သား'
'ဟုတ်တယ်လေ'

'သိုင်းလေးကကဲမှာ မနေတော့ဘူးလား'
ကျန်းရှောင်အင်း ဝေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်ဆရာ ပေးထားတဲ့ တာဝန်ကျပြီလို့ ကျုပ် ယူဆ
တယ်၊ ဒါကြောင့် ပြန်တော့မယ်'

'ခင်ဗျား'
ကျန်းရှောင်အင်း ခွဲခွာသွားတော့ မည်ဖြစ်၍ သုကျင်းသက်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှုရကား ခင်မင်ရင်းနှီး

လာခဲ့ကြသည်။ အသက်နှင့်ရင်းကား ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲများ၌
လက်တွဲခဲ့ကြပြီးနောက် ညီရင်းအစ်ကိုပင် ဖြစ်သွားကြလေ

သည်။
အထူးသဖြင့် ကျန်းရှောင်အင်းသည် သူ့အား အသက်

ကယ်ခဲ့ဖူးသည့် ဝေးကျေးဇူးကြောင့် သုကျင်းသက်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန်
လုံးဝစိတ်မကူးတော့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက...
'ကျုပ်ပြန်ရမယ်၊ ကျုပ်ဆရာ့ အုတ်ဂူရှေ့မှာ ကျုပ်လုပ်ခဲ့

သမျှ ပြောပြပြီး တောင်းပန်ရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် သွားမှဖြစ်
လိမ့်မယ်'

သုကျင်းသက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
'ခင်ဗျား ပြန်လာဦးမယ် မဟုတ်လား'

ကျန်းရှောင်အင်း တွေဝေသွား၏။ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်
ဖြစ်သက်သွားပြီးမှ...

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သုကျင်းသက် ဝမ်းသာသွား၏။

‘ကျုပ်တို့ စောင့်မျှော်နေပါမယ်ဗျာ’

သူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ပြုံးလိုက်သည်။ နွေးထွေးသောအပြုံး

ဖြစ်သည်။ သုကျင်းသက်က ကျန်းရှောင်အင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကျန်းရှောင်အင်းကလည်း ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဝမ်းကျိလန်း ရင်နငိုသွားသည်။

‘ကျုပ်သွားတော့မယ်’

ကျန်းရှောင်အင်းက တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် သူညှိထွက်သွားလေသည်။

သုကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျိလန်းတို့က ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

သုကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျိလန်းတို့က ငေးမောကြည့်နေကြဆဲ။

ကျန်းရှောင်အင်းကား တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားရာ ဝေး၍ ဝေး၍ သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

အလင်းရောင်လည်း အားပျော့သွားကာ ခေါင်းဝှဲထုတ်ဖုံးလွှမ်းလာလေသည်။

အတော်လေးကြာသွားမှ သုကျင်းသက်လေသည်။

‘ကျုပ်တို့ ပြန်တွေ့ကြရဦးမှပဲ’

ဟု ရှေ့ရွတ်လိုက်၏။ ပြုံးလျှင် ဝမ်းကျိလန်းလေသည်။ ဝမ်းကျိလန်းက သူ့အား ရှုန်းရှုန်းငုံထားလိုက်၏။ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သုကျင်းသက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ညီမကော အိမ်ပြန်မယ်ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းကျိလန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သူမ အိမ်မပြန်၍လည်း သွားစရာနေရာမရှိပဲ။

သုကျင်းသက်က....

‘အင်း ကျုပ်ကတော့....’

‘အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ဪ... ကျုပ်အတွက် ပြန်စရာအိမ်ဆိုတာ’

ဝမ်းကျိလန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဟင်... အစ်ကို တောင်ပေါ်ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား’

‘ကျုပ်...’

သုကျင်းသက်က မျက်နှာလွဲလိုက်သလို စကားကိုလည်း ဆုံးအောင် မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’ ကျင်းသက်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
 ဟု ပြောလိုက်လေ
 သူကျင်းသက် ၎င်း...မပြန်ဘဲမနေသို့ကော မရဘူးလားဟင်’
 ‘ကျုပ်တို့ စော’
 သူက လှိုက်လှိုက် သူ့သက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ပြုံးပြရင်း...
 ကျန်းရှင်ရှင်လောကထဲမှာ ဆက်နေဖို့ နေစရာနေရာ
 ဖြစ်သည်။ သူကရ
 ကိုင်လိုက်၏။ အိမ်မှာနေလဲ ရတာပဲ’
 လိုက်သည်။ ကယ်ပြောတာလားဟင်’
 သူတို့နှစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာလို သဘောထားပြီး
 သည်။ ဘယ်’
 ‘ကျင်းသက်က...
 ကျုပ် တကယ်ပြောတာနော်’
 ထို... တကယ်ပါလို့ ဆိုနေမှပဲ’
 ‘ဒါ... အစ်ကိုက တစ်သက်လုံး မပြန်တော့ဘဲ နေလိုက်မှာ’
 ‘ရှင်...’
 သူကျင်းသက်က ရယ်ပေလိုက်လေသည်။
 ဝမ်းကျိလန်းက သူ့အားကြည့်ကာ သဘောပေါက်သွား
 လေသည်။
 ‘ဟင် အစ်ကိုခဏကားဘူး...မကောင်းဘူး’
 သူမ နှုတ်ခမ်းစုကာ ခြေဆောင်လိုက်လေသည်။
 ‘ဟား...ဟား...ဟား’
 သူကျင်းသက်၏ရယ်သံ ဝန်းကျပ်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

ဝမ်းကျိလန်းမှာ မျက်နှာလေးနီမြန်းကာ ခေါင်းငုံ့ထား
 ၏။ သူကျင်းသက်က သူမ၏ပခုံးကို ဆွဲကိုင်ကာ သူ့ဘက်သို့
 လှည့်စေလိုက်ပြီးလျှင်...
 အစ်ကို့ဘက်သို့ပြောနေတာပါ ညီမရယ်၊ ညီမလက်ခံမယ်
 ဆိုရင် တစ်သက်လုံး နေပါရစေလားဟင်’
 ဟု အလေးအနက် ပြောလိုက်လေသည်။
 ဝမ်းကျိလန်း ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။
 သူကျင်းသက်က သူမအား လှုပ်ပေးလိုက်ပြီး...
 ‘ကောင်းပါပြီ ညီမရယ်၊ ညီမ လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်လဲ
 အစ်ကို့ဘွားပါစော့မယ်’
 စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်
 လိုက်လေသည်။ ဝမ်းကျိလန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး...
 ‘ဘစ်ကို’
 ဟု ခေါ်လိုက်၏။
 သူကျင်းသက်က လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဝမ်းကျိလန်းက...
 ‘ဘစ်ကို့ကို လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနေသလဲ’
 သူမအသံ ထိုးညှင်းလွန်းသဖြင့် မနည်း နားစိုက်ဆောင်မှ
 ကြားရလေသည်။
 သူကျင်းသက်မှာ ပျော်ရွှင်သွားပြီး ‘ဝေး’ခနဲ အော်လိုက်
 လေတော့သည်။
 * * *
 သူကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျိလန်းတို့ ကျန်ခဲ့ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းက ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်လာသည်။
သိုင်းလောကသို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ရှုပ်ထွေးပေလိမ့်
များနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာဖြစ်သူ၏ ပြိုင်ဘက်ကိုရှာရန် တာဝန်ရှိသော်လည်း
သူကျင်းသက်နှင့် တွေ့ရပြီးနောက် ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မပြု
လုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သူ၏အသက်ကို သူကျင်းသက်က ကယ်တင်ခဲ့သေးသည့်
ကျေးဇူးကိုထောက်ထားပြီး ယှဉ်ပြိုင်မည့်စိတ်ကို ဖျောက်ပစ်
လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာ့စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်
သည့် တပည့်မဖြစ်နိုင်တော့။ အပြစ်ရှိနေပြီဟု ခံယူကာ ဆရာ၏
အုတ်ဂူရှေ့တွင် အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်ရန် ထွက်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

သူကျင်းသက်တို့နှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်လာခဲ့သော
အခါ ရုတ်တရက် ရင်ထဲ၌ ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခု
ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်း၏ခြေလှမ်း တို့ ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တေးတော ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ရာ
အန္တရာယ်တွေ့ကြုံချခါနီး မသိစိတ်က နှိုးဆော်တတ်သည့် ခံစား
ချက်မျိုးဖြစ်သည်ဟု နားလည်လာ၏။

ချက်ချင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့အား ဒုက္ခပေးမည့်သူ အန္တရာယ်ပြုမည့်သူ ဟူ၍ အရိပ်
အရောင်ပင် မတွေ့ရပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင်...
'သူကျင်းသက်'

ကျန်းရှောင်အင်း လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွား
လေတော့သည်။

* * *

နေခြည်ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ညအချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်း
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်ဒဂံအားဖြင့် မှောင်မိုက်သွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
လခရောင်ဖြင့် ပြန်လည်၍ သာယာလှပလာလေသည်။

သူကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျီလန်းတို့ လက်ချင်းယှက်တွဲကာ
လျှောက်လှမ်းလာကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ချစ်သူများဘဝ ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက် အရာရာသည် သာယာလှပနေပေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား မင်းလမ်းမကြီးမှ ဖြတ်ကာ လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင်....

‘ရွှီ...ရွှီ’

တရွှီရွှီမြည်သံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူကျင်းသက် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။ ဝမ်းကျိလန်းက....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို’

‘နားထောင်စမ်းညီမ’

တရွှီရွှီမြည်သံများသည် ပို၍ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဝမ်းကျိလန်းက....

‘ဒါ မြေဘူနံသံပဲ’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူကျင်းသက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

‘မြို့ပေါ်မှာ မြေတွေ့ရတာတော့ အတော်ကို ထူးဆန်းတယ်’

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြေဆိုးများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဘုရား....ဘုရား’

ဝမ်းကျိလန်း ဘုရားတလိုက်သည်။

မြေဆိုးများသည် လျင်မြန်စွာ ရွှေ့လျားလာပြီး သူကျင်းသက်တို့အနီးသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ဝမ်းကျိလန်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားပေသည်။

‘အစ်ကို လုပ်ပါဦး’

သူကျင်းသက်လည်း ဗျာများသွားသည်။ ဤမျှ များပြားလှသော မြေများသည် မည်သည့်နေရာမှ ရောက်ရှိလာကြပါသနည်း။

ရှေ့နောက်သံသာ ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ဝိုင်းမိထားပြီ ဖြစ်သည်။ မြေဆိုးများ ထပ်မံ ရှေ့တိုးလာကြမည် ဆိုပါလျှင် ကျိန်းသေ ဒုက္ခရောက်ရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုင်း....

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူကျင်း
သက်နှင်း ဝမ်းကျိလန်းတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မလှမ်း
မကမ်း၌ လှတစ်ယောက် တရွှေ့ရွှေ့ လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား အခြေအနေ စောင့်ကြည့် နေလိုက်ကြ
သည်။ လှမ်းလာနေသူသည် မြွေများကြားမှဖြတ်ကာ ဆက်၍
လှမ်းလာ၏။

သရွှီးရွှီးမှတ်ကာ ဒေါသကြီးဟန် မာန်ပီနေသော မြွေ
ဆိုး မြွေဟောက်များသည် ထိုလူကို အန္တရာယ်မပြုဘဲ ဘေးသို့
ရှဲသွားကြသည်။

‘ဟာ...’

သူကျင်းသက် လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိပါသည်။

ထိုလူက မြွေများကို မကြောက်သည့်အပြင် မြွေများကပင်
ထိုလူအား ကြောက်ရွံ့နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

‘မြွေတောင်ကြားသခင်’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ မြွေတောင်ကြားသခင်ပဲ၊ ငါ့
အတွက် မင်းဆီက အသက်ကြူးတောင်းဖို့ လာခဲ့တာပဲ’

‘ဪ...ဒီလိုကိုး’

သူကျင်းသက် အခြေအနေကို နားလည် သဘောပေါက်
သွားလေသည်။ မြွေတောင်ကြားသခင်က...

‘မင်းရှဲအဖော်ကော’

ဟု ဘေးလိုက်သည်။

သူကျင်းသက် ဝဲ၊ ပြုံးပြုံးကာ...

‘ကျုပ်အဖော်ကို မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်
တည်းကိုပဲ ခင်ဗျား နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦး’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

မြွေတောင်ကြားသခင် ဟူသော အမည်ကြောင့် ခမ်းက
လန်း၊ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

မြွေတောင်ကြားသခင်လေး အို့ရှန်ကျင်းသည် သူမ
လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မြေတောင်ကြားသခင်သည် သားဖြစ်သူအတွက် လက်စား
ချေဖို့ လိုက်လာပြီဖြစ်လေသည်။

သုကျင်းသက်က ...

‘ညီမ နောက်ဆုတ်လိုက်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြေများ ဝိုင်းရံထားခြင်းကြောင့်
နောက်ဆုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အို့ ရန်ကျင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်က
အဆိပ်လက်နက်များကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြပေသေးသည်။

အလျင်အမြန် ဆုတ်ပြေးနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သားလျှင် အသက်
ချမ်းသာရာ ရခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု မြေများ ဝိုင်းရံထားသဖြင့် နောက်မဆုတ်နိုင်သည့်
အခြေအနေတွင် မြေတောင်ကြားသခင်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုသည်
မှာ ...

သုကျင်းသက်သည် သူကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်ရမည့်အရေး
ထက် ဝမ်းကျိလန်း ဒုက္ခရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်လာသည်။

သို့သော် ...

‘သတိထားပေတော့’

မြေတောင်ကြားသခင်က ကြုံးဝါးပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လေ
လေသည်။ သုကျင်းသက်မှာ ဝမ်းကျိလန်းအတွက် စိတ်ပူမ
နိုင်အားတော့ဘဲ သတိကြီးစွာထားရင်း ခုခံထားလိုက်ရ
တော့သည်။

* * *

မြေတောင်ကြားသခင်သည် လက်နက်ကို အသုံးပြုခြင်း
မရှိဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လာ၏။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ မည်းနက်နေခြင်းကြောင့် အဆိပ်
များ ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

သုကျင်းသက် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အဆိပ်လက်ဝါး ပို
ရှင်နှင့် မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။

လက်ဝါးချင်း ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ဝံ့သဖြင့် နောက်ဆုတ်
လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းကျိလန်းနှင့်ပင် လူချင်းဝင်တိုက်မိသ
ဖြစ်သွားရပါသည်။

မြေတောင်ကြားသခင်က ဖိ၍တိုက်လာသည်။

သူကျင်းသက်အပြင် ဝမ်းကျိလန်းကိုပါ လှမ်း၍ တိုက်ခိုက် နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကျင်းသက်၏ နဖူးပေါ်မှ ချွေးချား စီးကျလာသည်။ မြေတောင်ကြားသခင်၏ သက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရတော့မည် ဟုလည်း ယုံကြည်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

‘ဝှီး...ဝှီး’

လေတိုးခံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မီးတုတ်များ ဟိုမှသည်မှ ပစ်လွှင့်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မီးတုတ်များသည် ပာန်ပီနေသော မြေဆိုးများအလယ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်သွား၏။

မီးတောက်များကြောင့် မြေဆိုးများ ဝချန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချက်ချင်းပင် မီးလွှတ်ရာသို့ တိုးဝှေ့ ထွက်ပြေးသွားကြ သည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြေဆိုးများ ရှင်းလင်းသွားလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် သူကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျိလန်းတို့သာမ မြေတောင်ကြားသခင်ပါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ သည်။

မီးတုတ်များပစ်လွှင့်လာရာဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ လူတစ်ယောက် ခပ်လွက်သွက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။

‘ကျန်းရှောင်အင်း’

သူကျင်းသက် ဝမ်းသာသွားသည်။ မှန်ပေသည်။ ကျန်း ရှောင်အင်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ သူကျင်းသက် အားထု သွားသည်။

‘သူဟာ အိုရန်ကျင်းရဲ့ အဖေ မြေတောင်ကြားသခင်ပဲ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာခဲ့တာ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျန်းရှောင်အင်း ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

‘ကျုပ် ဝီပါဗယ်’

မြေတောင်ကြားသခင်ကလည်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဪ... ငါ့သားကို လုပ်ကြံတဲ့အထဲမှာ မင်းလဲ ပါတာ ကိုး၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ... သေဖို့သာ ပြင်ထားပေ တော့’

စကားဆုံးလျှင် ခုန်ပင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းနှင့် သူကျင်းသက်တို့လည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။ မြေဆိုးမျှ ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်၍ ဝမ်းကျလန်း လွတ်လပ်စွာ နောက်ဆုတ်သွားနိုင်ခဲ့သည်။

ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော တိုက်ပွဲကိုကြည့်ကာ သူမရင်လေးနေမိလေတော့သည်။

* * *

မြေတောင်ကြားသခင်၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အဆိပ်များ ရှိနေခြင်းကြောင့် သူကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ အခက်ကြုံနေကြရပါသည်။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ လွတ်လပ်မှုမရှိတော့ဘဲ မြေတောင်ကြား သခင်၏ အဆိပ်လက်ဝါး၏ ထိန်းချုပ်ခြင်း ခံနေကြရ၏။ မြေတောင်ကြားသခင်ကပင် အထက်စီးရယူကာ တိုက်ခိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ ကြာလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရလိမ့်မည်ဟု တွေးမိကြလေသည်။

သူကျင်းသက်သည် မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်နည်းဟု တွေးစဉ် ရင်း အကြံတစ်ခုရလာလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

‘ကျန်းရှောင်အင်း၊ ခဗီဗျားရဲ့ လက်နှစ်ဖက် ပေးစမ်း

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်းလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သူကျင်းသက်က ကျန်းရှောင်အင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး....

‘ယား....’

ညာသံပေးကာ မြေပေါ်မှ ခုန်တက်လိုက်၏။ တစ်ဆင့်တည်းပင် ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် မြေတောင်ကြားသခင်ကို ကျောက်လိုက်လေသည်။

မြေတောင်ကြားသခင်က ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ယိုခြင်းကြောင့်....

‘ဝှီး...ဝှီး...ဝှီး’

သူကျင်းသက်၏ ခြေကန်ချက်မှ ပွတ်ကာသီကာ လွတ်မြောက်သွား၏။ ဤတွင် အချိန်ဖြင့် တစ်ပတ်လည်ကာ

ပေါ်သို့ကျလာသည့် သူကျင်းသက်သည် ခြေနှစ်ချောင်း မြေပြင်
နှင့် ထိတွေ့သည်နှင့်....

‘မြန်မြန်ကန်ချလိုက်’

ကျန်းရှောင်အင်းကို အော်ပြောကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော
လက်နှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး အပေါ် မြှောက်တင်လိုက်လေ
သည်။

ကျန်းရှောင်အင်း စေ့ခနဲ မြောက်တက်သွားလေသည်။

သူကျင်းသက်၏ အကြံအစည်ကို ကျန်းရှောင်အင်း ခိုပိမိ
သွားသည်။ လက်ချင်းတွဲကာ လှည်းဘီးပမာ လှည့်ပတ်ရင်း
ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် ကန်ကျောက် တိုက်ခိုက်ကြ
ရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ခိုပိမိလိုက်လျှင် အချိန်ဆွဲမနေဘဲ အပေါ်မြောက်
တက်သွားသည်နှင့် ခြေနှစ်ချောင်းဆန့်ထုတ် ကန်ကျောက်ပစ်
လိုက်လေသည်။ မြေတောင်ကြားသခင်မှာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်
နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရပြန်လေသည်။

‘ထား....’

ကျန်းရှောင်အင်း မြေပေါ်ခြေချမိလိုက်လျှင် သူကျင်းသက်
အပေါ်မြောက်တက်လာပြီး ကန်ကျောက်လာပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ရပ်နားခြင်း မရှိ
ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာလေရာ မြေတောင်ကြားသခင် နောက်
ဆုတ်နေသည့်ကြားမှ တစ်ချိန်တွင် လွတ်အောင်မရှောင်နိုင်
သူကျင်းသက်၏ ခြေထောက်ကန်ချက် ထိသွားလေတော့သည်။

‘ဝုန်း....’

‘အား....’

မြေတောင်ကြားသခင် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများအန်ထုတ်ကာ
ခြေပစ်လက်ပစ်ပြုတ်ကျသွားပြီး မြေပေါ် သုံးလေးပတ်မျှ လိ
သွားကာ မှောက်ခုံကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်တော့ချေ။

‘ဟေး’

မမျှော်လင့်ဘဲ အနိုင်ရလိုက်ကြခြင်းကြောင့် သူကျင်းသက်
နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်မိကြလေ
သည်။

ဝမ်းကျီလန်းမှာလည်း ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ
လည်နေလေတော့သည်။

* * *

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြေတောင်ကြားသခင်မှာ မြေပေါ်တွင် လဲကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

သုကျင်းသက်နှင့် ကျန်းရှောင်အင်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

သုကျင်းသက်က....

‘ခင်ဗျား ဖျောက်မလာဘူးဆိုရင် မတွေ့ခွဲစရာပဲဗျ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်အင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘အတုံ့ အလှည့်ပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ အကြွေးရှိနေတယ်လေ၊ ကျုပ်က ပြန်ဆပ်ချင်စိတ် ရှိတော့ ခင်ဗျားတို့ အန္တရာယ်ကြုံနေရပြီဆိုတာနဲ့ မသိစိတ်က အလိုလို လှုံ့ဆော်လာတာပေါ့ဗျာ’

သုကျင်းသက်က....

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပြောနေရမယ့်လူတွေမှမဟုတ်တာ’

ကျန်းရှောင်အင်းက လဲကျနေသော မြေတောင်ကြားသက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သုကျင်းသက်တက်ပြန်လှည့်ကာ....

‘ကျုပ်သွားတော့မယ်’

‘ခင်ဗျား....’

သုကျင်းသက်က ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။ သူတို့နှင့် အဝလက်တွဲကာ သိုင်းလောက၌ နေစေလိုပါသည်။

သို့သော် ပြောမထွက်ပါ။

ကျန်းရှောင်အင်းက ဝမ်းကျါလန်းကို ပြုံးပြရင်း....

‘ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ သုကျင်းသက်နှင့် ဝမ်းကျါလန်းတို့ လက်ချင်းတွဲကာ ဝေးကြည့်နေကြလေသည်။

ကျန်းရှောင်အင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ဝေး၍ သွားကာ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ဝမ်းကျါလန်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘သူပြန်လာတော့မယ် မထင်ဘူးနော်....အစ်ကို’

၂၇၂ ဦး တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု စိတ်ခကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

သူကျင်းသက်က....

ဟုတ်တယ်၊ သူပြန်လာတော့မှာ ဟုတ်ကူး

သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ....

‘အတ္တဇာယ်ဆိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့
သိုင်းလောကထဲ သူပြန်ဆင်းလာမှာပါ’

ဟု ရေရွတ်နေမိလေတော့သည်။

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း ပြီး၏။)

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်